

BLIZU TEBE
Mary Jane Clark
CLOSE TO YOU

mary jane clark

blizu tebe

DETALJNI OPIS PROIZVODA :

Blizu tebe, Mary Jane Clark Ispred televizijskih kamera, kao voditeljica KEY Evening Headinesa, ona je sofisticirana i seksi. Ali kada izađe iz studija, Eliza je ranjivija nego što bi njezini odani gledatelji ikada mogli zamisliti. Samostalno odgajajući svoju malenu kćerku, konačno je pronašla siguran raj na zemlji: kuću iz snova u predgrađu gdje joj više nikakva opasnost ne može zaprijetiti... .....a zapravo je pronašla svoju najveću noćnu moru.

ZAHVALE

Tijekom godina, radeći iza kamere, producirajući mnogo vijesti, često sam se pitala kako je to raditi ispred kamere. Naravno da izgleda glamurozno. Milijuni očiju su uprti u voditelja za vrijeme iznošenja najnovijih vijesti. Ali, dok voditeljica gleda u tamnu leću kamere i priča nevidljivom gledateljstvu, nikada ne zna tko je promatra. Nikada ne zna što se mota po nečijem izopačenom umu dok se ona iz večeri u večer „otkriva” pred njim.

Od te pomisli sva se naježim.

Novinari koje sam o tome ispitala rekli su mi kako pokušavaju o tome ne razmišljati. Rekli su mi kako ne bi mogli nastaviti s tim poslom ako bi razmišljali o „luđacima” koji ih gledaju. Tvrđili su kako ne bi mogli raditi taj posao i razmišljati o tome kako utječu na ljude. Do sada, bez iznimke, svi su bili u nezgodnim situacijama u koje su ih stavili njihovi obožavatelji. Neki od tih „obožavatelja” bili su zaista poremećeni ljudi, neki su samo bili zločesti, ali svi su im se htjeli previše približiti.

Voditelji i moji prijatelji, Liz Flock, Bobbi Harley i Elizabeth Kaledin, podijelili su sa mnom neka od svojih iskustava koja su me zaprepastila. Zahvaljujem im na smjernicama koje sam iskoristila pišući ovu knjigu.

Iskreno se zahvaljujem Stanu Romaineu, direktoru CBS-ovog osiguranja, što je imao vremena i strpljenja odgovarati na moja pitanja o tome što sve televizijska kuća poduzima kako bi zaštitila svoje osoblje, ali i za prepričana vlastita iskustva koja je imao u hvatanju napadača i pragovom oku mi je rekao da je njima samo zagrebao površinu. Zna mnogo više nego što smije reći. Ali, ja sam jako sretna što me je mogao barem malo podučiti.

Zahvaljujem i Joy Blake što mi je ponovno pomogla svojim znanjem o prometu nekretnina. Njezinu veliku profesionalnost, i prije svega prijateljstvo, nikada neću zaboraviti.

Odvjetniku Josephu Haydenu je vjerojatno pozlilo od mojih konstantnih poziva i ispitivanja vezanih za lik iz knjige i pravnih posljedica njegovih akcija. Joe, puno ti hvala.

Linda Karaš me je u najkraćem vremenskom roku upoznala s Londonom. Kad god imam nekakav problem, ona najbrže pronade rješenje. Prije dosta godina nas dvije smo zajedno krenule u

televizijski posao i, tijekom svih ovih godina, ona mi je bila izvor snage, utjehe i velike zabave.

Web stručnjakinja Colleen Kenny je dugo i naporno radila kako bi osposobila Internet stranicu: www.maryane-clark.com Uza sve to uvijek je bila uz moju djecu kada sam je trebala. Jako sam sretna što te imam, Col!

Također zahvaljujem i svećeniku Paulu Holmesu koji mi je u posljednjim trenucima pomogao dovršiti ovu knjigu, sa mnom je iz mojih skripti napravio pravo remek-djelo.

Evina majka, Laura Dail, je na moju sreću neumorna i odana agentica. S vremena na vrijeme, Laura prekorači svoj posao i pomaže mi i u drugim stvarima. Zbog tih posebnih stvari posebno ti zahvaljujem, Laura! Hvala ti i za poblize upoznavanje ljudi iz Guatamale i na pomoći sa španjolskim jezikom.

Na kraju, jedno veliko hvala mojoj obitelji koja je bila strpljiva i svim dragim prijateljima. Jako sam sretna što sam bliska s vama.

PROLOG

Dvije je godine radila u televizijskoj kući Garden State vodeći večernje vijesti u deset sati. Toliko je bila sigurna u sebe da nikada nije prezala ići na skrovito parkiralište navečer poslije posla.

Sada je živjela u strahu i to je prezirala.

Bila je hladna večer listopada kada je poslije posla brzim koracima krenula prema svome zaključanom automobilu na parkiralištu. Drhtala je ispod vunenog kaputa kojega je taj dan donijela iz kemijske čistionice, u rukama je zveckala ključevima i jedva dočekala da uđe u automobil i zaključa vrata za sobom.

Čvrsto je odlučila da neće biti žrtva. Upisala se na tečaj samoobrane i ugradila alarm na automobilu. Tjerala je samu sebe da nastavi dalje sa svojim životom, neće dopustiti nekom bolesnom luđaku da je drži kao zatočenicu.

Dovezla se kući tješeći se činjenicom da njezin šef, izvršni producent vijesti, nije pokazivao preveliku zabrinutost. U tom poslu je bila dvadeset godina i čula je bezbroj priča od kolega koji su bili mete i poželjni seksualni objekti nekih gledatelja. Većina tih opsjednutih obožavatelja su bili bezopasni.

Većina.

Zaustavila je svoj kabriolet s dva sjedala na rezervirano parkirno mjesto na kraju dvokatnice. Bila je tako sretna kad je kupila stan na samom kraju zgrade i imala je susjede samo s jedne strane.

Izvadila je ključ iz automobila i čvrsto ga držeći u rukama potražila ključeve od stana. Gledala je kroz prozore s obje strane i iza sebe prije nego što je izašla iz automobila. Imala je samo nekoliko koraka do ulaznih vrata.

Prvi je ključ polako ušao u bravu i začula je tupi zvuk otvaranja. Ali drugi se ključ zaglavio negdje na sredini brave. Prestravljeno je gledala u njega.

– Linda, ti mene izbjegavaš. – Riječi su odzvanjale u mirnoj i tihoj noći i ruka se spustila na njezinu.

Sljedećeg jutra, jedan vatreni obožavatelj Noći vještica bio je oduševljen što praznik ove godine pada na subotu i tako mu omogućuje cjelodnevno skupljanje bombona. Šetao je kroz redove stanova u svom kostimu gorile. Kad je stigao do posljednjih vrata, nitko nije odgovorio. Slegnuo je ramenima. Imao je još mnogo vrata na koja je mogao pozvoniti.

Skratio je put i prešao preko dvorišta, pa pošao kroz šumu kako bi došao u sljedeće naselje. Na trenutak je obratio pažnju na žensku cipelu i na bočicu laka za kosu koje su ležale na rosnoj travi.

Voditeljčina je majka ljutito i očajno vrištala na policiju. Njezina je kćerka prijavila kako misli da je netko uhodi. Zašto nisu nešto učinili?

Policija se branila. Nisu li joj oni dali pratnju koja je bila uz nju tjednima? Nikada nije bilo problema. Nitko se sumnjiv nije pojavio. Nisu joj mogli neprestano visjeti za vratom i svaku je večer pratiti iz studija kući. Za to budžet nije bio dovoljno velik.

Zaklinjali su se da će učiniti sve što je u njihovoj moći da pronađu Lindu Anderson. Bio je to veoma važan slučaj i imao je prioritet. Televizijska kuća Garden State je svakodnevno disala za vratom šefa policije i ispitivala o novim informacijama vezanim za taj slučaj. Ali lista sumnjivaca je bila beskonačna.

To je mogao biti svatko tko je posjedovao televizor.

POGLAVLJE 1.

– Eliza! Pronašla sam! Ali moraš odmah doći ovamo i vidjeti to. Neće trajati još dugo.

Eliza Blake je slušala uzbuđeni glas Louise Kendall i osjećala kako i njezino srce brže tuče. Pogledala je na ručni sat dok se okretala na kožnom stolcu s visokim naslonom i gledala kroz stakleni zid svog ureda u studio koji je bio kat niže. Vidjela je radnike kako postavljaju set za snimanje večerašnjih vijesti.

– Bože, Louise, – Eliza je molila. – Nema šanse da sada odem.

– Ali moraš. – Louise je bila čvrsta. – Ovo je tvoja kuća, Eliza. Sigurna sam u to. Moj je ured upravo potpisao ugovor koji će se sutra udvostručiti. Ujutro će je svatko gledati i kunem ti se, Eliza, na ovom ludom tržištu, kuća će biti prodana do sutra u isto ovo vrijeme.

Ako je kuća bila tako posebna kao što je to Louise govorila, Eliza je znala da je trgovkinja nekretninama vjerojatno u pravu. Zadnjih nekoliko tjedana, kada je krenula u doslovni lov na kuću, Eliza je bila zapanjena nevjerojatnom brzinom kojom se odvijala kupovina nekretnina u okrugu Bergen. Eliza je očajnički željela pronaći mirno i tiho mjesto gdje bi ona i Janie mogle živjeti, negdje daleko od New York Citya i nedavnih ružnih događanja. Njihov je stan bio prekrasan i dovoljno prostran, pogotovo kada su tamo živjele samo njih dvije. Ali Eliza je željela svoju malu.

Louise se nije predavala. – Eliza, zamalo sam ti zaboravila reći. Kuća je prazna i možeš se useliti kad god hoćeš. Janie se čak može odmah upisati u vrtić.

Nije nikakvo čudo što je Louise bila dosljedan član Realtor Million Dollar Sales kluba, mislila je Eliza. Bila je pravi stručnjak za namamljivanje kupaca.

– Gledaj Louise, ovo je najbolje što mogu učiniti. Nakon snimanja mogu otići po Janie i možemo se odvesti do tamo. Mislim da se mogu s tobom naći oko osam sati.

– Odlično! – poviknula je Louise. – Znači, još ima neke nade. Možemo hodati po vrtu oko kuće dok se vani još vidi, pa tek onda razgledavanje iznutra. Znam da ćeš se zaljubiti u tu kuću, Eliza. Sa sobom ću ponijeti ugovor. Pobrini se da poneseš čekovnu knjižicu.

POGLAVLJE 2.

Nedaleko od Lincoln Tunnela u Moonachie, New Jersey, svaka stolica u bučnom baru je bila zauzeta. Dok su se kazaljke sata na zidu približavale šest sati i trideset minuta, konobar je prebacio program televizora koji je stajao na zidu u samom kutu bara, i gledao početak KEY Evening Headlinesa koji vodi Eliza Blake, što su uobičajeni gosti popratili dobacivanjima i velikim negodovanjem.

– Ma daj, Meat. Ostavi nam hrvanje.

– Za Boga miloga, Meat, ovdje smo došli da bismo se barem nakratko maknuli iz stvarnosti. Zašto uvijek moraš gledati proklete vijesti?

– Zaboravite dečki. Već ste to morali shvatiti do sada. Meat se pali na Elizitu Blake. Nema toga što možete reći ili učiniti da bi on promijenio vražji program.

Činilo se da Cornelius Bacon ignorira primjedbe svojih gostiju, ali on ih zapravo nije ni čuo. Bio je hipnotiziran i ljut dok je gledao Elizitu Blake kako najavljuje najnovije vijesti, kao što je svake večeri činila. Nije sjedila za stolom kao što je to radio voditelj na drugoj mreži, već je šetala studijom. Televizijska kuća je vjerojatno zabilježila svoje uspone i padove, tako da su KEY vijesti očito igrali na kartu Elizinog seksipila.

Visoka, vitka brineta sa sigurnošću je zastala dok je pozdravljala gledatelje i najavljivala najaktualnije vijesti dana. Tada je, po starom dobrom običaju KEY vijesti, zasvirala njima svojstvena glazba, a kamera je slijedila Elizitu dok je sjedala za voditeljski stol.

Meatu se nije svidio komplet koji je imala na sebi. Suknja je bila previše kratka.

Nije li ju upozorio na to? Rekao joj je što će učiniti usudi li se još jednom pokazati svoje tako lijepo oblikovane noge.

Zašto ga nije poslušala?

POGLAVLJE 3.

Već prije odjavne špice Eliza je skinula mikrofona i tiho izgovorila molitvu zahvale što je današnje snimanje prošlo u redu. Emitiranje je bilo tehnički perfektno. Svaka vijest i svaki nastup

uživo bio je izvršen bez pogrešaka. Nije smjelo biti pogrešno izgovorenih riječi ili pogrešno najavljenih priloga.

– Odličan uradak! – Izvršni producent Range Bullock je cijeloj ekipi poželio laku noć iz svog stolca u kontrolnoj sobi.

Dok je Eliza silazila sa seta, prišla joj je Doris Brice s raznim kozmetičkim preparatima u rukama i bejzbolskom kapom na glavi. Ali večeras je Eliza samo odmahнула rukom na njihov večernji ritual.

– Hvala ti Doris, ali večeras se uopće ne moraš zamarati skidanjem moje šminke. Moram izaći odavde. Postoji jedna kuća.

Doris je znala sve u vezi Elizinog traženja kuće. Svaku su večer o tome razgovarale u posljednjih nekoliko tjedana. Prije svakog večernjeg emitiranja, Eliza je sjedila u stolcu dok je Doris pažljivo uređivala i uljepšavala voditeljčino lice. Kao gotovo svi u KEY vijestima, tako je i Doris znala Elizinu prošlost: muž John je umro od tumora, bolna smrt koju je Eliza pretrpjela dok je bila trudna s njihovim prvim djetetom. Znala je i za borbu s depresijom nakon porođaja kćerke, te za povratak na posao. I prošli se mjesec morala suočiti s izdajom žene kojoj je Eliza povjerila svoju prekrasnu kćerku na čuvanje. Izdaja koja je završila pucnjevima. Doris je primijetila da se Eliza još uvijek trza kada bi se slučajno pogrešno ili prebrzo okrenula na stolcu. Rana je skoro zacijelila, ali još ne potpuno.

Nakon svega što je Eliza preživjela, Doris je mogla razumjeti ženu koja joj je postala prijateljica da želi početi iz početka. Nadala se da će ta kuća biti ono što je Eliza željela. Ona je to zaslužila.

A to si je zasigurno mogla i priuštiti, sada kad je vodila KEY Evening Headlines.

– Sretno, – povikala je Doris za Elizom dok ju je gledala kako žurno odlazi iz studija. Eliza se okrenula i osmjehnula.

POGLAVLJE 4.

Otkad je Eliza Blake preuzela voditeljsko mjesto u KEY Evening Headlinesu, Jerry Walinski je prebacio svoju masažu za večer, odmah nakon emitiranja emisije. Nakon gledanja Elize Blake bio je tako napet da mu je bila potrebna Lorina masaža da ga smiri.

Večeras mu je bilo posebno drago što je Lori ovdje. U njegovoj lijepo namještenoj spavaćoj sobi Jerry je ležao na trbuhu na maserskom stolu, zatvorenih očiju, dok ga je djevojka masirala.

Nije osjetio kako mu se mišići u nogama opuštaju, mislio je samo na ono što je upravo vidio na televiziji.

Eliza Blake je bila njegova žena iz snova. Bila je lijepa, inteligentna i otmjena. Elegantno izrezani žuti komplet koji je danas nosila oblikovao joj je tijelo u savršenstvo. Kretala se tako graciozno preko studija, a na svoju voditeljsku stolicu sjela je uspravno. Lice joj je bilo očaravajuće, sa sjajnim plavim očima koje su mu gledale u dušu. Ona ga je razumjela, Jerry je u to bio uvjeren. Kad je Eliza pričala, činilo mu se kao da priča samo njemu.

Mogao bi vječno zuriti u nju i nikada se ne bi zasitio slike koja je stajala uokvirena u srebrni okvir na noćnom ormariću pored njegovog kreveta. Fotografiju s njezinim autogramom je bilo lako nabaviti. Jednostavno je pisao Elizi u KEY vijesti i zamolio ju da mu je pošalje. Nekoliko tjedana poslije primio ju je poštom.

Lori je rekla da su KEY vijesti na zalihama imali njezine fotografije i slali ih svima koji su ih tražili. Naljutio se na nju kad mu je to rekla, ali se trudio to ne pokazati. Znao je da je Eliza ovu fotografiju poslala specijalno za njega i neće dopustiti Lori da uništi to uvjerenje. U stvari, ona je ionako bila samo ljubomorna zbog toga što joj se on nikada nije upucavao.

Sada je osjetio Lorine snažne ruke kako mu trljaju vrat, tjerajući napetost iz tijela.

– Vidim da si vježbao, – primijetila je. – Mišići su ti postali izraženiji.

– Mm-hmm.

Lori je shvatila da njezin klijent ne želi razgovarati te je nastavila svoj posao u tišini. Dok mu je masirala lopatice na leđima toplim uljem, Jerry je odlučio. Nazvat će Elizu i reći će joj kako misli da je jako lijepa i koliko joj se divi.

Jako se trudio, ali više se nije mogao kontrolirati. Morao joj je reći kako se osjeća.

POGLAVLJE 5.

Upaljeni automobil Lincoln je čekao na parkiralištu ispred zgrade dok je Eliza bez daha trčala kroz rotirajuća svjetla. Janieno je nasmijano lice bilo prislonjeno na stražnje staklo automobila. Eliza je vidjela kako pored petogodišnje unuke sjedi Katharine Blake. Čim je vozač otvorio vrata, Janie je poskočila van i pojurila prema svojoj majci.

– Mmm. To je tako dobro, – Eliza je govorila dok je osjećala malene ruke kako joj se motaju oko vrata. – Nedostajala si mi. Jesi li se lijepo zabavila s Kay-Kay i Poppie?

Janie je sretno potvrdila klimanjem glave. – Da. Kay-Kay me je vodila u zoološki vrt. Vidjele smo majmune. Poppie je bio umoran i ostao je drijemati kod kuće.

Eliza je pogledala na stražnje sjedalo automobila. Katharine je bila u kasnim šezdesetima i sigurno joj nije bilo lako u ljetno poslijepodne voditi Janie u zoološki vrt. Mrlja od čokoladnog sladoleda na Janienoj žutoj majici dokazivala je da se danas lijepo zabavljala, samo što je Eliza, nakon što je s kćerkom ušla u automobil, na Katharininom licu primijetila da je iscrpljena.

– Što bih ja radila bez tebe, – Eliza je šapnula na uho svojoj svekrvi i poljubila je u meki obraz.

Katharine je samo potapšala Elizinu ruku. Obje su se žene razumjele i točno su znale zašto je za Janie najbolje da posljednjih nekoliko tjedana provede kod bake i djeda dok je Eliza na poslu. Nijedna od njih nije željela dijete ispustiti iz vida. Iako su obje znale da je ta situacija oko njezinog čuvanja samo privremena, svejedno su se bojale neizbježnog dana kada će pronaći novu dadilju. Nakon onog što se zadnji puta dogodilo, kako da sada vjeruju osobi koja bude čuvala njihovu dragu Janie?

Ali to jednostavno moraju. Eliza je znala da takvi argumenti i opravdavanja nisu poštene prema Katharine i Paulu. Tijekom cijelog svog života naporno su radili i doživjeli najgoru sudbinu koja roditelje može zadesiti.

Tada su se ponovno morali suočiti s bolnom činjenicom, a to je da gube i Janie.

Ako je Janie bilo istraumatizirana zbog gubitka gospođe Twomey, kućepaziteljice koja ju je čuvala otkad se Janie sjeća, nije to pokazivala. I to je mučilo Elizinu. Malena je djevojčica vidjela kako je kućepaziteljica pucala u njezinu majku, u situaciji puno kompliciranijoj nego što jedno dijete može shvatiti. Kako se može od Janie očekivati da shvati kako je njezina obožavana gospođa Twomey počinila dva ubojstva, te zamalo ubila i Elizinu dok je pokušavala prikriti zlodjela vlastitog sina? Činilo se da je Janie prihvatila Elizino objašnjenje kada joj je rekla da je gospođa Twomey bila bolesna i da nije bila pri sebi kada je povrijedila mamu.

Eliza se konzultirala s dječjim psihologom koji je smatrao da dijete koje je jednom pretrpjelo neku traumu, ne može imati

ozbiljnije psihičke posljedice, osim ako se traume ne budu ponavljale. Ozbiljnu štetu čine opetovana zlostavljanja, napuštanja ili izdaje. Ako Janie nastavi živjeti sa svojom majkom, bakom i djedom u toploj okolini s puno ljubavi i pažnje usmjerene prema njoj, što joj je Eliza i namjeravala pružiti, liječnik joj je rekao da će s djevojčicom biti sve u redu. Da, bila je istina, Janie nije imala oca, ali bila je i istina da je on umro prije njezinog rođenja, tako da ga ona nije ni poznavala, pa prema tome nije ni imala osjećaj gubitka.

Kako vrijeme bude prolazilo i Janie bude sve više izloženija svijetu druge djece koja su imala oba roditelja, neizbježno će se pojaviti pitanja o njezinom ocu. Ako se gleda s tog stajališta, savjetovanje s psihologom je uvijek opcija koja ostaje.

– Znam da si sigurno jako umorna, Katharine, ali stvarno cijenim tvoje mišljenje. A prema onome što mi je Louise rekla, ako nam se kuća bude sviđala i ako je želimo kupiti, morat ćemo to odlučiti na licu mjesta.

Katharine je zabrinuto klimala glavom. – Ja jednostavno ne razumijem to tržište. U moje vrijeme, mogao si o nečemu razmišljati nekoliko dana i tek onda odlučiti. Ovo je ludo.

– U pravu si, – složila se Eliza uzimajući Janienu ruku i gledajući kroz prozor prema rijeci Hudson dok su prolazili autocestom West Side preko mosta Georgea Washingtona i New Jersey. – Ovo je ludo.

Toliko je toga bilo ludo i izvan kontrole. Ovo preseljenje bi moglo donijeti stabilnost u njihove živote.

POGLAVLJE 6.

Da su Elizitu Blake obavještavali o svakom pismu kojeg joj je poslao neki ludi obožavatelj, Joe Connelly je bio siguran da voditeljica Evening Headlinesa nikada više ne bi spavala. Kao direktor KEY osiguranja, Connelly se držao vlastitog pravila, a to je da nikada Elizi ili nekom drugom voditelju ne govori za pisma, osim ako bi za njih trebali znati kako bi se zaštitili. Dio njegovog posla je bio izolirati one za koje je bio odgovoran i koje je trebao zaštititi od straha. Drugi dio je bio izdvojiti bezopasna pisma zaista poremećenih ljudi.

Eliza nikada nije vidjela luda pisma koja su za nju došla u televizijsku kuću. Njezina je pomoćnica otvarala poštu.

Tijekom godina, Eliza je bila voditeljica KEY za Ameriku i jutarnjih vijesti, a kada je Connelly bio dovoljno zabrinut, neka je pisma jednostavno poslao FBI-ju. Ali sada kad je postala voditeljica KEY Evening Headlinesa, rasla joj je popularnost kao i broj zabrinjavajućih pisama.

Connelly je hodao kroz prostoriju osiguranja koja je bila u podrumu televizijske kuće i gledao u monitore koji su stajali preko cijelog jednog zida. Bilo je postavljeno šesnaest kamera na svakom prikladnom mjestu, programiranih da pružaju poglede s različitih lokacija. Kamere su bile postavljene na svakom ulazu i izlazu zgrade, ispred svakog dizala, dužinom cijelog hodnika. Da je bilo onako kako je to Joe želio, bilo bi kamera u svakom toaletu, samo što se to naravno protivilo zakonu. Na monitore se nije stalno pazilo kao prije. To je bilo nemoguće s obzirom na situaciju s osobljem. Ali u prošlim danima, sve su se kazete spremale i čuvale deset dana, što im je davalo dovoljno vremena da provjere što se događalo i jesu li nešto propustili. Sada su kamere uglavnom digitalne što je uvelike pojednostavljivalo stvari. Sve je bilo pohranjivano na disku i vrijeme je bilo puno preciznije.

Ipak, u vrijeme kada je većina voditelja bila u televizijskoj kući, Connelly je volio da jedan čuvar gleda u sigurnosne monitore.

– Je li sve u redu? – upitao je čuvara koji je stajao ispred monitora.

– Pokušavam ostati budan, ovdje je tako tiho. Connelly je ozbiljno klimnuo glavom. – Dobro, neka samo tako i ostane.

POGLAVLJE 7.

Louise Kendall je stajala na njegovanom travnjaku ispred kuće dok je prilazio automobil u kojem su bile Eliza, Janie i Katharine Blake.

– Već sam se zaljubila! – Eliza je šapnula svojoj svekrvi na uho dok je pogledom upijala kuću za koju je već bila sigurna da će je kupiti. Graciozna kuća od cigle dosta daleko od ulice i okružena pažljivo uređenim vrtom, površinu kojega je Eliza procijenila na oko tri jutra. – Gledaj samo kakav ima krov!

– Nemoj se pred Louisom ponašati previše uzbuđeno, – Katharine ju je upozorila. – Ne trebaš se doimati previše zainteresiranom.

Eliza se nagnula prema naprijed i pomilovala svekrvin obraz. – Da, Kay-Kay, – rekla je dobronamjerno. – Neću se odati.

Ali Janie nije bila dobra u čuvanju tajni. Iskočila je iz automobila, u rukama držeći svog plišanog majmuna Zippyja i preko travnjaka potrčala Louisi u zagrljaj. – Mojoj se mami sviđa kuća, – rekla je ponosno.

Eliza i Katharine su hodale iza Janie, dok se mlađa žena smijala. – Toliko o pretvaranju, – Eliza je slegnula ramenima. – Dobro, Louise, pročitala si me. Povedi nas na razgledavanje.

Pod slabim svjetlom, polako su hodale i razgledavale eksterijer kuće, dok je Janie trčkarala ispred njih i vikala.

– Mama! – vrisnula je. – Ovdje je bazen!

– Odlično, – Katharine je sarkastično dodala. – Sada ćeš se i o tome morati brinuti.

Eliza je odlučila kako na to neće odgovoriti, znajući da je Janiena baka u ovom trenutku zabrinuta i za najmanju stvar koja njezinoj unuci može biti neka vrsta prijetnje i ugrožavanja.

– Također ima i jacuzzi, – istaknula je Louise, ignorirajući negativan komentar.

Otvorila je otključana vrata i ušle su u hodnik male zgrade. Vidjeli su veliku kuhinju sa svim potrebnim dodacima, ogromnim hladnjakom, duplim sudoperom, pećnicom i perilicom posuđa. Pored nje je bila kupaonica s pretjerano velikom tuš kabinom. Iza kupaonice je bila odvojena prostorija u kojoj je bila perilica rublja i sušilica.

– Zamisli samo kako ovdje možeš imati dobre zabave, – oduševljeno je izjavila Louise.

Eliza je razmišljala samo o sjedenju na stolcu pored bazena i gledanju Janie kako se kupa, ili vlastitom opuštanju u jacuzziu nakon napornog dana.

– Mama, Kay-Kay, dođite ovo vidjeti!

Slijedile su dječji glas i vidjele kako se Janie penje drvenim stepenicama koje su bile naslonjene na ogromni brijest. – Tu je kuća na stablu! – začuđeno je povikala.

– Zlato, budi pažljiva. Ne znaš jesu li te stepenice sigurne. – Katharine je požurila prema starom stablu.

U tom trenutku, Eliza je znala da čini pravu stvar. Nije željela da Janie odrasta u strahu. Željela je da postane jaka i sigurna u sebe. Iako je Eliza svoju kćerku željela zaštititi od svega što bi je moglo povrijediti, znala je i da će jednom u životu morati riskirati, biti povrijeđena i nakon toga se oporaviti.

Katharine i Paul su bili odlični, brižljivi i puni ljubavi za Janie, ali njihova pretjerana zaštita bila bi štetna za Janie ako bi se duže vrijeme nastavljala. Eliza i Janie su imale svoj vlastiti ritam

života, ritam svoje male obitelji. I možda, ako se stvari nastave ovakvim tijekom, možda se njihovoj maloj obitelji pridruži i Mack.

Eliza je razmišljala o Macku dok je gledala kako se njezina kćerka pobjednički smiješi iz kuće na stablu. Mack McBride, vrlo inteligentan dopisnik vijesti, bio je pažljiv i pun ljubavi za Janie i nju. Njihova je veza bila relativno nova, ali njihova je povezanost u posljednjih nekoliko mjeseci dosegla pravi vrhunac. Mack je bio kamen stabilnosti u njezinom životu i bilo ga je lijepo imati pored sebe s obzirom da je tolike godine bila sama. Eliza je vjerovala da joj je bila pružena druga šansa za ljubav.

POGLAVLJE 8.

U Manhattan Ocean klubu smještenom u zapadnoj Pedeset osmoj ulici, predsjednica KEY vijesti Yelena Gregory, sjedila je za stolom nasuprot Macka McBridea. Kad je konobar donio njihove koktele, Yelena je podigla svoju čašu.

– Za tebe, Mack, i za sav predivan posao koji obavljaš za nas.

Mack je klimnuo glavom svojoj šefici i otpio gutljaj viskija. – Ovo je olakšanje, – rekao je. – Pitao sam se obrađuješ li me prije nego što ćeš mi reći loše vijesti

Yelena se nije nasmijala na njegov komentar kao što je on očekivao. Nešto nije bilo u redu i pitao se hoće li mu se svidjeti ono što će čuti. Čekao je da ona počne pričati.

– Pa, zapravo ja imam neke vijesti. Vijesti zbog kojih se nadam da ćeš biti sretan, Mack.

Podigao je obrve.

– Sigurna sam da si svjestan, Mack, – Yelena je pažljivo nastavljala, – postoje dopisnička mjesta koja su veće vrijednosti od drugih.

Mack je klimnuo glavom. – Nastavi.

– Predbilježili smo te za jedno od takvih mjesta. Mackove su misli bile odjednom zaokupljene time.

To je značilo preseljenje iz New Yorka, bio je siguran u to. Ali gdje? Čekao je.

Yelena je otpila gutljaj svog pića, ogorčena zbog toga što je znala da poklon koji namjerava dati neće biti previše cijenjen.

– Želimo te postaviti na mjesto šefa europskih dopisnika, smješteno, naravno, u Londonu.

Prije samo nekoliko mjeseci, Mack bi morao dati sve od sebe da ne poljubi stariju ženu u usta. Otkad je postao dopisnik, uvijek je

sanjao o takvom mjestu i uvijek se nadao da će doseći tu profesionalnu razinu s koje će mu to biti omogućeno.

Ali sada je ta mogućnost imala gorkasto slatki okus. London. Ocean i pet vremenskih zona od Elize.

Yelena ga je promatrala, nestrpljivo očekujući njegovu reakciju. On je bio pažljiv ne želeći pokazati da se dvoumi.

– Kada bih trebao početi?

– Gotovo odmah, – Yelena je kruto odgovorila. Dobro pripremljeni jastog kojega je konobar stavio ispred nas bio je gotovo netaknut dok je Yelena razvezala priču o tome kako je ta pozicija jako važna i značajna, te kako KEY vijesti žele da nova krv revitalizira, po njezinom mišljenju, samozadovoljan londonski ured. Zbog toga je postavljen novi šef tog ureda. Marcy McGinnis je tamo miješala neke stvari.

Mack McBride se uspio slabašno nasmiješiti. Znao je da predsjednik podjele vijesti zna za njegovu romantičnu vezu s Elizom Blake, ali Yelena nije započinjala tu temu. Još je nešto ostalo nedorečeno i oboje su to znali. Ako Mack odbije tu priliku, njegova daljnja karijera će postati upitna.

POGLAVLJE 9.

Prošlo je devet sati kada je Eliza te večeri smjestila Janie u krevet. Djetetove su se oči odmah sklopile nakon što je glavu prislonila na jastuk. Zalizujući Janienu smeđu kosu s čela unatrag, Eliza je poljubila nježnu i meku kožu iznad obrve.

– Lijepo spavaj, moj mali anđele, – prošaptala je Eliza.

Dok je ulazila u svoju spavaću sobu, Eliza je otkopčavala jaknu i misli su joj poletjele prema nedavnim događanjima. Potpisala je ugovor za kupnju kuće koja je bila puno skuplja od onoga što je uopće sanjala da će potrošiti.

Nije bilo da si to nije mogla priuštiti. Mogla je. Za to se pobrinuo njezin novi ugovor koji je potpisala. Ali ona nije odrasla s mogućnošću uživanja u tolikom novcu. Iako su roditelji i dalje živjeli u maloj kućici u Newportu, Rhode Island. Pohađala je javne škole i kasnije je studirala novinarstvo i političke znanosti na sveučilištu Rhode Islanda. Kada bi ljudi pročitali u novinama i odnekud čuli da je odrasla u Newportu, mislili su da je imala privilegiran život. Nisu znali da je Newport pretrpan ljudima koji su se borili samo da odu iz njega.

Do ovog mjesta na kojem je danas doveli su je samo talent, uporan i marljiv rad te dobra profesionalna sreća.

Dok je vješala jaknu u ormar, Eliza je osjećala kako joj želudac javlja da cijelog dana nije ništa pojela. Kada je obukla spavaćicu, ignorirala je crvenu lampicu na automatskoj sekretarici i pojurila hodnikom ravno u kuhinju.

Bilo je prekasno za pojesti nešto teško, a nije imala ni snage nešto si sada pripremati. U zdjelicu je stavila Janiene žitne pahuljice, izrezala bananu i sve to zalila mlijekom. Eliza je s jelom u rukama hodala preko hodnika do spavaće sobe i konačno sjela na udoban krevet. Nakon nekoliko zalogaja, nagnula se i stisnula tipku za preslušavanje poruka.

– Ja sam. Nije važno kada stigneš, samo me nazovi.

Mack je zvučao napeto. Je li se večera s Yelenom pretvorila u katastrofu? Mackov je ugovor bio spreman za produženje. KEY vijesti nisu mogle biti toliko glupe da daju Macku otkaz. Ali nikada se ne zna, bili su poznati po tome da su u prošlosti činili neke zaista glupe poteze. Eliza je odmah ukucala broj koji je jako dobro znala.

POGLAVLJE 10.

Svakog jutra kada je stigla u ured, prva stvar koju je Paige činila bila je preslušati pristigle poruke na automatskoj sekretarici. Jutros je osjećala žaljenje prema jednom patetičnom pozivatelju koji je priznao svoje veliko divljenje prema Elizi Blake. Telefonski sistem je zabilježio da je poruka stigla odmah nakon ponoći.

– Ljudski život, – rekla je Paige dok je brisala poruku.

Paige Tintle je najviše voljela svoj drugi dio posla, prelaziti po Elizininim e-mailovima. Naišla je na mnogo pisama i pozivnica zanimljivih ljudi koju su se bavili raznim poslovima. Kao Elizina osobna pomoćnica, Paige je imala zadatak pregledati pristigle poruke, rasporediti ih na one koje je Eliza trebala vidjeti i na one koje nije trebala vidjeti, zatim odgovoriti mnoštvu onih koji su željeli razgovarati s Elizom ili nešto slično.

Paige je brinula i o pošti gledatelja. Većina je toga bila samo rutina. Gledatelji su hvalili Elizin rad na posljednjim vijestima, odjeću koju je nosila, ili njezinu frizuru. Neka su od tih pisama bila s negativnim kritikama, optužujući Elizu da promiče

liberalnu ili konzervativnu popularnost iskorištavajući svoje mjesto voditeljice najpopularnije televizijske emisije.

Ali pisma koja Paige nije voljela čitati pisali su pravi luđaci. Neka su bila beznačajna, a neka su bila zaista prijeteće.

Gledajući nova pisma koja su jutros pristigla, Paige je naišla na jedno koje ju je učinilo nervoznom, tako da je prstima prelazila preko malenog dijamanta koji je visio na srebrnom lančiću oko njezinog vrata.

Draga varalice Eliza Blake, Koliko ti puta moram reći?

Unatoč mojim upornim upozorenjima, ti nastavljaš oblačiti te pripijene, kratke suknje koje previše otkrivaju. Izgledaš poput kurve.

Ti to stvarno tražiš. A ja ću biti taj koji će ti to dati.

Samo tako nastavi, ti čitateljice vijesti i kada ja završim s tobom bit ćeš sva crvena, natečena i krvava.

Paige je zadrhtala kad je pročitala potpis na kraju pisma. MEAT.

Pažljivo je držala pismo na krajevima, kako su je poučili, te je njega kao i kovertu u kojoj je stiglo, stavila u veću vrećicu. Laknulo joj je kada ga je poslala osiguranju.

Nije ga željela blizu sebe.

POGLAVLJE 11.

Eliza nije dobro prospavala noć i to se vidjelo kad je ujutro stigla na posao. Paige je odmah prepoznala umor u šefičinim očima.

– Da nisi rekla ni riječ, – Eliza ju je upozorila. – Cijelu sam se noć prevrtala po krevetu.

– Kako je prošlo ono s kućom? – upitala je Paige puna nade. Ona je bila ta koja je zvala telefonom i unajmljivala vozača da vozi Janie i njezinu baku izvan New Jerseya.

– Svidjela mi se i kupila sam je.

– Ups. To je bilo brzo. Čestitam.

Za nekoga tko je upravo našao savršen dom za sebe, Eliza nije djelovala dovoljno sretno. Ali Paige je mislila kako nije njezin posao da se dalje petlja u to. Sa svoje dvadeset dvije godine, još uvijek nije mogla vjerovati da radi u KEY vijestima za Elizu Blake.

Osjećala je prema svojoj šefici strahopoštovanje, iako se jako trudila to ne pokazati.

– Ima li kakvih važnih poruka? – Eliza je živahno upitala.

– Range bi te volio vidjeti kada ti bude odgovaralo, a Abigail Snow zanima kada ćete biti slobodni za snimanje promotivnih materijala.

– Što je s poštom?

Pismo od Meata je prošlo Paigenom glavom ali ga nije spomenula.

– FRAXA, organizacija za istraživanje X sindroma, željela bi da Vi vodite dobrotvornu večeru u Taverni na Greenu sljedećeg mjeseca.

– Odlično. Provjeri moj raspored. Ako sam slobodna, pristani u moje ime. Ako imam nešto drugo zabilježeno, pokušaj to pomaknuti.

Eliza čak nikada nije čula za X sindrom, najuobičajeniju formu nasljedne mentalne retardiranosti, sve dok nije upoznala Bili Kendall, legendarnog voditelja KEY vijesti, koji je prošlog proljeća počinio samoubojstvo. Billov sin, William, je imao X sindrom. Bili je uvijek bio jako drag prema Elizi, posebice kada joj je bilo najteže, poslije Johnove smrti i rođenja male Janie. Louise Kendall. Williamova majka, pronašla je kuću koju je željela kupiti. A William je bio jako drag mladi čovjek. Nije bilo šanse da će odbiti FRAXA-u.

Eliza se okrenula i pošla prema svojem uredu. Zastala je nakon što se Paige nečeg sjetila.

– Došlo je još jedno pismo od Sarah Morton.

– Oh? Daj da ga vidim. – U Elizinom glasu očitavao se ton tuge i zabrinutosti. Uzela je kovertu iz Paigeine ispružene ruke i gledajući u nju hodala prema svojem stolu.

Sarah je bila dvanaestogodišnjakinja iz Sarasote, Florida, i Elizi je pisala već mjesecima. Eliza je bila njezin idol: mala joj je djevojčica počela pisati još dok je Eliza vodila jutarnji program. Pismo vjerojatno nikada ne bi niti stiglo do Elizinog stola, kao većina pisama obožavatelja. Ali Sarahin slučaj je bio poseban.

Nakon samo nekoliko godina postojanja na ovom svijetu, Sarah Morton je išla na kemoterapije. Kao odlična učenica koja je voljela igrati nogomet i odbojku, Sarah je u pismu objasnila da svakog jutra gleda KEY za Ameriku i sanja o tome da na jedan dan postane televizijska voditeljica. Od svih voditeljica na televiziji, Sarah je objasnila, najviše joj se sviđa Eliza.

Eliza je osobno odgovorila na Sarahino pismo, zahvaljujući joj i hrabreći je da i dalje gleda jutarnji program i zaželjela joj sreću. Sljedećeg je tjedna Sarah poslala Elizi novo pismo u kojem je bila oduševljena što joj je ona odgovorila i u kojem je tražila njezinu fotografiju s autogramom.

I tako je to počelo. Eliza si je uzela za obavezu da nekoliko minuta na tjedan odgovori na Sarahina slatka, rukom pisana pisma. Djevojčica je bila tako zahvalna na novoj prijateljici da Eliza jednostavno nije imala srca prekinuti. Sarah je objašnjavala strahote kemoterapije i o tome kako je izgubila kosu i koliko joj je zbog toga neugodno, Eliza se našla plačući nad djevojčicinom sudbinom, kao i nad Johnovom. Mnogo je noći razmišljala o Sarah dok je stavljala u krevet svoju Janie i tiho se molila i zahvaljivala Bogu na zdravlju svoje kćerke.

Sada, u posljednjem njezinom pismu koje je Eliza čitala, Sarah joj je govorila da sljedeći tjedan dolazi u New York posjetiti doktore u klinici Sloan-Kettering. Eliza je instinktivno osjetila strah dok je na papiru ispred sebe čitala ime najpoznatije klinike za tumore. Tamo je njezin John umro.

Stvari su onda zaista loše.

U koverti je bilo još jedno pismo, ali ovo je bilo kompjuterski napisano, od Samuela Mortona, odvjetnika.

Draga gospođo Blake,

Iz sveg srca Vas se zahvaljujem na dopisivanju sa Sarah. To je za nju značilo kao da ste joj poklonili cijeli svijet.

U njezinim najgorim danima, ponovno čita Vaša pisma kako bi odvratila pozornost od boli koju osjeća. Od svih kemoterapija na koje je išla, ne vidimo nikakav napredak. Zapravo, sve joj je gore. Put u New York je posljednji pokušaj da vidimo ima li možda još neke šanse za njezin oporavak.

Sarah ne zna da Vam ja pišem, i znam da je možda nezgodno ono što ću Vas sada tražiti. Postoji li ikakva šansa da se upoznate sa Sarah dok smo u New Yorku ? To bi joj značilo sve na svijetu, kao i meni vidjeti moju kćerku sretnom.

POGLAVLJE 12.

Louise Kendall prezentirala je cijelu ponudu Larsonu Richardsu, nasljedniku roditeljske nekretnine. Vidjela je po njemu da se trudio izgledati neimpresionirano kada mu je rekla tko je kupac njegove kuće iz djetinjstva.

– Gospođo Kendall, uopće mi nije važno tko je kupac kuće ako ugovor bude završen do kraja dana i novac sjedne na moj račun u banci.

Louise je mogla igrati tu igru. – Potpuno Vas razumijem, gospodine Richards. A novac ćete imati na računu do kraja sljedećeg tjedna. Moja je klijentica nestrpljiva i želi da joj dijete od ove godine upiše tamošnji vrtić.

Čak je i pompozni Larson Richards bio impresioniran kupcem koji je za svega par dana mogao skupiti nekoliko milijuna dolara.

Ali Louise je trebala predvidjeti njegove sljedeće riječi.

– Možda je Vaša agencija podcijenila moju kuću. Pitam se jesam li trebao tražiti više. – Samozadovoljno se naslonio na naslon svoje uredske stolice.

Louise je na lice navukla lukavu masku. Nije prihvaćala da je on izaziva. – To je Vaše pravo, gospodine Richards. Ali da sam ja na Vašem mjestu, uzela bih novac i otrčala. I, naravno, prihvatili Vi ovaj ugovor ili ne, ostajete dužni meni i mojoj agenciji za pronalaženje kupca. Ipak smo za Vas uspjeli postići cijenu koju ste zahtijevali.

Trgovkinja nekretninama ga je držala u šaci i on je to znao. Larson se mogao odlučiti na borbu pred sudom, ali je znao da će neizbježno izgubiti. Zadnja stvar koju je sada trebao jest pravna borba. Imao je veće ribe za loviti.

POGLAVLJE 13.

Abigail Snow je bila užasnuta zadatkom koji je dobila, a to je pregledati sve kazete i tražiti najbolje kadrove Elize Blake koje bi iskoristila za promotivni materijal KEY Evening Headlinesa. Iako je gledanost postala uravnotežena otkad je Eliza preuzela voditeljsko mjesto, izvršni producent Range Bullock je bio vraški uporan u svojoj neprestanoj borbi za gledanost. CBS, NBC, ABC, FOX, CNN i KEY vijesti su se borili za istu vrstu gledatelja i Range je neprestano osmišljavao nove načine na koje bi privukao što

više ljudi da okrenu program KEY vijesti. Bullockov ego, kao i sigurnost njegovog posla, ovisila je o gledanosti Evening Headlinesa.

Istraživanje tržišta je pokazalo da Eliza uživa velike simpatije gledatelja, dok su opet neki mislili da je premlada da bi imala određenu voditeljsku stabilnost potrebnu za vođenje televizijskih vijesti. Voditelji vijesti tri najveće televizijske kuće su svi imali preko šezdeset godina, s desetljećima novinarskog iskustva iza sebe. Sa svoje trideset četiri godine, Eliza je radila na tom polju samo dvanaest godina. Dok su te godine bile ispunjene mnoštvom novinarskog iskustva, ni približno nije imala broj reportaža poput nje iako je ona bila mnogo ljepša.

Abigail je gledala u snimljene reportaže na monitoru ispred sebe. Elizine plave oči sjajile su s ekrana. Oči su bile uokvirene savršeno oblikovanim obrvama, smeđa kosa joj je padala preko ramena. Priroda je nagradila Elizu lijepom kožom, malim ravnim nosom i punim usnama, savršenom kombinacijom za televiziju, ali i za život općenito.

Range je već nekoliko puta razgovarao s Abigail o njegovoj viziji posljednjeg promotivnog spota. Želio je igrati na ono što su neki smatrali Elizinom slabosti, na njezinu mladost.

Slogan za novi promotivni materijal je glasio:

Sveži izgled na Vaš svijet. Eliza Blake. KEY vijesti.

Abigail je nastavila pregledavati kazetu po kazetu, snimajući u računalo različite kadrove Elize u kojima su se isticale njezine prekrasne plave oči.

POGLAVLJE 14.

Eliza je bila sva ushićena kada je spustila slušalicu nakon što je razgovarala s Louise Kendall koja joj je rekla da su ugovori potpisani i da je kupila kuću.

Iako ju je Louise uvjerala kako će se ona pobrinuti za kućnu inspekciju i sve pozive odvjetnika, Eliza se osjećala umorno. Sama pomisao na preseljenje činila ju je nervoznom. Sve to pakovanje stvari. Nova kuća, iako je bila prekrasna, trebala je neke sitne promjene kako bi više odgovarala Elizi. Trebalo je prebojiti sve zidove prije nego se usele. Ali željela je da Janie od prvog dana krene u tamošnji vrtić, tako da će se ipak morati useliti i zatim sve potrebno preuređivati. Prekrasno.

Smiri se, sama je sebi rekla. Sada imaš novaca. Sve se može srediti. Paige može nazvati tvrtku za preseljenja i oni će to sve srediti i spakirati. Ne moraš to ti raditi.

Ipak se morala potruditi da Janie napravi rođendansku zabavu u subotu jer joj je to cijelo ljeto obećavala. Njezini će petogodišnji prijatelji doći u subotu poslijepodne. I Eliza se tome radovala. Ali do sada nije znala da će biti sva u preseljenju između dvije kuće niti da će patiti zbog Mackovog odlaska u London.

Čula je otvaranje uredskih vrata.

Bez riječi su se pogledali i Eliza se trudila da ne zaplače. U posljednjih pet godina od Johnove smrti, Eliza nikome do sada nije otvorila svoje srce. Sada, kad je konačno to učinila, Mack također odlazi.

Mack je došao do njezinog stola i zastao.

– Odlučio sam. Ne odlazim.

Eliza je željela vrištati od veselja i radosti, toliko je željela da Mack ostane ovdje, s njom i Janie. Željela je da puste stvari svojim tokom, pa će vidjeti hoće li ih to dovesti do saznanja da ostatak života žele provesti zajedno. Ali duboko u sebi je znala da on ne može ostati. Mack je morao prihvatiti ovaj posao.

– Dobar pokušaj, Mack. Ti moraš otići i oboje to znamo. – Ugrizla se za donju usnu.

– Ne, mi to oboje ne znamo. Posao mi nije najvažniji.

Eliza se nasmijala unatoč osjećajima. – Da, baš. Položaj šefa europskih dopisnika ti i nije baš važan. Koga ti zavaravaš? Ako sada ovo odbiješ... šansu da radiš posao o kojem si uvijek sanjao... cijeli ćeš se život pitati zašto, Mack. I, neizbježno, jednog ćeš dana kriviti mene i zamjerati mi što sam te zadržala ovdje. Svaku ćeš me večer gledati kako vodim vijesti, dobivam sve hvale i nagrade koje uz to idu, i mrzit ćeš činjenicu što si se povukao, što nisi prihvatio posao svog života. Da i ne spominjem da bi te svi otpisali, uključujući Front Row.

– Baš me briga za vražji Front Row! Što o meni misle glavešine uopće me ne zanima. Ja sam zaljubljen u tebe, Eliza. Ne želim te napustiti.

Te su riječi napravile svoje. Suze su nekontrolirano potekle iz Elizinih očiju i sada je zaista žalila Doris što će se morati ponovno truditi da joj napravi magičnu šminku za večeras. Počela je jecati, a kad ju je Mack uzeo u svoje naručje i tako je držao, trebala joj je sva snaga za nastavak razgovora.

– Pa, ja nisam sigurna da sam zaljubljena u tebe. Ne bi trebao ostati u New Yorku zbog mene.

Lagala je i oboje su to znali.

POGLAVLJE 15.

Susan Feeney je obožavala svoj vrt. Svakog lijepog jutra, prije nego što joj se djeca probude, natočila bi si šalicu kave i šetala svojim prekrasno uređenim vrtom.

U tri godine, koliko su ovdje živjeli, u njihovoj drugoj ali puno većoj kući, uspjela je posaditi stotine raznog cvijeća koje je cvalo u svim godišnjim dobima, tako da joj je vrt uvijek bio šarolik.

Oko Valentinova, malene snježne pahuljice hrabro su podignule svoje glave. Nakon njih su blijedožuti narcisi najavljivali proljeće dok su se njihali na travanjskom povjetarcu. Crveni tulipani su bili posađeni na mjesta gdje će biti dobro obasjani suncem. Tako da je Susanin vrt bio rascvjetan u svako doba godine. One godine kada su se doselili, zasadila je cvijeće i svake godine cvalo je sve više i više.

Jako je voljela što su se preselili u HoHoKus. HoHoKus je tako smiješno ime grada. Bilo je jako puno takvih imena gradova u području New Jerseya. Pacsack Valley, Mahwah, Kinderkamack Road, Musquapsink Brook. Područja iz kojih su njihovi originalni stanovnici davno otišli, ali njihovo je nasljedstvo ostalo.

Susan je rezala svoje omiljeno cvijeće kako bi ga odnijela u kuću kada je James, petogodišnji dječak, provirio glavicu iza vrata koja su iz kuhinje vodila u vrt i zatreptao svojim snenim očima.

– Bok, dušo, jesi li se naspavao? – Srce joj se topilo pri pogledu na svoje prvorodeno dijete. Bio je tako drag maleni dječak i sama pomisao da će uskoro krenuti u vrtić ju je uznemirila. Tako se jasno mogla sjetiti dana kad se rodio, sestre kada ga je prvi puta donijela umotanog u njezino naručje. Vrijeme je od tada tako brzo prolazilo. Prvo James, nazvan po svome ocu, tada, dvije godine kasnije, Kimberly i godina nakon nje, Kelly.

Dok je prilazila svome sinu, razmišljala je o tome koliko je Bog dobar prema njihovoj obitelji. Svi su bili zdravi.

Iako je bilo teško, on je često putovao, ali su se dogovorili da to za sada moraju izdržati jer neće tako biti dugo.

James je zbunjeno gledao u majčine ruke koje su bile pretrpane raznim cvijećem. – Mama, kako se zove to cvijeće?

– Crnooki susani, dušo.

Dječakove su se zelene oči široko otvorile. – Baš kao i ti, mama.

Susan se oduševljeno nasmijala njegovom razumijevanju. – U pravu si, James. Ali moje su oči zapravo tamno smeđe.

– A moje su zelene, – tužno je dodao.

– Mm-hmm.

– I Kellyne su isto zelene.

– Točno. A što je sa Kimberly? Kakve su boje njezine oči?

– Plave, – ponosno je izjavio.

Susan se upravo sjetila da nijedno njezino dijete nije naslijedilo njezinu tamnu boju očiju. Znala je da je to genetski nevjerojatno i svakog se dana tome čudila.

– Što kažeš na francuski tost? – predložila je svom sinu iako je već unaprijed znala njegov odgovor. – Čekaj samo da ovo cvijeće stavim u vazu pa ću ti jedan odmah napraviti.

Dok je Susan otišla u kuhinju kako bi vazu napunila vodom, odjednom je osjetila tugu dok je s prozora pogledala prema praznoj kući Richardsonovih. Ti dragi ljudi koju su je tako toplo dočekali kada se doselila u susjedstvo, umrli su tako tužno i besmisleno

POGLAVLJE 16.

U uredu firme za posredovanje nekretninama Home&Heart, na Louisinom stolu stajao je izvještaj inspekcije o kući koja će uskoro biti Elizina. Kućni je inspektor na dvadeset pet stranica zaključio da je četrdesetogodišnja kuća u relativno dobrom stanju, iako je bilo nekoliko rupa u bočnim zidovima i nekoliko je crjepova na krovu trebalo zamijeniti. Cijevi u kupaonici su bile još one originalno postavljene, kao i odvodi i dovodi vode u kuhinji. Ali postojao je jedan plus: bojler je bio potpuno nov.

Louise je bila uvjerena kako ništa iz ovog izvješća neće natjerati Elizinu da se predomisli o kupnji ove kuće. Ionako je Eliza sama vidjela da ta kuća žudi za popravcima i energijom novog vlasnika. Prije četiri desetljeća, kad su se Richardsovi doselili u svoju potpuno novu kuću u HoHoKusu, Bergen County je bilo puno jednostavnije mjesto. Kuće su čak i onda u ovome dijelu bile skupe s obzirom na tadašnji standard. Richardsonovi nisu ništa učinili da bi preuredili interijer svoje kuće, ali su napravili izvrsnu stvar kada su joj dodali bazen i jacuzzi. Louise je pomislila kako je to pomalo čudno, ali na tu je pomisao samo slegnula ramenima i nije se njom više zamarala. Posredovanje pri prometu nekretninama je posao koji je zahtijevao gledanje kroz prozor

intimnih dijelova ljudskih života. Vidjela je mnogo bizarnog ponašanja i stilova života.

Dok je stavljala pristiglo izvješće u faks i tipkala Elizin broj, naišla je Vivienne Dusart, agentica.

– Drži li se sve kako treba? – pitala je.

Louise je sa sigurnošću potvrdila klimanjem glave. – Da. Stiglo je izvješće koje je uglavnom dobro. Sada ga faksiram Elizi. Imamo sreće, Viv. Eliza neće biti sitničava što se tiče nekih nedostataka kuće. Kupaonica i kuhinja su starinske. Obje znamo da bi mnogi kupci koji su spremni dati tolike novce željeli više sjaja.

– Hej, ona kupuje lokaciju, – Vivienne je slegnula ramenima kao da se to samo po sebi podrazumijeva. – To je sramota, ali ona plaća. – Okrenula se i pošla.

Vivienne je bila u pravu.

– Lijepo je da će barem dobiti potpuno novi bojler. Agentica je zastala, okrenula se i zurila u nju. – To nije uopće smiješno, Louise.

Zbunjena prijateljičinim odgovorom, Louise ju je uznemireno pogledala.

– Kako to misliš?

– Ti se šališ, zar ne? Znaš što se tamo dogodilo, pa bilo je u novinama.

– Očito je da ne znam o čemu pričaš, Viv. Prijeđi već jednom na stvar.

– Stari je bojler puštao plin. Gospodin i gospođa Richards su se otrovali ugljičnim monoksidom. Bolje odmah to reci svojem kupcu, Louise. Ne želiš valjda da te poslije tuži zbog zataškavanja tako važne stvari. – Vivienne je potapšala Louise po ramenu. – Ako se želi predomisлити, samo mi javi. Imam ja nekog tko je zainteresiran za tu kuću.

POGLAVLJE 17.

Ružičasti baloni ispunjeni helijem prekrili su dnevnu sobu Elizinog stana na dan proslave kćerkinog rođendana. Dnevna soba bila je pretrpana petogodišnjacima koji su se zabavljali tako što su im obojili lica, nesvjesni činjenice da je njihovu nježnu kožu obojila jedna od najboljih šminkerica u New Yorku Cityju.

Kada je Eliza u njihovom razgovoru prije početka snimanja spomenula Doris kako ne zna što će raditi s hrpom djece puna dva sata na Janienom rođendanu, Doris se ponudila da dođe i

napravi djeci maske. Iako Doris nije imala svoje djece, bila je jako domišljata kada se radilo o dječjim zabavama.

Kao i sva djeca koja su prisustvovala zabavi, tako se i Doris cijele godine veselila Noći vještica, nekoliko se mjeseci pripremala i osmišljavala svoj kostim. Dobro poznata činjenica u KEY vijestima je bila da Doris, šminkerica, u vrijeme Noći vještica osmišljava razne kostime i odlazi na svako natjecanje najljepših kostima u cijelom New Yorku. Dan bi započinjala tako što bi prvo otišla do studija ABC-a i pokušala izazvati sreću u emisiji UŽIVO sa Regis i Kelly, tada bi nakon posla išla na pažljivo odabrana mjesta koja je pronašla dok je listala New York magazin. Grad je bio preplavljen raznim natjecanjima kostima u klubovima i hotelima.

Doris se puno mučila i trudila da bi njezine kostime mogla prilagoditi nekim natjecanjima iznenađenja. Prvi puta kada je sudjelovala u emisiji koja se onda zvala UŽIVO sa Regis i Kathie Lee, Doris je obukla kostim prekriven kristalima i svjetlucavim božićnim ukrasima. Kad je stojeći izvan studija načula da će tema biti „Sedamdesete”, svoj je kostim odmah nazvala „Lucy na nebu s dijamantima”. Ali drugi natjecatelji koji su s njom čekali u redu rekli su joj da izgleda poput disko kugle. Tako kad je došao njezin red za nastupanje, rekla je Regisu da je baš to. Njezin kostim „Disko kugla” tada je osvojio prvu nagradu od 500\$. Te je iste večeri otišla na dobrotvorni bal, obučena u isti kostim kojega je ovog puta nazvala „Šampanjski mjehurići” i ponovno osvojila prvu nagradu koja je uključivala počasno mjesto na Macynoj paradi Dana zahvalnosti i preko 250\$. Tijekom godina osvajala je novac, razna putovanja i ulaznice za kazalište. Ali Doris novci i nagrade nisu toliko značile kao zabava i zadovoljstvo što su ljudi prepoznali njezinu kreativnost.

Doris je bila blistava, talentirana i imala je izrazito dobro srce. Eliza se smijala dok ju je gledala obučenu u ružičasti kostim koji je obukla u Janienu čast, a njezina je duga, tamna kosa slobodno padala preko ramena dok je zelenom bojom obrubljivala oči malog i ozbiljnog Gregorya Lesliea. Dječak se ljuljao malo na jednoj, malo na drugoj nozi dok mu je Doris pažljivim pokretima na lice nanosila šminku kako bi što više sličio dinosaurusu. Za dobar dojam, nacrtala mu je na čelu sjajne ljuskice. Nagrada joj je bio dječakov pogled u ogledalo i način na koji je reagirao na svoje zeleno lice prekriveno raznim svjetlucavim efektima.

– Vau! Ovo je tako super!

Ali, iako je Gregory bio oduševljen svojim novim, reptilskim izgledom, nije više mogao sjediti mirno i čekati dok ona završi. Požurio je pokazati svoje novo lice drugoj djeci u sobi koja su ličila na princeze i leptire.

Kad se Doris okrenula i počela uređivati drugo dijete koje je čekalo u redu, Eliza je osjetila snagu Mackovih ruku koje su joj se omotale oko struka i toplinu njegovih usana kod svojeg uha.

– Izgleda da je zabava uspješna. Janie izgleda oduševljeno, – nježno je rekao.

Osmijeh je pobjegao s Elizinog lica kada se okrenula i pogledala ga. Mack je potkraj tjedna odlazio u London vidjeti stanove koje su mu uredili za razgledavanje, nakon čega će odlučiti u kojem će živjeti. Sljedećeg vikenda, ona i Janie sele u svoju novu kuću u HoHoKusu, odmah pored Atlantskog oceana.

Previše se toga odjednom dogodilo. Mack odlazi. Selidba. Upisivanje Janie u novi vrtić. Eliza čak nije ni željela razmišljati o pronalaženju nove kućepaziteljice. Samo da bi se još nešto dodalo na listu zadataka, morala je razmišljati i o kupovini automobila. Budući da je živjela na Manhattanu, godinama nije posjedovala automobil. Tamo joj nije bio potreban. Vozila se taksijem, s posla ju je vozio vozač KEY vijesti, a kada je željela otputovati izvan grada, unajmljivala ga je. Ali život u predgrađu sada je zahtijevao posjedovanje automobila.

Dok je zamišljeno gledala Mackovo zgodno lice i dotaknula dobro poznate linije koje su mu se urezivale na licu kada bi se smiješio, Eliza je znala da će uspjeti prebroditi sve te stvari koje je imala na popisu svojom odlučnošću i dobrom organizacijom koja ju je cijelog života dobro služila. Sve stvari s popisa su bile nekako podnošljive.

Ali ne i ona o gubitku Macka. Ne Macka. Nije željela

– Mama, kada ćemo rezati rođendansku tortu? – Janieno pitanje je trgnulo Elizu iz razmišljanja.

– Sada, mala moja leptirice, – odgovorila je, ljubeći kćerkinu ruku. – Sada ćemo je rezati. Roditelji tvojih prijatelja uskoro će doći po njih.

Eliza je bila u kuhinji i stavljala ljubičaste svijeće na tortu od sladoleda kada je začula da netko dolazi u prizemlje. Vjerojatno je netko od roditelja stigao ranije. Pozvala je Macka da se javi.

Dok je Eliza nosila svijetleću tortu u prostoriju punu raspjevane djece, krajičkom oka je vidjela Louise Kendall kako stoji na vratima u rukama držeći veliki, lijepo umotani poklon. Louise ju je jučer nazvala i pitala može li danas doći u grad kako bi

razgovarala s njom u vezi kuće. Kada je čula da Janie ima rođendansku zabavu, inzistirala je na tome da joj donese poklon. Ali koliko je god Elizi Louise bila draga, osjećala je da Janien rođendan nije pravi razlog Louisinog posjeta. Ako je u subotu vozila cijelim putem do grada, Eliza je znala da je posrijedi nešto jako važno.

Dok su djeca slatko jela tortu od vanilije i čokolade, Eliza se progurala do Louise i dala joj poljubac u obraz kao znak dobrodošlice.

– Djeca bi se trebala razići za otprilike petnaestak minuta. Možeš li sačekati do tada pa ćemo moći razgovarati u miru?

– Naravno, – ljubazno je odgovorila. – Kako ti mogu pomoći?

Eliza se nasmijala, odmičući pramen kose s očiju. –Vjerovala ili ne, mislim da imamo sve pod kontrolom. Bože, nadam se da imamo, pomislila je Louise.

POGLAVLJE 18.

Na videorekorderu su stajale kazete od prošle tri večeri. To je značilo sat i pol vremena čistog užitka.

Videorekorder je bio programiran da snima KEY vijesti svakog vikenda u osamnaest i trideset. Čak i kada je netko bio kod kuće i gledao televiziju, ipak je videorekorder kliknuo na početak KEY Evening Headlinesa s Elizom Blake i počeo snimati.

Na ovaj je način sve dobro funkcioniralo. Ponekad je emitiranje uživo proletjelo jako brzo, tako da je bilo potrebno premotavati kazetu kako bi se uhvatio svaki detalj, svaki pokret, svaki naglasak u Elizinom govoru. Novine su u svojim člancima objavljivale kako je nedavno pristigla voditeljica dobila solidne kritike i kako ćemo je duže vrijeme gledati na televiziji jer je televizijska kuća puno uložila u nju.

Iako se to nikada sa sigurnošću ne može reći. Izgledalo je kao da će i Linda Anderson biti neko vrijeme stalna voditeljica. Prije pet godina, videorekorder je bio programiran da svaku večer u deset sati snima Garden State Network.

Ono što se dogodilo Lindi još uvijek je bio izvor duboke boli. Voljena Linda je bila izrazito draga osoba. Ali ona je prijezirno odbila ponuđenu ljubav.

Bilo je potrebno punih pet godina da ponovno zavoli.

Eliza Blake...

POGLAVLJE 19.

– Trovanje ugljičnim monoksidom? Oh, pa to je strašno! – Eliza je povikala.

Eliza i Louise su sjedile u kuhinji dok je Mack u dnevnoj sobi pomagao Janie sastaviti dječju kuću koju je dobila kao rođendanski poklon. Dvije su se žene pobrinule da tiše pričaju.

– Žao mi je, Eliza, – šaptala je posramljena prodavačica nekretnina. – Trebala sam to saznati ranije i reći ti prije nego što si kupila kuću. Ali nekoliko sam tjedana bila na odmoru s Williamom kada su Richardsonovi umrli, tako da sam propustila šaputanje o tome u uredu, a nisam pročitala u lokalnim novinama. Dok sam se ja vratila na posao, više nitko nije o tome pričao, vjerojatno je ta vijest već bila zastarjela. Kada se kuća pojavila na prodaju, odmah sam se sjetila tebe jer sam mislila da je to savršena kuća koju tražiš. I dalje tako mislim. Ali tek sam jučer saznala od jedne druge agentice što se tamo dogodilo i odmah sam ti to osobno željela reći.

Eliza je ubrzano razmišljala. Ona je radila jednu priču o trovanju ugljičnim monoksidom. Stotine ljudi su svake godine umirali u svojim kućama od trovanja plinom koji nema mirisa, okusa ni boje. Ali znala je i da se to može spriječiti redovitim provjerama plinskog bojlera, ventila i cijevi. Bilo je potrebno provjeriti cijeli sistem, vidjeti je li sve na svom mjestu, i ako je kućna inspekcija garantirala da je sve u redu, onda se Eliza nije previše brinula za sigurnost kuće koju je upravo kupila. Bit će uporna u tome da se sve još jednom provjeri i da se instaliraju detektori plina.

Više ju je mučila pomisao na tragičnu smrt ljudi koji su umrli u kući u koju će se ona i Janie preseliti. Nije o sebi razmišljala kao o osobi s predrasudama, ali znajući da su supružnici umrli u toj kući na tako besmislen način, izazvalo je u Elizi osjećaj jeze.

POGLAVLJE 20.

U toplim mjesecima, suton subotnje večeri bio je za Meata vrijeme opuštanja, najugodniji sati. Taj dan nije morao raditi u baru, nije gledao Elizu Blake kako se razmeće na televiziji i mogao se koncentrirati na svoju drugu strast.

Šišmiše.

Još od djetinjstva, Meat je bio fasciniran jedinim letećim sisavcima na svijetu. Sjećao se kako mu je mama hysterizirala kada je otkrila da su šišmiši napravili gnijezdo u potkrovlju njihove moderne kuće. Natjerala je svog muža, Meatovog oca, da ode tamo gore i, dok su jadona stvorenja spavala, on ih je udarajući čekićem sve poubijao. Meatu je tada bilo svega sedam godina, ali još se i danas mogao sjetiti te brutalnosti.

Mladi se Cornelius poistovjetio s tim loše shvaćenim noćnim stvorenjima. Istina, na prvi su pogled izgledali zastrašujuće, sa svojim čudnim krilima, leteći otvorenih ustiju. Ali kasnije, naučio je čitajući knjige u knjižnici, nakon one epizode s čekićem, da šišmiši lete otvorenih ustiju jer na taj način osjećaju insekte kojima se hrane. Šišmiš je kroz otvorena usta slao van bujicu signala, kao nekakvo škljocanje. Zatim je osluškiavao jeku koja se vraćala, te je prema tome mogao znati gdje se nalazi drugi objekt, koliko je velik i kolika mu je brzina kretanja.

Meat je pokušavao objasniti svojoj majci kako su šišmiši zapravo jako dobri za njih. Živjeli su blizu močvarnog dijela New Jerseyja, gdje su vladali komarci i ostali insekti. Šišmiši su bili prirodni pesticid.

Majka je samo zurila u njega, kao u potpunog stranca. Ali uvijek je to i radila. Časne sestre su vikale na njega kada je izabrao šišmiše kao temu za svoj referat. Druga su djeca govorila da je njegova zainteresiranost za šišmiše jako čudna i nastrana.

Tako je Cornelius prestao pričati o njima, ali ih je i dalje proučavao i učio o njima. I čim se odselio iz roditeljske kuće, kupio je kuću za šišmiše i postavio je na stablo u šumi koja je bila odmah iza njegove zgrade, provjeravajući da kuća svakog dana dobije barem šest sati direktnih sunčevih zraka. Prvo je kupio kuću u koju je moglo stati pedeset šišmiša. Nakon nje, kada je ona postala pretijesna, naručio je izradu ogromne kuće u koju je moglo stati barem dvjesto njih.

Šišmiši su rađali samo jednom godišnje. Njihovi mladunci su se hranili majčinim mlijekom oko šest tjedana prije nego što su se osamostalili. U proljeće, Meat je znao čekati dok padne mrak i stariji šišmiši odlete u potragu za hranom, te je zatim prilazio njihovoj kući i promatrao malene i stisnute jedne uz druge, kako su bespomoćni ostajali u kući.

Meat je osjećao tugu dok je sjedeći na terasi u kasnu ljetnu večer gledao prema šišmišima koji su izlijetali iz svoje kuće u mrklu noć i žurno tražili hranu. Uskoro će doći hladnije vrijeme i šišmiši će otići negdje dalje dok zima ne prođe. Odletjet će u

miljama daleke rudnike i špilje kako bi prezimili taj period, viseći naopačke, temperatura tijela će im padati, a disanje i otkucaji srca će im se usporavati. U takvom uspavanom stanju, koristit će vrlo malo energije te će moći preživjeti zimske mjesece zbog nedostatka hrane.

Nedostajat će mu ta leteća stvorenja, ali se tješio kako će se oni nagodinu opet vratiti. Jedan prosječan šišmiš može živjeti petnaestak godina, a neki i do trideset i četiri godine.

Ako ih netko ne ubije čekićem.

POGLAVLJE 21.

U ponedjeljak ujutro, Eliza je već bila u svom uredu prije nego što je Paige došla na posao. Kada je mlada pomoćnica stigla, Eliza joj je predala popis osobnih stvari koje je za nju trebala obaviti.

– Oprosti, Paige. Zaista ne volim tražiti da za mene obavljaš privatne poslove, – Eliza se ispričavala. – Znam da to baš i nije puno povezano s KEY vijestima i tvojim poslom, ali mislim da to možemo objasniti na način da će voditeljica jednostavno poludjeti ako konačno svoj privatni život ne dovede u red.

Paige je gledala u rukom pisani popis stvari koje je trebala napraviti. – Uopće mi to nije problem, gospođo Blake. Zaista, rado ću to obaviti.

– Hvala ti, Paige. Stvarno si draga i obećavam da ću takve stvari svesti na minimum. Ti si samo naišla u prilično kaotično vrijeme. Ali, bi li mogla početi nazivati telefonom agencije u potrazi za dobrom kućepaziteljicom u sjevernom New Jerseyu i zamoliti ih da nam pošalju neke odgovarajuće kandidate? Rasporedi razgovore s njima između ostalih stvari u mojem rasporedu.

Paige je potvrdno klimnula glavom prekrivenom gustim kovčama i krenula prema svojem stolu.

– Paige?

– Da? – energično je odgovorila, okrećući se ponovno prema šefici.

– Molim te, zovi me Eliza. Kad me nazivaš gospođom Blake, osjećam se jako starom.

Mlada se žena nasmiješila i Eliza je primijetila kako su joj se obrazi malo zarumenjeli. Nije bilo prvi put da su o tome razgovarale. Paige ju je jako poštivala i Elizi se to kod nje sviđalo. Ali Eliza je željela da ona shvati da je, koliko god bila mlada, smatra svojom kolegicom. Radit će zajedno duže vremena i biti

jako bliske, tako da je Eliza smatrala da je jako važno da se oslovljavaju samo imenom. Osim toga, među njima je bila razlika od samo dvanaest godina. Mogla je biti Paigeina starija sestra.

Eliza je promatrala Paige dok je izlazila iz njezinog ureda i razmišljala kako je to imati dvadeset i dvije godine. Eliza je bila tek diplomirala novinarstvo i političke znanosti na fakultetu Rhode Islanda s puno nade i malom drhtavicom. Nije bila naivna i pomišljala kako će biti lako raditi u izvjestiteljskom novinarstvu, iako je to bio njezin san. Sve je to izgledalo elamurozno i romantično ljudima koji su ih gledali na televiziji. Iznutra, bilo je to izrazito suparničko područje. Ali otkada je napunila dvanaest godina, jedino je to željela raditi. Nekoliko godina nakon diplome njezina je profesionalnost konstantno nagrađivana, prvo od lokane televizije, a zatim i nacionalne. Samo joj je privatni život imao svojih uspona i padova.

Eliza se sada sjetila zadnjeg pisma Sarah Morton. Još jedna dvanaestogodišnjakinja opsjednuta televizijskim vijestima i njihovim vođenjem borila se s brutalnom bolešću. Eliza je posegnula za telefonom i pozvala Paige.

– Paige, kada bi Sarah Morton trebala stići?

– Sutra ujutro u jedanaest i trideset, Eliza. – Zadnju riječ nije lako izgovorila, a Eliza je to mogla osjetiti. Ali bilo joj je drago što se Paige trudila.

– Imam li možda nekakav dogovor za ručak?

– Ne. Sutra ste slobodni za vrijeme ručka.

– Odlično. Hoćeš li, molim te, rezervirati tri mjesta za sutra kod Jekylla i Hydea? Željela bih Sarah i njezinog oca odvesti tamo na ručak.

Od svih restorana oko Pedeset sedme ulice, taj je bio najzanimljiviji. Djeca su obožavala tu opuštenu atmosferu. A i hamburgeri su bili izvrsni. Eliza se nadala da će Sarah biti raspoložena da jednog pojede.

POGLAVLJE 22.

Dolje, na samom kraju dugačkog hodnika gdje se nalazio Elizin ured, Keith Chapel je sjedio za svojim stolom uz SVJEŽIJI IZGLED, a ispod toga poredao je ideje za priče koje će u sljedeća dva mjeseca producirati.

Nove serije su raspoređene za emitiranje odmah iza praznika rada. Tjedni paketi će se emitirati svake srijede dok traje Evening

Headlines, s Elizom Blake koja će izvještavati o priči koja joj je bila posebno zanimljiva. Emisija je pod pokroviteljstvom jedne tvrtke s Wall Streeta koja je plaćala kako bi je se spomenulo na početku i kraju svakog izvještavanja. To je bila prilika da KEY vijesti ostvare veliku zaradu, ali pritisak je bio velik jer je emisija trebala biti zanimljiva i popularna.

Keith je iz ladice stola izvukao paket žvakaćih guma koje je uvijek imao u zalihama. Dok je skidao omot, pogledao je nokte na rukama s gađenjem. Svi su bili izgrizeni. Patetično.

Ali nije bilo šanse da sada konačno ostavi tu groznu naviku i prestane gristi nokte. Ne, pogotovo sada kad je počinjao taj projekt SVJEŽIJI IZGLED i dok je Cindy u sedmom mjesecu trudnoće, svakog dana sve napetija i živčanija.

Ubacio je žvakaću gumu u usta i duboko uzdahnuo dok se prisjećao sinoćnje scene u kući. Cindy se opet žalila na to koliko je debela, žalila se kako nije mogla vidjeti stopala od trbuha dok se tuširala. I tada, kad je sjela na zahodsku školjku kako bi obrisala noge, vidjela je da izgledaju kao da će svakog trena puknuti jer su bile pune vode. Kolovoz definitivno nije bio dobar mjesec za posljednje mjesece trudnoće. Cindy se zaklela da si to više nikada u životu neće priuštiti. To će biti njihovo jedino dijete.

Keith se trudio utješiti je. Uvjeravao ju je da je ona njemu i dalje jednako lijepa i da izdrži jer joj je ostalo još

– Lako je tebi reći, – planula je Cindy. – Tvoj se život nije nimalo promijenio. Ti svaki dan oblačiš svoju staru odjeću koja ti isto pristaje, ti svaki dan jedeš ono što želiš, svaku noć spavaš, ne krvari ti nos i nemaš pojma kako se ja osjećam. Tebe nitko ne udara s unutarnje strane trbuha i ne trčiš svakih dvadeset minuta na toalet. Ne vidim nikakve strije da se pojavljuju preko tvoga trbuha!

Prvo ga je odgurnula kada ju je pokušao zagrliti, ali tada su joj potekle suze i naslonila je svoju plavu glavu na njegovo rame. Jecala je i ispričavala se što je bila tako bezobzirna. Rekla mu je da više nije svoja. Naravno da je bila sretna što će dijete doći, samo je mrzila trudnoću.

– Volio bih da ti to nekako mogu olakšati, dušo, – šaptao je Keith dok joj je ljubio mokre obraze. – Toliko te puno volim i siguran sam da ćemo to zajedno izdržati.

To je bila istina. On ju je volio. Volio ju je od prvog trenutka kad ju je ugledao. Nikada nije bio tako blizak ni s jednom ženom kao sa Cindy, i sada je još uvijek, bez obzira bila ona trudna ili ne. Podigao joj je bradu i poljubio u usta. U početku mu je

odgovarala, tako da je on bio ohrabren za nastavak, nadajući se da će ovaj put biti drukčije od prijašnjih nekoliko puta kada je pokušao voditi ljubav s njom. Nije bilo nikakvog razloga zašto ne bi, rekao im je doktor. Ali Cindy koja je to uvijek željela prije nego što je ostala trudna, sada nije imala želju. Keith je već ludio.

Pokušao je to već i forsirati, zbog čega se mrzio. Ako nije željela, onda nije željela. Zar već nema dosta problema? Kakva je on to bio životinja kad se nije mogao kontrolirati?

Po njezinim široko otvorenim smeđim očima mogao je vidjeti da stvari neće završiti dobro. Trebao je stati. Ali nije. I tada, umjesto da su zagrljeni zaspali, proveli su ostatak večeri na sasvim različitim stranama kreveta.

Jutros nisu razgovarali. Znao je da je Cindy budna kada je odlazio u ured, ali želeći ga izbjeći, ostala je u krevetu dok on nije izašao iz stana.

Keith je upravo posezao za telefonskom slušalicom kada se na vratima njegovog ureda pojavio Range Bullock.

– Kako ide? – upitao ga je izvršni producent. – Izgledaš strašno natmureno. Događa li se nešto što bih trebao znati?

Keith je bio u iskušenju da eksplodira i počne pričati o stresu kod kuće, ali su mu instinkti govorili da Range to ne bi volio čuti, možda bi ga otada i manje cijenio. Rangea nije zanimao ničiji privatni život, osim ako nije utjecao na njihovu profesionalnost na poslu. Keith se uspravio na svojoj stolici i pokušao izgledati vedrije.

– Ne. Sve je u redu. Ja tako izgledam samo kada sam ekstremno koncentriran na nešto. – Forsirao se kako bi to izveo na šalu. – Zapravo radim na SVJEŽIJEM IZGLEDU. Želim sve dobro napraviti.

Range je ušetao u njegov ured, sjeo na kauč pored zida i neprestano zurio u Keitha.

– Kako oni napreduju?

– Pa, mislim da ćete biti zadovoljni s njihovim prvim uratkom. Eliza je već sve snimila i upravo se sada montira. – Keith se molio u sebi da izvršni producent bude zadovoljan. Bullock je imao visoki standard za sve priče i reklame koje su se emitirale. Ali, uz toliki uloženi novac u SVJEŽIJI IZGLED, Keith je znao da će Range ovdje biti posebno kritičan.

Range je klimnuo glavom dok je prolazio prstima kroz kosu. – To je priča o lošim paziteljima djece, zar ne?

– A-ha. Uspjeli smo snimiti neke zaista bizarne i moćne snimke skrivenom kamerom o tome kako su ta djeca zlostavljana, i neke priče šokiranih roditelja.

– Sviđa mi se, – rekao je Range udarajući se rukom po nozi. – To je ono što želimo postići u tim pričama, kada je god to moguće. Ne mogu sve priče biti tipa „osjećam se dobro nakon njih”. Želim da nas gledatelji opet gledaju i prebace na naš program zbog toga što im dajemo informacije koje nikada prije nisu čuli, informacije i vijesti nakon kojih će razmisliti i reagirati. I uvijek, – nastavio je Range zapovjednički, – želim da te priče priča Eliza. U ovim pričama želimo njezinu potpunu angažiranost ispred kamera.

– Shvatio sam.

Range je ustao s kauča i položio ruku na Keithovo rame. – Ti si pravi čovjek za ovaj posao, Keith. U tebe imam potpuno povjerenje.

Dok je gledao Rangea na odlasku, Keith je želio da sam ima više povjerenja u sebe. U posljednje se vrijeme uopće nije osjećao kao pravi muškarac.

POGLAVLJE 23.

– Radionica Sinisi, – rekao je čovjek javljajući se na telefon, obučen u mornarski plavo radničko odijelo. Pridržavao je ramenom slušalicu dok je uzimao olovku i pregledavao bilježnicu s dogovorenim popravcima koja je stajala na metalnom stolu.

– Naravno, gospođo Palumbo, možemo Vas naručiti za sutra. Samo dovezite ujutro automobil i jedan će Vas naš dečko odvesti kući, ili ako želite, možemo nekoga poslati do Vas da pokupi automobil.

Augie je stisnuo oči, nadajući se da će izabrati ono drugo.

– Dobro. – Ispružio je svoju mišićavu šaku. – Nije nam uopće problem. Doći ćemo ujutro, samo mi ponovno recite svoju adresu.

Augie Sinisi je imao jako dobru klijentelu u svojem autoservisu. Jako dobar poslovni potez mu je bio kada se specijalizirao za strane marke automobila jer je dobio bogate klijente koji su mu na popravak ili izmjenu ulja dovozili svoje Mercedese, BMW-e i Jaguare. Posao mu je izvrsno išao jer je zaposlio vrhunske mehaničare i prema svojim klijentima se odnosio jako korektno. Činio im je usluge, odlazio po njihove automobile ako bi nekome tako odgovaralo, brinuo se da mu ponovno dođu. Zbog toga su ga mnogi preporučivali svojim prijateljima i oni bi također počeli

dolaziti k njemu. Prijatelji koji su također vozili skupe automobile. Bogati prijatelji koji su živjeli u ogromnim kućama s mnogo garaža u kojima su stajale skupe igračke za odrasle.

Iako se Augie pretvarao da ne zna, on je dobro znao gdje Palumbosi žive. Obično je gospodin Palumbo ostavio svog Lexusa u autoservisu, ostavljajući ključeve u njemu. Nakon obavljenog posla, Augie bi osobno odveo automobil njihovoj kući, a njega bi pratio jedan od djelatnika kako bi ga vratio natrag u garažu.

Kada bi barem sada i gospođa Palumbo ostavila ključeve u automobilu.

Bilo je iznenađujuće koliko je ljudi to činilo.

POGLAVLJE 24.

Paige je odmah prepoznala prezime čovjeka koji je nazvao.

– Ovdje Samuel Morton. Moja kćerka Sarah se dopisivala s gospođom Blake.

– Da, gospodine Morton, naravno. Ja sam Paige Tintle, pomoćnica gospođe Blake. Kako Vam mogu pomoći? – pitala je Paige hvatajući olovku kako bi zapisala poruku.

– Pa, Sarah i ja smo trebali doći sutra u studio i upoznati gospođu Blake. – Paige je osjetila kako čovjekov glas podrhtava i kako je nervozan, ali je mislila da je to zbog treme jer razgovara s prestižnom televizijskom kućom. Znala je da bi ona tako reagirala da je na njegovom mjestu.

– Da, sve smo uredili za sutra u jedanaest i trideset, – vedro je odgovorila, pokušavajući mu barem malo olakšati razgovor. – I gospođa Blake je rezervirala stol u restoranu za ručak nakon vaše male turneje, naravno ako ste Vi i Sarah slobodni.

Kroz slušalicu začuo se glasan jecaj. Dok je čovjek plakao, Paige je zapisivala poruku.

Sarah je sinoć umrla u klinici Sloan-Kettering.

POGLAVLJE 25.

Larson Richards je parkirao svoj veliki crni, najnoviji model Mercedesa na prilazu kuće u kojoj je odrastao. Kada je otvorio vrata, udario ga je vrući, ljepljivi zrak. Skinuo je svoj elegantni bež sako i objesio ga na vješalicu stražnjeg sjedišta.

Dok je zavrtao rukave svoje bijele košulje i otpuštao Hermes kravatu, zaključio je kako je jutros dok se oblačio trebao misliti na to da će danas doći ovdje. Ali nakon sastanka sa svojim investitorima danas poslijepodne, shvatio je da mu je danas posljednja prilika za obilazak kuće prije njezina prodavanja u petak.

Richards je iz džepa izvukao maramicu i njome obrisao znoj s čela. Stvari se nisu dobro odvijale s ovim dogovorom. Organizirao je sindikat investitora koji su mu pridonosili milijune dolara dok je on pokušavao kupiti i ujediniti individualne, male mamine i tatine pizzerije koje su postojale u svakom gradu sjevernog New Jerseya. Richards je vidio svoju priliku. Kada bi mogao kupiti sve te male pizzerije i smjestiti ih pod jedan kišobran, mogao bi ih ponuditi nekoj nacionalnoj kompaniji, stavljajući ih pod ime „Jersey Pizza” i tako zaraditi ogromnu svotu za sebe i investitore.

U Sjedinjenim državama se svake godine proda oko tri bilijuna pizza, ali rajčica i sir su u New Jerseyu bili jedinstveni.

Otkad su Sopranosi, sa svojim lokalima u New Jerseyu, postali nacionalni fenomen, Larson je bio sve uvjereniji da će njegova zamisao s „Jersey Pizzom” djelovati. Ali morao je pronaći kupca s dubokim džepom i osigurati novac kako bi mu posao za to vrijeme i dalje tekao dobro sve dok ne dođe do završnog dijela.

Investitori su pristali bez problema zahvaljujući dobroj sreći na Wall Streetu koja ih je za kratko vrijeme učinila bogatim ljudima. Larson im je obećao udvostručiti, čak i utrostručiti, njihove uloge. Tko bi mogao odbiti ovakvu poslovnu priliku?

Ali kako je Wall Street donosio manje sreće, a posao s pizzerijama se nije približavao kraju, investitori su postajali sve nervozniji i zabrinutiji. Richards se iz tjedna u tjedan borio s plaćanjima. Skupi automobili koje je unajmio kako bi impresionirao poslovne partnere, stajali su na parkiralištu kompanije, dok je on morao otpustiti nekoliko svojih ljudi. Ali posredovatelji Mercedesa i BMW-a nisu marili za Richardsove ekonomske neprilike. Skupi najmovi još su se uvijek svakog mjeseca morali platiti. Kao i hipoteka na njegovu poslovnu zgradu.

Do sada je već mnogo investirao, više nije bilo povratka. Odavno se odrekao isprobavanja sreće na burzi, podigao je drugu hipoteku na kuću i ispraznio svoj veliki IRA račun, investirajući sav novac u posao s pizzerijama. Bio je uvjeren da će sve biti u redu, samo da uspije izdržati još nekoliko mjeseci dok se sve ne

sredi. Upravo je danas cijelo poslijepodne proveo uvjeravajući svoje skeptične i ljutite investitore u istu stvar.

Hvala Bogu da se ova kuća prodaje u petak, pomislio je dok je ulazio kroz velika ulazna vrata. Sljedeći tjedan će na računu u banci imati novca.

Hodao je iz jedne napuštene prostorije u drugu, pitajući se zašto nije osjećao veću nostalgiju ili tugu. U ovoj kući proveo je djetinjstvo i tinejdžerske godine i roditelji su se jako trudili da mu priušte život pun sretnih uspomena.

Ali on je bio na njih jako ljut. Nisu bili uz njega kada ih je najviše trebao.

Penjao se ogromnim centralnim stubištem osjećajući umor, teško je podizao stopala s poliranih drvenih stuba. Na gornjem hodniku prošao je pored svoje bivše sobe bez zastajanja i uputio se ravno prema spavaćoj sobi svojih roditelja.

Sada je bila prazna, namještaj su pokupovali trgovci antiknog namještaja koji su se usrećili velikom nesrećom koja je zadesila ovaj dom i tako dobili ono što ih je zanimalo za jako nisku cijenu. Ali što je drugo mogao učiniti? Nije imao vremena nazivati različite ljude i istraživati koliko bi zapravo mogao dobiti za majčinu jako vrijednu kolekciju antiknog namještaja. Vrijeme je provodio brinući se da održi svoj posao, i što se kuća prije isprazni i proda, to će prije on na svom računu imati poveću svotu gotovine koja mu je sada tako očajnički potrebna.

Zidovi ogromne spavaće sobe bili su obilježeni svjetlijim tragovima, pokazujući tako gdje su nekada stajali trostruki ormar i masivni krevet. Pojavile su se uspomene na lijepe dane kada je skakao gore-dolje po tom masivnom krevetu, ali ih je Larson brzo smetnuo s uma. Nije se želio prisjećati dobrih vremena. To je bila daleka prošlost. Nedavna prošlost i nije bila lijepa.

Otvorio je drvena vrata i ušao u majčin veliki ormar. Sada je i on bio prazan. Nije bilo više njezinih haljina i kostima, ali miris njezinog parfema još uvijek se osjećao u zraku. Duboko je udahnuo kako bi razbistrio misli i krenuo prema sefu na dnu ormara.

Kombinaciju je znao napamet, tako da je mehanički okretao kotur i slušao kako sve sjeda na svoje mjesto. Zatim se sef tiho otvorio, baš kao što je i očekivao, i bio je prazan.

Larson je znao da je taj sef prazan, nakon smrti roditelja odmah je izvadio sve iz njega. Majčin nakit i važne dokumente koje su mu dali da potpiše. Ovaj današnji posljednji posjet kući bio je samo posljednja provjera da nešto nije zaboravio.

POGLAVLJE 26.

Kada se Eliza pojavila u sobi za šminku pola sata prije emitiranja emisije, oči su joj bile crvene, a obrazi blijedi.

– Dušo! – povikala je Doris, trčeći prema njoj i grleći je. – Što je bilo? Nešto se dogodilo?

– Oh, Doris, – Eliza je zaplakala. – Sjećaš li se one djevojčice za koju sam ti rekla da mi piše? Ona koje je imala tumor? Pa, umrla je. – Suze su joj opet potekle niz obraze.

Dok je grčila Elizinu, Doris, uvijek vrlo profesionalna, pogledala je na zidni sat. Bilo je dosta posla koji se morao napraviti u relativno kratkom vremenu ako želi da Eliza večeras izgleda pristojno i normalno.

– Dođi dušo, sjedni ovdje. – Doris je smireno dovela voditeljicu do njezinog stolca za šminku. Dok je slušala Elizinu priču o pozivu Sarahina oca i njegovom otkazivanju njihovog susreta, Doris je otišla do malog hladnjaka i iz njega izvadila paket leda. Eliza je nagnula glavu unatrag i prepustila se Doris i njezinim vještim rukama da joj ukapa Visine kapi u njezine izmučene oči. Dok je zatvarala teške kapke, Eliza je osjetila kako je hladi plava ledena maska. Nekoliko je trenutaka mirno sjedila, dok joj je Doris masirala vrat i ramena, pitajući se zašto je to tako teško primila. Eliza čak nikada nije ni upoznala Sarah Morton.

– Eliza, sada imaš puno toga za riješiti, – rekla je Doris nježno. – Ali sve će na kraju biti u redu. Vidjet ćeš.

Eliza je ispružila ruku unatrag i potapšala Dorisinu, dobro znajući da Sarahina smrt nije jedina briga koja ju je dovela u ovo stanje. Ta tragedija samo je ubrzala reakcija koja bi svejedno došla. Podsjetila ju je na Johnovu smrt i činilo joj se kao da ju je probolo stotinu smrtonosnih mačeva. Osjetila je strah od gubitka Janie. S obzirom na to što joj se sve nedavno događalo u životu, Eliza je sada bila jako ranjiva i bila je toga svjesna.

Večeras će joj biti potrebna jača šminka nego inače. Doris je svojim stručnim rukama prelazila preko svake mrlje i nepravilnosti na Elizinoj inače prekrasnoj koži i prekrivala ih tekućim puderom. Zatim joj je na lice nanijela rumenilo. S očima se morala čak i više potruditi. Ledeni maska i Visine kapi su dosta pomogle, ali ipak nedovoljno.

Doris je počela nanositi rumenilo na Elizine umorne kapke i obrubljivala ih s eyelinerom. Njegova plava boja još je više isticala Elizine ionako plave oči, odvlačeći pažnju od crvenila na bijelim

područjima oka. Okolo oka nanijela je još i tamniji puder kako bi im podarila dubinu. Doris je zaobišla osnovno pravilo televizijske šminke koje govori da ne smije biti ni malo sjajnog sjenila i stavila ga na sredinu njezinih kapaka, te je tako unijela malo topline i života.

– Bože, Doris, zaslužila si Emmy za večerašnji posao, – iznenađeno je rekla Eliza dok se gledala na velikom zidnom ogledalu koje je stajalo ispred njih.

Eliza je umorno ustala sa stolca i poljubila zrak pored Dorisinog obraza, ne želeći uništiti šminku na usnama oko koje se Doris toliko trudila. Eliza je ispravila ramena i stala uspravno.

Za pola sata može otići kući i držati Janie u svom zagrljaju.

Danas je Eliza na sebi imala mornarsko plavu haljinu koja joj je prekrivala koljena. Dobro. Konačno ga je počela slušati.

Ali haljina nije imala rukave. Nije mu se to sviđalo.

– Hej, Meat, što kažeš da nam doneseš ovdje još jedno pivo?

Mrmljajući u sebi okrenuo se od televizora i zgrabio praznu kriglu koja je stajala na šanku. Zatim je povukao ručku i počeo je puniti Budweiserom iz velike limenke, uporno pokušavajući ne slušati razgovore koje su se odvijali u prepunom baru. Istina, želio je znati kako Gianti prolaze u predsezoni, ali od osamnaest i trideset pa do devetnaest sati sve što je želio slušati bio je Elizin glas.

Sada ga zamara neki novi posjetitelj bara i ispituje kako to da ga zovu Meat (meso).

– To je nadimak koji sam dobio u srednjoj školi, – rekao je kroz zube.

– Pretpostavljam da je to zbog tvoje veličine, – rekao je nepoznati gost, gledajući u mesnate ruke koje su izbijale iz polo majice.

– Da, zbog toga ali i zbog mog prezimena Bacon će ovom klaunu govoriti o tome kako mu je zapravo laknulo kada su ga dečki iz JV nogometnog kluba prekrstili u „Meat” jer je zaista mrzio svoje pravo ime, nije mogao podnijeti kada su ga u osnovnoj školi časne sestre zvale Cornelius iako je on neprestano inzistirao da ga zovu Neil. U učionici punoj Jonhova, Josepha, Kevina i Tommya, djeca su ga nemilosrdno zadirkivala zbog njegovog čudnog i staromodnog imena, ali njegovi roditelji, oduvijek kukavice, nisu otišli u školu i razgovarali s časnim sestrama.

Meat se sam sebi nasmijao. Sada je Cornelius Bacon Sr. bio mrtav, a njegov sin nije ispustio ni suze. Prezirao je oca zbog njegove velike sramežljivosti. Uvijek je živio po svojim patetičnim

pravilima koja ga nisu nigdje dovela. Svakog dana do posla u pošti, zatim kući, pa opet do posla, pa kući, i tako godinama. Uvijek je govorio da će, iako ga državni posao neće učiniti bogatim čovjekom, barem imati pristojnu mirovinu i sigurno zdravstveno osiguranje. Ali dogodilo mu se nešto zaista smiješno: umro je dva mjeseca prije odlaska u mirovinu.

Dobra stvar u svemu tome je bila što mu se majka više nije morala brinuti zbog novca, a to je značilo da ga nije gnjavila da je uzdržava. Od države je dobivala dovoljno za njezine potrebe i još je dva puta tjedno išla na bingo. Ona je s tim bila zadovoljna.

Ali nije bila zadovoljna načinom na koji je njezin sin zarađivao za život. Ugostiteljstvo nije bilo zanimanje vrijedno poštovanja, barem što se nje ticalo. Zbog toga ga je gnjavila svaki puta kada bi ga nazvala. Trebao bi si naći dostojanstven i siguran posao s pripadajućim povlasticama.

– Mama, nije to za mene, – odgovorio bi joj s vremena na vrijeme. – Ne želim da mi naređuju neki tipovi u odijelima.

Muškarac treba biti muškarac i odrediti svoja vlastita pravila.

Eliza je izgledala prekrasno kao i inače, ali je Abigail Snow večeras otkrila nešto drukčije u njezinim očima. U njima se nazirala neka tuga i Abigail ju je iz nje željela izvući.

Naslonivši se natrag na naslon stolca u promotivnom uredu, ponovno je sama sebi rekla kako mora prestati ta njezina opsjednutost Elizom. To nije bilo zdravo. Abigail je prestala o tome razgovarati sa svojim psihijatrom osjećajući da je doktor Flock počeo misliti da je stvarno zaglibila u svojim beznadnim željama o vezi s Elizom. Ali s obzirom da u njezinom životu nije postojala nijedna druga žena, njezina je opsjednutost i očaranost Elizom svakog dana rasla.

Nije da Abigail nije pokušavala upoznati neku drugu. Ali to je bilo teško. Poslala je svoju fotografiju i biografiju na PlanetOut.com, jednu web stranicu za upoznavanje homoseksualaca i primila je mnogo odgovora. Ali kada bi napravila jedan korak naprijed i upoznala ženu za pićem ili večerom, uvijek bi ostala razočarana.

Srodnu dušu je bilo teško pronaći.

Abigail je razmišljala o svojoj posljednjoj prijateljici, Cosimi. Godina dana koju su provele zajedno bila je fantastična. Obje su voljele provoditi vrijeme vani na zraku, vikendima poslijepodne su odlazile u New Jersey ili su se rolale po Central Parku. Zimi su odlazile u Poconos na skijanje ili su ostajale u gradu, iznajmljivale filmove i provodile vrijeme zajedno u kući. Abigail bi čitala knjigu,

dok bi Cosima pripremala izvrsna grčka jela. Abigail je uživala u tim zajedničkim smirenim i dugim nedjeljnim poslijepodnevim.

Abigail je bilo stalo do Cosime.

Lezbijska zajednica je bila malen svijet. Činilo se da svatko zna tko je s kim. Abigail je čula od prijateljice Shannon, koja je lipanj i srpanj provela u Sag Harboru, da je Cosima totalno zaljubljena u ženu zbog koje je i ostavila Abigail. Shannon ih je vidjela tijekom ljeta na nekoliko zabava kako se drže za ruke i kako su nerazdvojne. Bilo je jasno da su stvorene jedna za drugu.

Abigailina tuga se još više produbila kada joj je Shannon, misleći sve najbolje, predložila da u petak navečer posjete Chubby Hole. Bit će ludo i nezaboravno otići u lezbijski striptiz klub, rekla je Shannon. Bit će zabavno popiti nekoliko pića i gledati žene kako plešu u tanga gaćicama. Prema Shanonninom mišljenju, Abigail je bio potreban izlazak i dobar provod.

Abigail je sumnjala da će joj erotske plesačice pomoći da se osjeća bolje. Ona je željela nekoga koga će voljeti, nekoga s kim će biti emocionalno povezana.

Nekoga poput Elize.

Svaki puta kada bi ih posao spojio, Eliza nikada nije razočarala Abigail.

Eliza je bila njezina žena iz snova. Inteligentna, zgodna, lijepa i tako ženstvena. Abigail je davno prihvatila činjenicu da je surova i izopačena, tako da je voljela uzimati agresivnije uloge, noćima je sanjala kako vodi ljubav s Elizom.

Morala je prestati s time! Prihvatiti činjenicu da Eliza Blake nije lezbijka. Bila je udana i imala je kćerku. Svi su u televizijskoj kući znali da su ona i Mack u romantičnoj vezi.

Ali je Abigail još uvijek gajila nadu. I ona je jednom bila udana. Mnoge su lezbijke koje je ona poznavala bile u heteroseksualnim vezama prije nego što su prihvatile činjenicu da su ipak lezbijke. Možda bi se to moglo dogoditi i s njom.

POGLAVLJE 27.

Paige je pronašla izvrsnu agenciju koja je poslala stotinu kućepaziteljica na razgovor s Elizom. Tri su joj se učinile kao da bi mogle biti tip osobe kojoj bi Eliza mogla vjerovati i povjeriti svoje dijete i kuću. Ali jedna se od njih istakla i, nakon što ju je provjerila i pregledala njezine preporuke, Eliza ju je zaposlila.

Jedini je problem bio u tome što Carmen Garcia nije mogla početi raditi do sredine rujna. Inzistirala je na tome da prvo mora pomoći ljudima za koje je još uvijek radila. Obitelj za koju je radila punih osam godina selila se na zapadnu obalu i Carmen je obećala da će im pomoći dok se ne presele.

– Kako mislite da ćete biti u stanju pomoći mi da se smjestim u novu kuću kada ćete tek dovršiti pakovanje druge obitelji? – Eliza je zabrinuto upitala ženu iz Guatemale koje je sjedila u njezinom uredu.

– Za to uopće nema problema, senora. Volim stvari dovoditi u red, – odgovorila je Carmen spuštajući ruke u svoje široko krilo. – Howardi su vrlo dobri prema meni. Pomogli su mi da dobijem zelenu kartu. Ali sada su njihova djeca narasla. Nema više igračaka koje se trebaju skupljati, samo rublje. Obitelj stalno izlazi van na večere. Ja volim kuhati i nedostaje mi una nina za koju bih se brinula.

Ovo je bila previše dobro da bi bilo istinito.

– Gospođo Garcia, imate li vozačku dozvolu? Bit će puno mjesta na koje ćete morati odvoziti moju kćerku.

– Imam i znam voziti, samo nemam vlastiti automobil.

– Ne morate imati vlastiti automobil, ja ću Vam ga dati na korištenje. Ali ćete se morati sami snaći kako ćete doći na posao i kako ćete na kraju dana otići. Ja bih Vas mogla odvesti, ali ne bih se htjela obvezati na to jer ionako imam jako malo slobodnog vremena.

– Naravno, senora. Znam da ste jako zaposleni. Vozit će me moja kćerka ili prijatelj.

– Gospođo Garcia, morate znati da ponekad dolazim jako kasno. Ako se dogodi neka važna vijest ili ako moram nešto raditi i noću, moram znati da ćete moći bez problema ostati.

– Neće biti problema, senora. Živim sa svojom odraslom kćerkom i njezinom obitelji u Westwoodu koji je odavde udaljen svega deset minuta. Moja druga djeca su se vratila u Guatemalu, tako da se nemam o kome brinuti. Ako se ne možete na vrijeme vratiti s posla, nema problema, jer mene ionako nitko ne čeka doma.

Žena je na razgovor odjenula šarenu cvjetnu haljinu, oko vrata je imala duplu bisernu ogrlicu i naušnice s jednim okruglim biserom. Naravno da nisu bili pravi. Na nogama je imala niske crne čizme koje su vjerojatno kupljene u nekom supermarketu, ali izgledale su potpuno novo. Eliza je osjetila da se gospođa

Garcia posebno potrudila kako bi ostavila dobar prvi dojam na ovom razgovoru.

– Mogu li Vas upitati koliko imate godina, gospođo Garcia? – Eliza je znala da bi u KEY-u zbog tog pitanja potencijalnom zaposleniku mogla biti tužena.

– Pedeset.

– Izgledate mnogo mlađe.

Carmen Garcia je bila starija nego je Eliza željela, ali sve joj se ostalo na njoj sviđalo. Imala je određenu dozu ljubaznosti, topline i skromnosti. Očekivala je da će se i Janie sviđati. Još će uz nju Janie dobiti priliku malo naučiti.

Dok je gospođa Garcia odlazila iz ureda, Eliza je osjetila olakšanje. Obavila je posao kojeg se užasavala, pronaći nekoga kome će moći vjerovati, osjećati dovoljno sigurnosti da bi joj mogla povjeriti svoju kćer. Instinkti su joj govorili da je to prava žena koja će se dobro brinuti za njezinu malenu djevojčicu.

Hvala Bogu, riješila je jedan veliki posao sa svoje liste zadataka. Sada se još mora oprostiti od Macka.

POGLAVLJE 28.

– Kada tamo sredim stvari oko zemlje, moći ću ti reći kada ću doći na produženi vikend. To ne bi trebalo dugo trajati.

Mack se trudio zvučati pozitivno dok su zagrljeni sjedili u Elizinoj dnevnoj sobi. Ovo će biti njihova posljednja noć koju će provesti zajedno. Raspored letova aviona preko Atlantika je nagovještavao da će Mack sutra biti u avionu dok Eliza bude vodila vijesti. Bit će jednako dobro, racionalizirala je Eliza, pozdraviti se večeras u privatnosti, nego na krcatom aerodromu Kennedy.

Eliza je šutke zurila u svoju čašu s vinom i promatrala Merlotovu dubinu. Oboje su znali da će im biti izrazito teško dobiti produženi vikend u skorije vrijeme. Vodila je Evening Headlines manje od dva mjeseca, približavali su se predsjednički izbori i nije željela tražiti odmor u sadašnjoj situaciji. Bila je sigurna kako joj Range to ne bi odobrio.

Mack je bio u još nepogodnijoj poziciji da traži slobodne dane. Kao šef Londonskog dopisništva, njegov se utjecaj osjećao u cijeloj Europi. Što god da se dogodilo, svaka nova važna vijest, izbori, rat ili katastrofa uzrokovana ljudskim ili prirodnim djelovanjem je

bila njegova dužnost. Morao je biti pristupačan u svako doba dana i noći i spreman otputovati na bilo koje mjesto na svijetu.

Bit će sretni ako se uspiju vidjeti za Božić, turobno je pomislila Eliza.

Okani se sada toga! Neće valjda njihovu posljednju zajedničku večer provesti zadubljena u tugu i razmišljanju o tome što će se dogoditi s njihovom vezom? Nije željela da je Mack takvu pamti. Željela je da sutra poleti na novo radno mjesto vođen željom da ponovno budu zajedno. I ona se tako željela osjećati.

Budi hrabra. Imaj malo stila. Pokušavala se ohrabriti.

– Još vina? – ponudila mu je previše raspoloženo, pogledavajući u njegovu praznu čašu. Ispraznila je bocu natočivši obje čaše i otpila veliki gutljaj. Jedna joj se kapljica vina spustila iz kuta usana koju je Mack nježnim poljupcem uklonio.

Odgovorila mu je gladnim poljupcem, udišući poznat, prekrasan miris njegovog losiona poslije brijanja, osjećajući neizmjereno uzbuđenje. Željela se omotati oko njega i nikada ga ne pustiti da ode. Željela je da Mack bude sada s njom i nadala se da će to biti zauvijek. Trebali su još vremena.

Zašto svaki muškarac kojeg je voljela mora otići od nje?

POGLAVLJE 29.

Prije nego što je podigao Lexus na dizalicu, Augie je po rukama premetao ključeve na srebrnom privjesku. Skinuo je s njega tri ključa koja su izgledala kao da su od kuće i stavio ih u džep svojih hlača.

Za vrijeme ručka rekao je mehaničarima da ide u banku. I išao je, ali je prvo svratio u Home Depot na cesti 17. Tamo je davao izrađivati kopije ključeva. Augie je rijetko kada naišao na istog čovjeka u ogromnom trgovačkom centru. Kada bi konstantno donosio ključeve na izradu u neku lokalnu radionicu, vlasnik bi definitivno postao sumnjičav.

Lexus je dovezen Palumbovima do četiri sata poslije podne. Augie je pozvonio i gospođi Palumbo vratio srebrni privjesak sa svim ključevima.

– Hvala Vam Augie, što ste me ugurali u tako kratkom vremenu. Sutra putujemo u Point Pleasant i zaista sam željela da se automobil pregleda prije puta.

– Nema problema, gospođo P. Sretan sam što sam Vam mogao pomoći. Gospodin Palumbo može svratiti do mene sljedeći puta kada bude dolazio po benzin.

Smijao se i klimao glavom dok je odlazio dugačkim prilazom prema kamionu koji ga je slijedio kako bi ga vratio u radionicu.

Bože, ljudi su stvarno glupi. Povjerljivi, ali glupi.

POGLAVLJE 30.

Joe Connelly je ostao u svojem malom uredu prilagođavajući sigurnosne sisteme u televizijskom centru duže nego što je to uobičavao raditi inače. Na svojem je računalu imao šezdeset slučajeva prijetnji koje su stizale poštom ili telefonski iz cijele zemlje. Neki su slučajevi bili jednostavni. Neki su pak bili iznimno složeni.

Eliza Blake je primala mnoštvo čudnih poruka, ali nisu sve bile prijeteće. Većina pisama koja su stizala adresirana na njezino ime bila su više uporna pisma istinski poremećenih ljudi, nego uznemiravajuća. Nakon mnogo godina iskustva, Joe je naučio koja pisma smije zaboraviti, a na koja mora obratiti pozornost.

Uobičajena pisma u kojima su gledatelji komentirali neke priče ili tražili potpisanu Elizinu fotografiju, odlazila su u službu za gledatelje. Zastrašujuća pisma odlazila su u osiguranje. Dok je Joe upisivao novo pismo pristiglo od nekog klauna Meata, pomislio je kako Eliza ima jako sposobnu pomoćnicu koja je dobro razvrstavala njezinu poštu.

Koliko je Connelly imao iskustva u tom poslu, znao je da televizijska voditeljica dobiva više pisama od voditelja. Voditeljice, pogotovo one na lokalnim televizijskim postajama, dobivale su mnoštvo čudnih pisama. Joe je mislio da je to zbog toga što su žene na televiziji zračile pristupačnijom aurom s ekrana. Nije bila stvar u tome koliko su slatke i lijepe. Radilo se o tome da su izgledale otvorene.

Za Elizu Blake, iste one kvalitete koje su je učinile popularnom kod normalnih ljudi, činile su je ranjivom kod luđaka.

Stvar je bila u tome da se mora ispravno ocijeniti koliko su prijetnje bile opasne. I odlučiti kada se umiješati i s čime. Ako se umiješa prerano, mogao je promijeniti cijeli tijek situacije.

Joe je još jednom čitao pismo, tražeći slične riječi kao i u ranije pristiglim pismima. „Krv” je bila riječ koju je Meat često koristio.

Draga gospođo izazivačka Eliza Blake, Misliš da tako puno znaš. Ali ne znaš.

Vampirski šišmiši sišu krv, ali jesi li znala da posvajaju siročice koji su manje sretni od njih i riskiraju svoj život tako što s njima dijele hranu?

To bi ti trebala raditi. Uči od šišmiša. Ostani kod kuće i brini se za tu svoju malenu djevojčicu kao što bi svaka dobra majka činila. Umjesto što se šetaš uokolo i pokazuješ svoje tijelo cijeloj zemlji.

Već sam ti prije rekao i dosadilo mi je više ponavljati. Sredi se. Obuci se kako treba i prestani pokazivati kožu.

Najradije na svijetu bih ti sisao tamnocrvenu krv. Samo tako nastavi, bijela Eliza i to ću učiniti. Obećavam ti da hoću.

Meat.

Procjenjivanje pisama je uvijek bio posao koji se temeljio na iskustvu i intuiciji. Joe Connelly je osjećao da je opasnost prava.

POGLAVLJE 31.

Kay-Kay i Poppie su bili pravi spasitelji, inzistirali su na tome da Eliza posudi njihov automobil dok ne nađe vremena da sebi kupi novoga.

– Po cijeli dan ionako samo stoji u garaži, dušo. Rijetko ga koristimo, – ponudila je Katharine. – Ti ćeš nama učiniti uslugu budeš li ga malo vozila. Znaš, automobil treba voziti. Poppie kaže da za automobil nije dobro da samo stoji u garaži.

Eliza je upravo došla s posla i bila je potpuno svjesna da je Mack u ovom trenutku negdje iznad Atlantika. Bila je previše umorna i uzrujana da bi protestirala, a uistinu je bila jako zahvalna na velikodušnoj ponudi.

– To je tako velikodušno od tebe, Katharine. Ako nemaš ništa protiv, ja bih prihvatila. Završni ugovori su sutra, preseljavamo se u subotu i nisam imala slobodnu minutu da uopće pomislim na kupnju automobila. Obećavam da ga neću dugo voziti.

Katharine je zurila u Elizu svojim poznatim zabrinutim pogledom. Sve je znala o svojoj snahi i njezinoj vezi s Mackom McBrideom i od sveg srca je to odobravalala. Prošlo je pet godina otkada je John umro. Koliko se god Katharine svakog dana borila s gubitkom voljenog sina, toliko je željela da njegova udovica ponovno nađe ljubav i bude sretna u životu. U kratkom vremenu

koliko je Eliza bila u vezi s Mackom, Katharine je primijetila drukčije ponašanje.

Mack je u posljednje vrijeme uvijek bio prisutan kada ga je Eliza trebala, imala se na koga osloniti ovo ljeto koje joj je bilo iznimno teško, te je Katharine primijetila njegovu odanost njoj. Janie je obožavala Macka, a Katharine je željela da joj unuka ima nekoga tko će joj predstavljati oca.

Bila je zabrinuta za obje, za majku i kćer. Jednostavno se previše toga događalo odjednom.

– Zadrži ga koliko ti god bude trebao, draga, – rekla je držeći u rukama knjigu i poljubivši Elizu u obraz. – Janie, srce, – viknula je prema dječjoj sobi, – Kay-Kay sada odlazi.

Obje su se žene nasmijale jedna drugoj dok su slušale kako se brzi, maleni koraci približavaju.

– Bok, Kay-Kay. Volim te. – Malene su se ručice čvrsto držale oko bakinog struka, dok se Katharine nagnula i poljubila malenu, mirišljivu smeđu glavu. – Hvala ti što si me danas vodila na frizuru. – Dijete je bilo veselo, ponosno na nedavno napravljene kovrče i ružičasti lak na noktima koji joj je baka dozvolila da stavi na sitne noktiće.

– Ljubavi, bilo mi je zadovoljstvo. Sljedećeg ćeš tjedna biti najljepša djevojčica u školi.

Janieno se lice smrknuo i Eliza je uskočila, kleknuvši na pod kako bi licem u lice razgovarala sa svojim djetetom.

– Janie, znam da se brineš što polaziš u vrtić. Sva su djeca malo zabrinuta kada kreću u vrtić. Sjećam se da sam i ja bila. Nisi li i ti, Kay-Kay?

Janie je skeptično pogledala u svoju baku. Nije se činilo da se Kay-Kay ikada ičega bojala.

– I ja sam se bojala, Janie, – dodala je Katharine skromno, – ali kada sam jednom otišla tamo, počela sam obožavati to mjesto. Vidjet ćeš da će se i tebi svidjeti. – Bila sam nervozna prije polaska u vrtić da će ujutro jedva progutati gutljaj toplog mlijeka, a kamoli pojesti doručak kojeg će joj majka pripremiti?

Janien izraz lica im je govorio kako im nije povjerovala. Katharine je odlučila kako će pokušati odvratiti djetetovu pozornost.

– Hej, hajde otrči u svoju sobi i donesi nove cipele koje smo danas kupili da pokažemo mami!

Dijete je uzbuđeno odjurilo i Katharine je krenula prema ulaznim vratima. Dok je posezala za kvakom na vratima, okrenula se prema svojoj snahi i rekla joj sniženim tonom.

– Znaš, Eliza, mislim da bi bilo jako dobro kada nova kućepaziteljica ne bi odmah počela raditi. Mislim da bi za Poppie i mene bilo dobro kada bismo ispočetka mi dočekivali Janie kad se bude vraćala iz vrtića. Mislim da bi se ona tada osjećala sigurnije.

Dok je Janie skakutala s kartonskom kutijom u rukama prema njima, Eliza je odgovorila. –I ja se tako osjećam sigurnije.

POGLAVLJE 32.

Kao što se govorilo među posrednicima nekretninama, kada se došlo do završnog ugovora, došlo se i do novca. Tako da su se Louise Kendall, Larson Richards i dva odvjetnika pojavili u KEY televizijskom centru u petak ujutro točno u devet i trideset kako bi dovršili potpisivanje ugovora. Odvjetnici su bili članovi komore u New Jerseyu i New Yorku, tako da nije bilo problema s prijenosom nekretnine iz Garden Statea u ured Empire Statea.

Louise je jutros ustala iz kreveta vrlo rano, posljednji put hodajući kroz kuću prije odlaska u grad. Eliza joj je povjerila zadatak koji većina kupaca želi sama obaviti: provjeriti kuću, sobu po sobu, posljednji puta prije predaje novca prodavatelju. Kuća je bila kristalno čista i sve je bilo u redu. Nadala se da neće biti nikakvih iznenađenja kad se Eliza bude uselila.

Paige je ispratila grupu ljudi kroz predvorje, odvezli su se dizalom na kat, do Elizinog ureda. Gospođa Blake malo kasni, objasnila im je pomoćnica, ali uskoro stiže.

Dok su ostali sjedili čekajući, Larson Richards je šetao po uredu i promatrao knjige, a posebno četiri Emmyja koja su stajala izložena na policama. Pogledao je u sliku malene djevojčice uokvirenu u srebrni okvir koji je stajao na Elizinom radnom stolu. Primijetio je ručno izrađeni turski sag u tonovima plave i crvene boje, osjećao je neku vrstu elegancije ovog ureda. Kožna sofa bila je ukrašena atraktivnim naboranim jastučićima. Zidove su krasile uokvirene nagrade. Ali najbolji dio ureda je bio ostakljeni zid koji je pružao pogled na studio koji je bio jedan kat niže.

U tom je studiju sve prštalo energijom dok su muškarci i žene sjedili za modernim stolovima, tipkali nešto na računalima i razgovarali telefonom.

Richards je mnogo puta vidio voditeljski stol na televiziji, stajao je na sredini ogromnog studija, osvijetljen stotinama sitnih svjetala koja su svijetlila sa stropa. Ogromne televizijske kamere bile su usmjerene na voditeljsku fotelju. Pored studija postojao je stakleni ured u kojem su za ovalnim stolom sjedila četiri

muškarca i jedna žena. Vidio je da ispred sebe imaju velike monitore.

– Što se tamo događa? – pitao je Richards, rukom pokazujući na prozor staklenog ureda dok mu je Paige prilazila sa šalicom kave u ruci koju je ponudila svim prisutnima u sobi.

Paige je Richardsu dodala papirnu salvetu. – Mi to nazivamo „Fishbowl”. Tamo sjede svi stariji producenti. To je ured koji upravlja svime, od informacija do tehnike, u emisiji Evening Headlines.

Richards je nonšalantno klimnuo glavom, ustrajan u namjeri da ne pokaže ni najmanji znak entuzijazma. Da, naravno da je bio impresioniran, ali nije želio to pokazati. Bio je oduševljen činjenicom da će kuću njegovih roditelja kupiti Eliza Blake. Bio je siguran da će se ugovori do kraja potpisati. Neće biti problema u isplati. A možda, ako dobro odigra karte, možda je uspije nagovoriti da uloži novac u neki posao s njim.

Sada je želio samo da se Eliza pojavi. Želio je obaviti potpisivanje, uzeti novac i odnijeti ga odmah u banku prije nego se zatvori. S obzirom da dolazi vikend pa poslije njega praznik, nije želio čekati utorak kako bi stavio novac na račun.

– Žao mi je što kasnim. Molim vas, oprostite. – Odjevena u prekrasno odijelo, Eliza je vedro ušla, rukovala se sa svojim odvjetnikom i poljubila Louise u obraz. Eliza je bila osjetljiva na činjenicu da je ovo jednom bio ured Louisinog muža, te je pretpostavljala kako joj je sada vjerojatno jako teško biti ovdje.

Ali ako je Louise to i smetalo, bila je dovoljno hrabra i nije to pokazivala. Louise je upoznala Elizu s prodavateljem i njegovim odvjetnikom.

– Jako mi je drago što Vas mogu upoznati, gospodine Richards. Vaši su roditelji imali prekrasnu kuću i jako sam sretna što je mogu kupiti.

– Nadam se da ćete tamo biti jako sretni, gospođo Blake, – rekao je Richards s najšarmantnijim smiješkom. – Mi smo se u toj kući jako lijepo provodili.

Miran je, Eliza se zatekla u razmišljanju. Previše miran.

– Hoćemo li krenuti s poslom? – predložio je Elizin odvjetnik. – Znam da je gospođa Blake jako zauzeta.

Papiri su potpisani jedan po jedan. Osiguranje kuće, glavno osiguranje, RESPA obrazac kako bi se znalo tko je kome koliko platio i provizija posredniku nekretninama. Kada je Louise predala račun koji je uvijek išao prodavatelju, Eliza je primijetila kako se Richards trgnuo.

Konačno je kuća dobila novog vlasnika, a prodavatelj svoj novac. Richards je brzo ustao sa stolca i pružio Elizi ruku.

– Pa, sretno, Eliza, ako Vas smijem tako zvati, jer ipak sam uvjeren da ćemo se još vidati.

Eliza se tomu nije veselila.

Dok su Richards i njegov odvjetnik hodali prema vratima, Louise ih je zazvala.

– Oh, gospodine Richards, morate nam još dati kombinaciju velikog sefa iz spavaće sobe, Eliza će je vjerojatno željeti promijeniti, naravno, ali u međuvremenu, s obzirom na sve one majstore u kući, možda bi željela u njega nešto pospremiti.

Richardsovim licem prešao je izraz nelagode.

Baš mi je žao ako se osjeća da ga gnjavimo, pomislila je Louise. S dva milijuna dolara u džepu, reći kombinaciju sefa je bio samo maleni problem. Larsonu je bolje da je kaže.

Prije nego što je napustila televizijski centar znajući da će ona biti u zgradi zbog Elizinog ugovora, Range joj je rekao da navrati do njega i pozdravi ga Louise je već godinama poznavala Range Bullocka, još od vremena kada je bio producent njezinog bivšeg muža. Ali, Louise i Range su postali bliski tek nakon prošlog proljeća kada je Bili umro.

„Umro” je lijepa riječ za to što se dogodilo, mislila je Louise dok se približavala vratima Fishbowl. Bili Kendall, svjetski poznati voditelj KEY Evening Headlinesa, počinio je samoubojstvo. Jedan dio nje još uvijek mu nije mogao oprostiti što je učinio nešto tako strašno i nepromišljeno, njihovom sinu Williamu i njoj. Nikada neće moći shvatiti kako je Bili mogao ostaviti njihovo dijete. I ona je danima očajavala kada su saznali da William boluje od X sindroma, i njoj su padale na pamet svakakve crne misli, ali ih je razumno smetnula s uma. Znala je da je potrebna Williamu. Trebao je oba roditelja.

Ipak, devetnaest godina je Bili bio odličan otac. Volio je njihovog dječaka. I William je obožavao svog oca. I nakon šest mjeseci od očeve smrti, William je još uvijek gledao automobil očekujući tatu kada bi ona došla po njega na terapiju. Srce joj se slamalo svaki put kada mu je ispočetka objašnjavala da je tata otišao zauvijek i da se više nikada neće vratiti.

– Tata je u raj, zar ne, mama?

– Jest, dušo. Tata je u raj i svakog te dana gleda i voli kao i do sada.

Prokleti Bili.

Range je u uredu nešto užurbano tipkao po tipkovnici svog računala dok mu je telefonska slušalica bila na ramenu. Osjećajući nečiju prisutnost, pogledao je prema gore i vidievši ie. nasmiješio se. Uđi samo. Promrmljao je.

Sada su u Fishbowlu bili samo njih dvoje, ali Louise je znala da tako neće zadugo ostati. Digitalni sat na zidu pokazivao je 11:06. Devet minuta do glavnog jutarnjeg sastanka na koji će doći stariji producenti i pisci, svi će sjesti za ovalni stol u staklenom uredu i iznositi stotine izvještaja o pričama iz cijelog svijeta. Do kraja dana, samo će njih sedam do devet ući u finalni izbor za emitiranje.

– U redu, kasnije ćemo razgovarati. Javi mi kada se budeš čuo s centrom za uragane.

Range je spustio slušalicu i nastavio. – Svake se godine ponavlja ista vražja stvar. Od kolovoza do listopada moramo se nositi sa svakom uzbunom uragana. Većina njih ne predstavlja nikakvu opasnost, ali nikada se ne zna kada će se spustiti prava oluja.

– Pričaj mi o tome, – rekla je Louise, – sjećam se kad je Bili išao izvještavati o tim grozotama, a ja sam umirala od straha da mu se nešto ne dogodi. – Došetala je iza Rangeovog stolca i počela mu masirati vratne mišiće. – Danas smo malo napeti, zar ne?

– Da, i ne želim da ova uzbuna o uraganu pokvari naš, već isplanirani, produženi vikend.

Nakon dvadeset godina veze s čovjekom iz svijeta vijesti i televizije, Louise se nikada nije navikla na činjenicu da joj neka važna vijest može poremetiti davno isplanirane planove koji nemaju veze ni sa čim. Ali naučila se nositi s tim. Ništa nije mogla učiniti ako je željela biti u vezi s dva čovjeka koja su je u životu najviše uzbuđivala.

– Gledaj, ako se ispostavi da nam se plan poremeti i ne odemo u Cape, nije kraj svijeta. Promet će ionako biti katastrofa. Vrijeme bi ovdje trebalo biti veličanstveno. Vikend ćemo provesti kod mene i lijepo ćemo se opustiti. Peći ćemo roštilj, plivati i činiti sve ono što nam srce poželi.

Range je posegnuo za njezinom rukom i povukao je do svojim usta, te joj poljubio dlan. – Bože, koje je olakšanje što razumiješ ovu ludnicu.

Zbog trnčića koji joj je prošao tijelom na dodir njegovih usana, bila je voljna razumjeti sve što treba.

POGLAVLJE 33.

Iako je praznik, Eliza će voditi večerašnju emisiju, a već je rekla Paige da ona unatoč tome uzme slobodan dan. To će biti miran dan, Eliza je uvjerala svoju pomoćnicu, a i ona je sama planirala doći na posao kasnije nego inače.

– Stvarno, Paige, zaista nema potrebe da dolaziš. Ništa se neće dogoditi u ponedjeljak što neće moći sačekati utorak da se riješi. Idi i lijepo se provedi za vikend.

Paige je bila nestrpljiva kako bi uhvatila posljednje sniženje cijena i kupila koji dobar komad odjeće u svojem omiljenom dućanu, T. J. Maxx-u. Obavezno je trebala nešto novo za ovu njezinu prvu radnu jesen. Već je prije u šetnji spazila prekrasan smeđi kaput do koljena Calvina Kleina i imala je osjećaj da je i njemu cijena ovog vikenda snižena.

Eliza je otišla s televizije u petak odmah nakon završetka emisije, a Paige je planirala krenuti odmah iza nje. Pospremila je svoj radni stol i otišla do Elizinog ureda da se uvjeri kako je i tamo sve u redu. Uzela je šalicu kave koju je Eliza ostavila na svojem stolu, odnijela je u malenu kuhinju preko puta hodnika i oprala je u sudoperu. Zatim je ponudio čajem kojeg je Eliza voljela. Ugasivši svjetlo, krenula je natrag u ured kako bi pokupila svoje stvari i krenula kući.

Iz navike, Paige je još jednom prije odlaska provjerila automatsku sekretaricu. Imala je jednu novu poruku, ostavljenu prije nekoliko minuta, sigurno u vrijeme kada je bila u kuhinji.

Prepoznala je glas. Bio je to onaj isti čovjek koji je svakodnevno nazivao u posljednja dva tjedna, govoreći o svojem divljenju prema Elizi i o tome koliko mu je lijepa. Paige nije obraćala posebnu pažnju na njegove pozive. Čovjek nije zvučao opasno, moglo bi se reći, više tužno. Brisala je njegove poruke s automatske sekretarice bez puno razmišljanja.

Ali, ovoga puta je bilo drukčije. Uvijek je nazivao kasno navečer. Ovo je bilo najranije što je nazvao, vjerojatno se nadajući da će uspjeti doći do Elize. Sve do sada, u njegovim se pozivima jedva nazirala neka požuda prema slavnoj voditeljici. Ovaj je poziv bio posve drukčiji. – Volim te, Eliza. Ne mogu više živjeti bez tebe.

POGLAVLJE 34.

Eliza je točno znala kako je Paige uspjela nagovoriti majstore da dođu raditi u subotu, vikend prije praznika. Ogromni i velikodušni ček kojeg je Eliza ispisala, riješio je taj problem.

Dok su mišićavi muškarci hodali sa stvarima u rukama prema kombiju i natrag, Eliza je u sebi zahvaljivala Bogu što vrijeme nije bilo previše toplo. Njezin stol od mahagonija i kineske stolice u Chippendale stilu koje su u njezinom stanu izgledali izvrsno, ovdje su djelovale izgubljeno i tužno u ogromnoj blagovaonici. U veliku dnevnu sobu bolje bi pristajale dvije sofe nego ona koju je donijela iz New Yorka. A tek zidovi. Bili su skupi. Što li objesiti na njih?

Slegnula je ramenima. U ovom trenutku je uopće nije zanimalo koliko će trebati vremena da se kuća dovede u red. Sve dok god je Janiena soba u redu, dok je gostinjska soba udobna za Katharine i Paula, odjeća uredno poslagana u Elizinin ormarima i dok kuhinja normalno funkcionira, sve ostalo može čekati.

Zapravo, bilo bi jako zanimljivo kupovati u starinarnicama i birati tapete za zidove preko vikenda. To bi moglo popuniti vrijeme i pomoći joj da barem na kratko prestane misliti na Macka. Iako Janie time neće baš biti oduševljena.

Eliza je došetala do sunčane kuhinje i kroz prozor pogledala dvorište. Njezina se kćerka sretno brčkala u bazenu dok su Katharine i Paul stajali sa strane i čuvali je kao sokoli. Eliza je pomislila kako će morati kupiti vrtnu garnituru koju će postaviti pokraj bazena. U međuvremenu, iznosila je dva kuhinjska stolca kako bi roditelji njezinog pokojnog muža imali gdje sjesti.

Katharine i Paul nisu bili mladi i ona je mogla samo zamišljati koliko su se naprezali, ali Eliza nikada nije posumnjala u to da im je krivo što je čuvanje i briga za Janie preokupirala njihove živote. Ona i Janie su bili blagoslovljeni što ih imaju.

– Kako napreduje posao unutra? – upitao je Paul dok mu se potpuno sijeda kosa mrsila na povjetarcu.

– Upravo unose posljednje stvari, – odgovorila je Eliza umorno se spuštajući na zemlju ispruživši dugačke, capri hlačama prekrivene noge – Ima li netko ideju što bismo večeras mogli večerati? Mogli bismo nekamo izaći ili možemo naručiti kinesku hranu doma, – ponudila je.

– Kinesku hranu, kinesku hranu, – navijala je Janie iz bazena.
– Želim wonton juhu i piletinu sa sezamom. – Elizi je bilo malo

neugodno koliko često joj je kćerka jela gotovu, dostavljenu hranu iz kineskog restorana koji je bio odmah iza ugla njihovog stana. Pogotovo nedjeljom. Nakon cjelodnevnih aktivnosti tijekom tjedna, Eliza se osjećala krivom što jako malo vremena provodi sa svojom djevojčicom, tako da je bilo najlakše nazvati restoran i naručiti hranu. Eliza se prisjećala nedjeljnih večera dok je odrastala na Rhode Islandu. Majka bi na roštilju ispekla pile ili janjeći but, pohala rajčicu i sve to uz dodatak svježeg graška. Janie neće imati takve uspomene. Ali Eliza se tješila činjenicom da je Janie sa svojih pet godina izloženija kulturnim prilikama nego što je to bila ona sa svojih dvadeset godina.

One će vikendima provoditi miran i jednostavan život, prisjetila se Eliza sklapajući oči i okrećući glavu prema kasnom poslijepodnevnom suncu. Odlučila je reći gospođi Garciji da se pobrine da hladnjak bude pun potrebnih namirnica kada bude odlazila petkom navečer, te se zaklela da će početi pripremati nedjeljne večere.

Ali, pripremat će ih samo za Janie i sebe.

Ugrizla se za krajičak usana pitajući se što li sada radi Mack, računajući vremensku razliku koja je između njih, te zaključila kako će on uskoro u krevet.

– Dobar dan!

Četvero se ljudi pokraj bazena okrenulo prema smjeru glasa i ugledali su kako im se približava atraktivna brineta, noseći u rukama pladanj, i malog tamnokosog dječaka koji je imao pune ruke cvijeća. Prilazili su im sjedne strane kuće. Eliza je ustala sa zemlje i nasmiješila se majci i sinu koji su im prišli.

– Dobar dan, ja sam Susan Feeney, a ovo je moj sin, James. Živimo odmah preko puta ulice i željeli smo vam poželjeti dobrodošlicu u susjedstvo, te vas pozvati na roštilj koji ćemo sutra pripremati. Mislila sam da bi to bio dobar način da upoznate neke susjede. – Susan je pridržavala pladanj samo s jednom rukom, jer je jednu ispružila prema Elizi.

– To je jako ljubazno od Vas! – rekla je Eliza, držeći još uvijek Susaninu ruku koja je imala topao, ali snažan stisak. Eliza je poznavala mnogo žena sa slabašnim stiskom ruke i time nisu ulijevale nikakvo povjerenje. Jedan bod za Susan.

Nakon što je upoznala Katharine i Paula sa svojom novom susjedom, Eliza je pokazala rukom u smjeru bazena. – A ono je Janie, moja petogodišnja kćerka.

Jamesove su se zelene oči široko otvorile.

– Je li i ti sljedećeg tjedna polaziš u vrtić? – pitala je Eliza, iako je već znala odgovor jer joj je Susan namignula.

Dječak je simpatično klimnuo glavom.

– U HoHoKusu? – Da.

– Pa to je odlično! I Janie tamo kreće. Bit ćete u istoj grupi.

James je pružio Elizi buket cvijeća koje je imao u rukama i krenuo prema bazenu, dok je Eliza vikala za njim zahvaljujući mu. Smijući se, pitala je Susan smije li se James okupati u njihovom bazenu.

– Oh, hvala, – odgovorila je Susan, – ali James, moj muž, je doma sa drugih dvoje djece. Kimberly ima tri, a Kelly dvije godine, tako da mu samome nije baš lako. Moram se vratiti, samo sam se željela predstaviti i donijeti ovo.

Eliza je odložila buket cvijeća na stolić kako bi mogla uzeti prekrasnu tortu iz Susaninih ruku.

– Nadam se da volite kruške.

– Volimo. Torta izgleda zaista ukusno. Puno hvala!

– Nema na čemu. Ako mogu za vas još nešto učiniti, samo mi javite. Mogu vam pokazati okolicu i svakog ću dana voziti Jamesa u vrtić, tako da mogu pokupiti i Janie ako želite, bit će mi zadovoljstvo.

Bog ipak postoji, pomislila je Eliza. Ako ništa drugo, barem se ima na koga osloniti u slučaju da iz nekog razloga Janienini baka i djed budu spriječeni ili, kasnije, gospođa Garcia. Eliza je planirala da će ona svakog jutra odvoziti Janie u vrtić prije nego se odveze na Manhattan.

Blizu ruba bazena, James je skidao svoju zeleno bijelu prugastu majicu i pripremao se skočiti u vodu.

– Ako se ti moraš vratiti, James može ostati i okupati se s Janie, – predložila joj je Eliza. – To će za Janie biti odlično.

– Bože, imaš toliko puno posla, – Susan je skeptično pogledavala uokolo. – Ne treba ti još jedno dijete na koje moraš paziti.

Eliza je pogledala u Katharine i Paula. – Neće nam biti nikakav problem, – rekao je Paul.

– Dobro, ako ozbiljno mislite. James se može kupati u svojim kratkim hlačicama, a ja ću po njega doći za pola sata.

Eliza je preko travnjaka ispratila Susan do pročelja kuće. – Pozvala bih te unutra u razgledavanje, ali još nema ničega za gledati.

Susan se slatko nasmiješila. – Već ionako jako dobro poznajem ovu kuću, – rekla je. – Richardsonovi su bili dragi ljudi. Jako mi

nedostaju. Mi smo u svoju kuću uselili na uskršnji petak, prije tri godine. Kuća je bila sva u neredu, kutije su bile razbacane na sve strane, ja sam bila trudna s Kimberly i morala sam obećati Jamesu da ćemo bojiti uskršnja jaja. Iako je imao samo dvije godine, jako se veselio tome. Ali kada sam po prvi puta htjela uključiti štednjak, nije radio tako da nisam mogla skuhati jaja. James je plakao i plakao.

Dvije su žene zastale na prilazu kuće dok je Susan završavala prepričavanje svojih problema koje je imala prilikom useljavanja.

– Ali na uskršnje jutro, dogodilo se nešto jako lijepo. Oglasilo nam se kućno zvono. Bila je to gospođa Richards koja nas je došla pozdraviti i donijela nam je košaricu punu obojenih i ukrašenih jaja. Naravno da nije znala za našu nezgodu sa štednjakom, bila je to čista slučajnost da nam je donijela košaru s jajima. Ali to mi se učinilo kao nekakav dobar znak. Kao da imamo dobar početak u novoj kući.

Eliza je klimnula glavom. – I tvoj dolazak ovdje.

Susan se nasmijala i krenula dalje. Zašto spominjati što se dogodilo Richardsima? Ako Eliza ikada bude željela znati, Susan će joj ispričati ono što je znala. Ali danas joj je bio prvi dan u novom domu. To bi trebao biti sretan dan.

POGLAVLJE 35.

Nakon što su večerali kinesku hranu plastičnim vilicama, Eliza i Kay-Kay su se dogovorile da idu namjestiti krevete i raspakirati ručnike koji su još uvijek stajali posloženi u torbama. Poppie je priključio videorekorder i stavio Janie omiljenu videokasetu. Kada je Eliza došla dolje, u prizemlje, kako bi kćerku spremila za krevet, bilo je devet sati. Vidjela je kako sjedi djedu u krilu, oboje su spavali, a na ekranu je još uvijek trajao film Free Willy.

Paul je potihom otvorenih usta hrkao i nije se niti pomaknuo kada je Eliza uzela Janie iz njegovog krila. Dok se polako uspinjala stubištem, noseći Janie u rukama, vidjela je Katharine kako silazi. Obje su se nasmiješile i jedna drugoj namignule, zatim je Katharine ispružila ruku i pomilovala unukin obraz.

Eliza je odlučila kako je neće buditi da se presvuče u pidžamu, nego ju je plegla u njezin dupli krevet u majici i kratkim hlačicama, te je prekrila dekom 101 Dalmatinac koju su donijeli iz stana. Kao i uvijek, sami pogled na voljeno dijete koje spava potaknuo je Elizu da duboko uzdahne i osjeti toplinu oko srca.

Osjećala je neizmjernu ljubav prema malenoj djevojčici i zahvaljivala je Bogu što je ima.

Pomislila je na Samuela Mortona i pitala se kako se nosi s gubitkom svoje Sarah.

Zippy. Gdje je Zippy? Eliza je pogledavala po sobi. Ako se Janie usred noći probudi u svojoj novoj sobi, tražit će svog omiljenog punjenog majmuna. Gdje li ga je zadnji puta vidjela?

Vani pokraj bazena.

Spustila je rolete na prozorima, koje su s još nekim stvarima ostale od bivših vlasnika, te se na prstima šuljala van iz dječje sobe, ostavljajući vrata širom otvorena i upaljeno svjetlo u hodniku kako bi bila sigurna da Janie nije u potpunom mraku. Hodajući hodnikom, približila se sobi u kojoj su spavali Katharine i Paul te je, začuvši njihove glasove, provirila glavom kroz otvorena vrata kako bi im zaželjela laku noć.

Paul je pospanih očiju pozvao Elizu da slobodno uđe. Eliza je otišla do njih i čvrsto iz zagrlila.

– Ne znam kako vam se oboma zahvaliti na svemu što činite.

– Dušo, nemoj nam zahvaljivati, – rekao je Paul. – Mi želimo biti ovdje. Ti i Janie ste nam sve na svijetu. Nisi li to već do sada shvatila?

– Naravno da sam znala, ali nisu svi roditelji takvi kao vas dvoje. Samo se želim uvjeriti da znate koliko vas cijenim... koliko vas volim. – Elizine su se oči počele puniti suzama, ali u zadnji tren ih je trepnuvši otjerala. Zadnja stvar koju je sada željela bila je da se Katharine i Paul počnu brinuti više nego što već brinu.

– Draga, najgore je prošlo, – rekla je Katharine nježno. – Sada si u svojoj novoj kući. A ovo će biti predivno mjesto za Janie i njezino odrastanje. Sutra ćemo sve otpakirati i posložiti u kuhinju. Izvadit ćemo tvoje slike, a knjige staviti u kovčege, te ih spremi u radnu sobu. Prije nego što se uopće budeš nadala, ova će ti kuća izgledati kao pravi Hram.

Eliza je odobravajuće klimnula glavom dok je odlazila, zatvorivši vrata za sobom pretpostavljajući da žele privatnost dok su zajedno u krevetu. Željela je da večeras ne mora ponovno sama spavati i, naravno, mislila je na Macka. Razmišljala je da ga nazove, ali u Engleskoj je sada bilo pola noći. Znao je da se ona seli. Zašto je nije nazvao da joj pruži neku vrstu moralne potpore?

Nemoj biti ljuta, govorila si je dok je hodala prema glavnoj spavaćoj sobi, nestrpljivo čekajući da skine sa sebe odjeću i stane pod topao tuš. Ti to ne znaš. Možda su ga poslali negdje da napravi neku priču pa se nije imao vremena javiti.

Eliza je upravo skidala košulju kada se odjednom prisjetila. Zippy.

Ponovno je obukla košulju i bosonoga otrčala kroz kuhinju u dvorište. Trebalo joj je samo nekoliko minuta da u jednom grmu pored bazena pronađe plišanog čimpanzu.

Kuhinjska su vrata cijelo to vrijeme ostala širom otvorena.

POGLAVLJE 36.

Oh, Bože! Što je to učinio?

Mack je slušao meko disanje uspavane plavuše koja je ležala pokraj njega u sobi 509 Mandarin Oriental hotela, njegovog doma dok mu KEY vijesti ne urede stan.

Mrzio je sam sebe.

Nije bilo isprike za to što je učinio. Nije nikakvo opravdanje što je toliko žurio.

Nema veze ako je bio previše usamljen. Nema veze što je poslije večere s Marcy McGinnis i njezinom lijepom pomoćnicom ispijao puno čaša vodke martini. Pomoćnicom koju će od sada Mack svakog dana viđati na poslu. Pomoćnicom koja se sada okrenula na bok i čvršće se obavila prekrivačem.

Kako je mogao biti toliko glup?

Mack se mutno prisjećao smirenog šefičinog lica dok im se ispričavala i zaželjela ugodan ostatak večeri, ostavljajući Macka sa zgodnom plavušom za stolom u Harvey Nicku. Ovo sigurno nije bilo prvi puta da je večera u ovakvom restoranu „vidi i budi viđen” bila uvod za indiskretnu aferu.

Dok mu je u glavi sve odzvanjalo, Mack se prisjetio starog upozorenja o „umakanju svog nalivpera u tvrtkinu tintu”. Stvorio je neko svoje pravilo po kojemu se nikada ne upušta u veze sa ženama s kojima radi. Eliza je bila potpuno zaslužena i vrijedna iznimka.

Ovu mladu ženu nije čak ni poznavao. Hoće li biti diskretna i šutjeti o ovome, ili će se pohvaliti o ulovu svojim prijateljicama u londonskom uredu? Čak i ako kaže samo jednoj osobi, vijest će se proširiti dalje. Uvijek je. A što će biti ako ta vijest dođe do Elize?

Mack je ustao iz kreveta i polako opipavao put u mračnoj sobi do kupaonice. Zatvorio je vrata za sobom, upalio svjetlo, nagnuo se nad umivaonik i umio se hladnom vodom. Njegove su krvave oči zurile u njega iz ogledala. Prezirao je sebe.

Kako je mogao iznevjeriti Elizu tako lako i tako brzo

POGLAVLJE 37.

Eliza se probudila u polumraku, tanka zraka dnevnog svjetla koja je dolazila iz hodnika probijala se pored vrata njezine spavaće sobe. Ostavila ih je malo odškrinutima kako bi mogla čuti Janie.

– Janie?

Nije bilo odgovora.

Umjesto odgovora čula je samo ritmičko tapkanje i šuškanje. Još uvijek je ležala u krevetu, osjećajući ubrzano udaranje srca kao instinktivni znak lošeg predosjećaj a i naglo povećanje adrenalina. Nešto ili netko je bio u njezinoj sobi.

Kuckajući zvuk se nastavljao dok se Eliza pokušavala usredotočiti na njegov izvor. Činilo se da dolazi s lijeve strane prostorije.

Još je nekoliko minuta ležala i osluškivala zvuk, pokušavajući smisliti što bi sada trebala napraviti. Razmišljala je da otrči hodnikom i probudi Paula. Ne, sama se treba suočiti što god to bilo. Ohrabrilo ju je saznanje da je Janie u svojoj sobi i čvrsto spava, te je ispružila ruku do noćne svjetiljke koja je stajala na stoliću pokraj kreveta i upalila svjetlo.

Oči su joj se brzo privikle na jaku svjetlost dok je gledala u smjeru odakle je čula zvuk. Nikoga nije vidjela. Ali zvuk se nastavljao dok je ona zurila u zavjesu na prozoru koja se jedva primjetno pomicala.

Skupljajući svu svoju hrabrost, Eliza je polako ustala iz kreveta, pokupila cipelu s poda i namjerno pošla prema prozoru. Duboko je udahнула dok je podizala zavjesu i gledala ispod nje.

Na djelić sekunde nije bila sigurna što je ugledala. Tamna životinja je podrhtavajući zurila u nju svojim tamnim očima. Životinja je imala zašiljene uši i njušku malo nalik na lisicu.

Ispustila je zavjesu iz ruku i otrčala iz spavaće sobe, žestoko zalupivši vratima iza sebe.

Bio je to šišmiš.

Prve noći u njezinom novom domu, u spavaćoj sobi stajao je smeđi šišmiš.

POGLAVLJE 38.

Keith Chapel se rano probudio, osjećajući olakšanje što ima dobru ispriku da u nedjeljno jutro izađe iz stana. Cindy se sinoć

naljutila jer joj je imao hrabrosti reći da mora rano ustati i otići u televizijski centar dovršiti posao.

– Slušaj dušo, neće to trajati cijeli dan, – obećavao je. – Range nije bio sretan s prvom koncepcijom SVJEŽIJEG IZGLEDA koju sam mu pokazao u petak navečer. Trebam samo malo pregledati tekst i nešto prepraviti kako bi ga Eliza mogla pratiti kad sutra dođe na posao.

– Eliza, Eliza, Eliza! Već mi je muka od neprestanog slušanja o Elizi Blake, – zaplakala je Cindy.

Ti me izluđuješ i moram se maknuti od tebe.

Keith nije rekao naglas ono što je mislio. Umjesto toga, čvrsto ju je zagrlio ljubeći joj vlažne obraze i govoreći joj da, kada se vrati s posla, moraju otići u kino pogledati film o kojem mu je govorila. Cindy je na trenutak bila utješena. Do neizbježne sljedeće eksplozije osjećaja.

Molio se da se stvari srede među njima kada se dijete rodi. I molio se Bogu da prestane sanjati Elizuu. Sinoćnji je san bio toliko stvaran da se probudio sav moker od hladnog znoja koji ga je oblijevao. U snu je Elizi radio stvari koje se nikada ne bi usudio predložiti svojoj ženi.

POGLAVLJE 39.

– Mama, zašto spavaš u dnevnoj sobi?

Eliza je sneno otvorila oči i ugledala Janiene plave kako znatiželjno gledaju u nju. Ispravila se i sjela na sofuu, prisjećajući se šišmiša iz spavaće sobe.

– Janie, jesi li išla u maminu spavaću sobi i tamo me tražila? – upitala ju je uplašeno.

– Jesam, ali ti nisi bila tamo.

– Ostani ovdje, Janie. Zaista to mislim, – rekla je Eliza čvrsto dok je ustajala sa sofe i potrčala stubištem u svoju sobu, zalupivši vrata koja je Janie ostavila širom otvorena.

Katharine je izašla iz svoje spavaće sobe pokušavajući zategnuti ogrtač oko struka.

– Što se događa?

– Oh, blagi Bože! – Katharine je pogledala u zatvorena vrata iza Elize. – Je li i sada tamo?

– Zaista se nadam da je. Nadam se da nije odletio i sakrio se negdje drugdje u kući.

– Što ćemo napraviti?

– Sinoć sam nazvala policiju i oni su me spojili s nekom ženom iz Wildlife kontrole. Rekla mi je da će odmah doći ako to želim, ali ako mogu sačekati jutro, bilo bi joj jako drago. Tako da sam ja noć prespavala na sofi u dnevnoj sobi, a ona mi je obećala da će doći odmah ujutro.

– Mama, – čuo se Janien glas iz prizemlja. – Došla je neka gospođa.

– Hvala Bogu, – prošaptala je Eliza dok je trčala spuštajući se niz stubište.

Žena srednjih godina bila je odjevena u farmerske hlače i flanelsku košulju dugačkih rukava. U rukama je nosila tešku plastičnu kantu. Eliza je vidjela par debelih kožnih rukavica koje su stajale na vrhu alata u kanti.

Žena je slijedila Elizu koja ju je vodila do svoje spavaće sobe.

– Gospođo, zaista se zbog ovoga ne morate puno brinuti, – rekla je žena. – Šišmiši su zapravo vrlo korisni. Samo jedan jedini šišmiš preko noći može pojesti tisuće buba, uključujući i ove komarce zbog kojih su svi živčani.

– Što je s bjesnoćom? – pitala je Eliza nespremna da počne voljeti šišmiše.

– To zapravo i nije neki problem. Vjerojatnije će Vas ugristi bijesni pas nego bijesni šišmiš. Bijesni šišmiš godišnje uzrokuje jednu ljudsku smrt u čitavoj zemlji.

Žena je na ruke navukla rukavice i otvorila vrata spavaće sobe.

– Sada Vi ostanite vani i sačekajte dok ja pogledam uokolo.

Eliza je ostala stajati u hodniku, pažljivo osluškujući.

– Nije više iza zavjese, – povikala je žena iz sobe. Oh, Bože. Eliza je počela drhtati.

Ali nekoliko minuta poslije, žena je otvorila vrata sa zadovoljnim izrazom lica.

– Uхватili ste ga?

– Jesam, gospođo.

– Gdje je bio?

– Na dnu Vaše košare s prljavim rubljem u kupaonici. Kada dan svane, oni pokušavaju naći bilo kakvo skrovište samo da bi bili što dalje od svjetla.

– Znači, sada je u tome? – Eliza je pogledala u kantu.

– Jest, gospođo.

– Što ćete sada s njim učiniti?

Žena je pogledala preko Elizinog ramena u malenu djevojčicu koja je stajala na kraju stubišta.

– Odvest ću ga na jednu lijepu dugu vožnju, – odgovorila je.

Eliza je ispratila ženu van do njezinog kamiona.

– Kako je ušao unutra? Ne želim da se to ponovi.

– Pa, trebali biste dati provjeriti tavan da vidite postoji li tamo neko njihovo gnijezdo.

– Upravo sam kupila ovu kuću. Jučer smo se uselili. Dala sam da se kuća provjeri prije tjedan dana.

Žena je slegnula ramenima. – Pa, onda je mogao jučer uletjeti unutra ako ste ostavili vrata otvorena dok ste selili stvari.

I sinoć kada sam izašla van i tražila Zippy, pomislila je Eliza s jezom.

– Zar ćete ga zaista samo pustiti da slobodne negdje odleti? – pitala je Eliza dok se žena penjala na svoj kamion.

– Ma ne. Samo nisam željela da Vaša mala djevojčica pomisli nešto drugo.

POGLAVLJE 40.

Abigail je došla u teretanu ranije nego inače kako ne bi morala čekati u redu za sprave. Najprije je podizala utege, zatim vježbala na biciklu, te na kraju učvršćivala trbušne mišiće. Upravo se istuširala i stajala ispred svog ormarića kada je začula da je netko doziva.

– Abigail? Jesi li to ti?

Okrenula se prema glasu i vidjela ženu za koju je mislila da je u kasnim dvadesetima.

– Ja sam, Monica, – nasmiješila se žena. – Monica Anderson.

Abigail je pokušavala prikriti zbunjenost i krivnju koju je osjećala.

– Naravno. Monica! Tako mi je drago što te vidim. Kako si?

– Odlično. Konačno sam se doselila u grad. Toliko sam to dugo željela učiniti, ali opet, znaš, mislila sam da je u redu da neko vrijeme ostanem s roditeljima s obzirom na ono što se dogodilo.

Abigail je odobravajuće klimnula glavom. – Kako su ti roditelji?

Monicino se lice smrknulo. – Pa, tata mi je umro prošlog proljeća. Zapravo više nikada i nije bio isti od onog dana kada se sve dogodilo. Srčani infarkt, rekao je doktor. Ali njegovo se srce uistinu slomilo prije pet godina.

– Monica, žao mi je. Da sam znala, otišla bih.

Između njih je nastala neugodna tišina. Abigail je u sportsku torbu slagala odjeću u kojoj je vježbala, kupujući si tako vrijeme. Osjetila je da bi trebala reći nešto o Lindi.

– Znaš, – počela je Abigail zastajkujući, – Monica, žao mi je što nismo ostali u vezi. Ali nakon Lindinog nestanka osjetila sam da moram otići. Nisam više mogla ostati na Garden State Networku s obzirom na ono što se dogodilo.

Monica je klimala glavom. – Ne brini se zbog toga, Abigail. Mislim da su svi shvatili. Ja sam pretežno bila na koledžu kad ste ti i Linda radile zajedno, ali sjećam se kada si u našu kuću došla posljednji puta, bilo je to na Uskrs. Linda mi je pričala kako si ti jako dobra prijateljica i koliko ste se zabavljale kada ste počinjale raditi. Obožavala te.

– I ja sam nju, – rekla je Abigail nježno. – Prve dvije godine nazivala sam direktora televizijske kuće da pitam ima li kakvih novih tragova o Lindi. Nakon nekog vremena, jednostavno sam prestala zvati.

– Bolje je tako, Abigail. Nikada neće saznati što se dogodilo Lindi. Uvjerena sam u to. To je jedna od onih užasnih stvari u životu koje se moraju prihvatiti. Naravno, majka još uvijek stalno zove policiju. Ne može prestati raspitivati se o najnovijim informacijama.

POGLAVLJE 41.

Oko četiri sata poslije podne, Eliza je uzela Janie za ruku i zajedno su krenule preko puta ulice. Katharine i Paul nisu bili za odlazak na roštilj. Samo su se željeli opustiti i odrijemati.

Dok su majka i kćerka polako ulazile kroz vrata u ograđeno dvorište, Susan ih je primijetila i požurila k njima, a za njom su žurile dvije male djevojčice.

– Tako nam je drago što ste došle! Sada ću vas upoznati sa svima ovdje.

Eliza je upoznala barem dvadesetak ljudi, pokušavajući zapamtiti njihova imena već unaprijed znajući da neće uspjeti, dok su Janie i James otrčali prema Buddyu, Feeneyevom crnobijelom britanskom španijelu.

Na roštilju se pekla piletina i odresci zajedno s kruhom zamotanim u foliju s češnjakom. Dugačak stol bio je prekriven stolnjakom na crvene, bijele i plave pruge, a na sredini je bio veliki aranžman cvijeća koje je Eliza prepoznala da je ubrano iz vrta.

James Feeney joj je ponudio piće. – Što ćete popiti?

– Ledeni čaj?

– Što kažete na dodatak vodke? – ponudio joj je domaćin.

– Još bolje. – Eliza se nasmijala.

Sjela je na ponuđeni stolac i brzo prebrojila goste. Jednak broj muškaraca i žena. Pretpostavila je da je ona jedina došla sama na ovu zabavu.

– Eliza, ako Vas tako mogu zvati, – rekla je jedna od žena čiji ime nije zapamtila, – ne mogu Vam ni reći koliko smo svi bili uzbuđeni što nam se doseljavate u susjedstvo.

– Molim Vas. Naravno da me trebate zvati Eliza. A ja Vama ne mogu reći koliko sam sretna što sam ovdje. Janie i ja smo se zaista radovale što odlazimo iz grada. Nadam se da ćemo ovdje imati normalniji, smireniji život.

– Hoćete, – nasmiješila se žena. – Pročitala sam u novinama o strahotama kroz koje ste prošli.

U razgovor se ubacio jedan muškarac. – Pa, ne želim nikome srušiti nade, ali nije sve tako savršeno u predgrađu. Jeste li čuli da se dogodila još jedna pljačka? Palumbovi su se upravo vratili s godišnjeg odmora i zatekli su kuću potpuno praznu.

– Koja je sada to već pljačka po redu? – netko je upitao.

– Šesta ovog ljeta, koliko je znam, – odgovorio je netko drugi. – A nigdje nije bilo znaka o nasilnom ulasku. Ili ljudi nisu bili dovoljno pažljivi da prije odlaska provjere je li sve zaključano, ili netko ima ključeve.

– Što je s alarmima?

– Znaš kako to ide ovdje. Neki su od tih ljudi u svojim kućama živjeli po trideset godina. Doselili su se ovdje kada je ovo još bilo pravo selo i nitko nije ni pomišljao na sigurnosne sisteme.

Eliza je bila iznenađena kada je saznala da Richardsoni nisu imali ugrađen sigurnosni sistem. Louise je uredila da joj se ugradi, ali tvrtka je tako zauzeta da će morati pričekati nekoliko tjedana.

– Hajdete, hajdete svi. Idemo jesti, – povikala je Susan postavljajući veliku zdjelu salate od špinata prekrivenog lukom i rajčicom na stol. Ljudi su počeli ustajati sa svojih stolaca. Susan je brzim pogledom prešla dvorište kako bi vidjela je li sve u redu. Kada je pogledala prema vratima ograde, izraz lica joj se promijenio.

Eliza se okrenula i vidjela kako se približava Larson Richards.

– Larson, – rekla je Susan hladno. – Kako si?

– Dobro sam, Susan. Nisam ti namjeravao upasti na zabavu, ali želio sam Elizi poželjeti dobrodošlicu u susjedstvo pa su mi njezini rekli da e ona ovdje.

Kako neljubazno od njega što je došao nepozvan. Elizi se sada još manje sviđao nego kod potpisivanja ugovora.

POGLAVLJE 42.

Eliza je ostala nakratko ležati u krevetu nakon što se probudila na praznično jutro i slušala tišinu te poželjela da ne mora ići na posao. Odlučila je reći Rangeu da će raditi još jedan praznik, ali definitivno će za Dan zahvalnosti uzeti slobodno. Osjećajući meke plahte po golim nogama dok je mijenjala položaj, Eliza je pomislila na dugi vikend u Londonu. Nakon što joj se onaj ljigavac Larson prilijepio do kraja zabave, Mack joj je još više nedostajao.

Pogledala je na sat i izračunala da je sada u Londonu vrijeme ručka. Posegnula je za telefonom, ali je brzo odustala. Možda će Macku biti teško razgovarati s njom iz ureda. Može ga nazvati kada dođe na posao, možda će on tada biti u hotelu.

Zapravo još bolje, mogao bi on nju nazvati. To je bilo ono što je čekala.

Zureći u zid spavaće sobe, primijetila je tragove koji su ostali na mjestu gdje je prije stajao Richardsonov trostruki ormar, vidljivi jer je njezin bio puno manji. Mora ovu kuću dovesti u red.

Sinoć su susjedi bili jako ljubazni, dali su joj imena lokalnih majstora i tapetara. Opće mišljenje je bilo da je Bruno Taveroni najbolji majstor u okolici. Bio je jako precizan i uvijek previše zaposlen.

Možda će trebati više vremena da kuću dovede u red.

Eliza je čula tiho šaputanje i meškoljenje glasova koji su dolazili iz prizemlja. Trebala bi ustati i pripremiti Janie doručak. Ali miris svježih kave i pečene slanine već je dopirao odozdo. Katharine je već sve pripremila.

Molila se da Carmen Garcia bude tako sposobna i dobra kada počne raditi. Eliza je stala na noge i ogrnula se ogrtačem. Odjednom se sjetila da će Keith već imati pripremljenu priču SVJEŽIJEG IZGLEDA o brizi za djecu dok ona dođe u ured.

Priča je morala biti dobra. Pritisak je bio iznimno velik.

POGLAVLJE 43.

Larson je slušao meko šuškanje svojih cipela za golf dok je iz kluba hodao prema prvom terenu. Odjeven u crno bijelu Greg

Norman košulju i pomodne hlače za golf, izgledao je kao imućni član golf kluba. Kada bi samo ova tri muškarca, koji su se u ljetno poslijepodne spremali s njim odigrati partiju golfa, znali u kakvoj je on financijskoj nevolji...

Igranje golfa s tim ljudima bio je pravi put do uspješnog posla. Bilo je mnogo dobrih prilika nakon krasno odigranih lopti. Danas je Larson planirao izgubiti i nemarno oguliti svoje već ionako siromašne bankovne račune kako bi platio okladu.

Ali nakon osamnaeste rupe, kada su se odlučili osvježiti u kafiću za članove kluba, Larson se očajnički nadao dogovoru.

On i brakorazvodni odvjetnik imali su duboke džepove i uvijek su bili u potrazi za načinom kako da ih još više prodube. S pravim pažljivim pristupom, Larsonov je cilj bio nagovoriti ih da investiraju u njegov posao.

Naravno, neće im reći da je posao na samom izmaku snaga.

Pažljivo je postavio lopticu i spremao se na prvi udarac. Znao je da će udarac biti dobar i promatrao je kako loptica veličanstveno leti u daljinu. Barem jedna pozitivna stvar danas.

Dok je čekao da ostali odrade svoje udarce, razmišljao je o poslovnim brigama i puno ugodnijoj temi: Elizi Blake.

Bože, kako je bila lijepa. I bogata. Čitao je u Wall Street Journal-u koliko je novca dobila potpisivanjem novog ugovora za KEY vijesti. Ogromna svota.

Iako Eliza sinoć na zabavi nije pokazivala za njega interes kakvom se on nadao, još uvijek je mislio da je može smotati. Uvijek je postojao način da dobiješ ono što želiš. Samo se treba dosjetiti kako.

Larson je predao svoju klupsku karticu pomoćniku na terenu i ušao u mali golf automobil.

Kako doprijeti do Elize?

Dok mu je stopalo pritiskalo gas, nasmijao se jer se dosjetio odgovora na svoje pitanje. Dijete.

POGLAVLJE 44.

Kutija s papirom je stajala ispred njega na radnom stolu. Samuel Morton se dugo mučio ne znajući što točno napisati. Takva osoba je zaslužila pažljivo birane riječi pohvale za svoju dobrotu.

Izvukao je žućkasti papir i počeo pisati prve zabilješke svojeg pisma.

Draga gospođo Blake,

Najprije Vam želim iz dubine srca zahvaliti što ste bili tako dobri i ljubazni prema mojoj Sarah. Svaki puta kada bi primila pismo od Vas, duša bi joj zatreperila. Sarah se posljednjih nekoliko teških mjeseci malo čemu veselila. Ali ja nikada neću zaboraviti radost na njezinom licu dok je Vaša pisma čitala i po nekoliko puta, to su mi uspomene koje ću cijeliti dokle god živim. Jako sam Vam zahvalan za olakšanje koje ste joj pružili dok je bila prisiljena proživljavati agoniju.

Pokušavam se utješiti da je Sarah sada u miru, da joj je lijepo i da više ne pati. Ali ja sam sebičan. Još uvijek želim da je kraj mene, bolesna ili zdrava. Pokušavam ne misliti na to kakav će život biti bez nje. Ne mogu se s tim pomiriti.

Cvijeće koje ste nam poslali kući je prekrasno. Cvijeće sušim i prešam, te ga čuvam s pismima koje je Sarah toliko voljela. Bojim se da ću se predugo držati svega što je njeno.

To je dovoljno, pomislio je dok je ponovno čitao što je napisao. Eliza Blake će pomisliti da je lud ako joj bude nastavio pisati o svojim ranjenim osjećajima.

Samuel je pažljivo prepisivao pismo na fini papir.

POGLAVLJE 45.

Dok se Eliza automobilom uspinjala na most Georgea Washingtona, primijetila je kako lampica za ulje na kontrolnoj ploči svijetli. Do vremena kad se dovezla do 72. ulice na izlazu Henry Hudson Parkway-a, bila je sigurna da čuje nekakvo lupkanje koje je dolazilo ispod haube Poppienog automobila. Oh, Bože, sada se još i ovo mora popraviti. Molim te, samo da se večeras dovezem kući.

Hodnici televizijske kuće bili su prazni i napušteni kao i uvijek na praznike. Eliza je prošla kroz studio Evening Headlines-a, zastajući kod Fishbowla i provjeravajući ga prije odlaska u svoj ured. S obzirom da je Range Bullock uzeo slobodno, stariji producent David Čarter je imao pune ruke posla.

– Dosta je tiho. Hvala Bogu da je uragan skrenuo smjer i otišao preko mora.

– Čime počinjemo? – pitala je Eliza, zavirujući preko Carterovog ramena i gledajući u ekran njegovog računala.

– Putničke noćne more. Velika kašnjenja na aerodromima dok se Amerikanci vraćaju sa svojih ljetnih vikenda.

– Vidiš? Znala sam da postoji vedra strana rada – nasmijala se Eliza širokim osmjehom. – Bit ću gore ako me budeš trebao.

Telefon je zvonio dok je ona palila svjetlo u svojem uredu. Podigla je slušalicu taman da čuje kako netko prekida liniju. Je li to bio Mack?

Sada bi možda već trebao biti u hotelu. Nazvala je hotel, dobila recepciju i tražila da je spoje sa sobom gospodina McBridea. Eliza je čula kako telefon zvoniti u sobi, te joj se nakon nekoliko minuta javio engleski glas koji joj je rekao da u sobi nema nikoga. Je li joj stalo da ostavi poruku?

Zbog nekog razloga nije.

Umjesto toga, okrenula je svoj novi telefonski broj. Na treće zvono, javio se Paul.

– Paul, je li sve u redu?

– Da, svi smo dobro. Janie je vani u bazenu sa svojim novim prijateljem.

– Jamesom?

– Da. Zaista se dobro slažu. On mi se čini kao pristojan mali dečko.

– Odlično, ali ako su vam već previše naporni, samo recite Janie da je vrijeme za igru završilo.

– Ma, nema problema, dušo. Osim toga, gospođa Feeney je rekla kako će ga pustiti da ostane samo sat vremena. Za nekoliko će minuta doći po Jamesa.

– Onda dobro. Vidimo se poslije. – Sjetila se lampice za ulje i čudnog zvuka ispod haube. – Oh, kada Susan dođe po Jamesa, možeš li uzeti njezin telefonski broj i pitati je tko njoj popravljaju automobil?

– Što je bilo s automobilom?

– Ništa, – lagala je. Zašto da se sada i zbog toga zabrinjava? – Samo želim skupiti popis ljudi koji će mi poslije biti korisni.

Pogledala je prema gore i ugledala Keitha Chapela kako stoji na vratima.

– Paul, sada moram ići. Dolazim kući odmah poslije emitiranja.

POGLAVLJE 46.

Šišmiši.

Sada je željela da on gleda u šišmiše. Keith je duboko uzdahnuo dok je sjedao pored Joea Leidinga u kontrolnoj sobi.

– Što je bilo? Ne sviđaju ti se snimke? – upitao je Joe. – Mogu ih promijeniti.

– Ne, ne, snimke su u redu, – rekao je Keith gledajući u monitor postavljen blizu stropa. – Razmišljao sam o nečem drugom.

Leiding je skeptično pogledao u svojeg producenta. Postavljen im je zadatak da emisiju SVJEŽIJI IZGLEDE zajedno sastave i tijekom sljedećih mjeseci provodit će sate i sate sjedeći jedan pokraj drugoga. Nije bio zadovoljan činjenicom da Keith razmišlja o nečemu drugome dok trebaju misliti na posao.

Naravno da čovjek ima dosta svojih problema s obzirom da mu uskoro dolazi dijete, a tu je i pritisak zbog nove emisije. Ali bolje mu je da se pribere i usredotoči na posao.

Joe je pregledao novi isječak monologa kojeg je Eliza upravo snimila i složio ga točno u sredinu emisije o brizi za djecu. Bio je zadovoljan pričom i cijelom emisijom.

Umjesto toga, producent je škrabao po papiru ispred sebe.

– Eliza želi napraviti priču o šišmišima, – promrmljao je Keith tmurno.

Joe je samo slegnuo ramenima. Nakon dva desetljeća u ovom poslu više ga ništa nije moglo iznenaditi, odavno je prestao razmišljati zašto se neke priče emitiraju, a neke ne. Ali jednu je stvar znao, ako je voditeljica željela određenu priču, uvijek ju je i dobila.

– Pronašla je jednoga u spavaćoj sobi svoje nove kuće, – Keith je nastavljao.

– Lijepa dobrodošlica.

– Da. Sreća po mene što su Elizu upozorili da su šišmiši zapravo korisna mala stvorenja. Eliza misli da bismo trebali emitirati priču o njima i objasniti ljudima kakvi su zapravo šišmiši, te da se stari gnjusni mitovi o njima trebaju izbaciti.

– Što ćeš učiniti? – upitao je Joe dok je stavljao novu kazetu.

– Neka budem proklet ako znam. Mislim da ću početi tako što ću sutra nazvati zoološki vrt u Bronxu i tražiti njihove stručnjake za šišmiše. Moraju imati barem jednoga. – Keith je to sve umorno izgovorio, naslanjajući se dublje u svoj stolac i sklapajući oči. Pokušavao je zamisliti Elizu kako se u pola noći u svojoj spavaćoj sobi suočava sa šišmišom.

Pitao se štoje imala na sebi.

POGLAVLJE 47.

Poziv od petka navečer koji je stigao dok je odlazila s posla, mučio je Paige cijeli vikend i čim je u utorak stigla na posao, nazvala je osiguranje.

– Paige, samo mi pošalji snimku poziva. Ja ću se za to pobrinuti, – naredio joj je Joe Connelly.

– Žao mi je što nisam sačuvala i ostale pozive, gospodine Connelly, – Paige se ispričavala. – Svi su uvijek zvučali bezopasno do ovog posljednjeg.

– Ne brini zbog toga. Ako je ovaj tip stvarno opasan, zvat će ponovno. Kada se to dogodi, samo mi pošalji snimku. I, Paige, pobrini se da zabilježiš točno vrijeme poziva. Jako bi mi pomoglo kada bih znao točno vrijeme.

Connelly je tijekom godina čuvao stotine poziva, ali sada je odlučio postaviti zamku kako bi saznao tko je posljednji pozivatelj. Napraviti uspješnu zamku da bi se uhvatilo pozivatelja nije tako jednostavan posao kao u seriji Zakon i red.

Sada je bilo samo nekoliko čvrstih telefonskih linija. Sateliti, kartice za telefonske govornice, mobiteli, sve je to otežavalo posao. Telefonske kompanije su nadmudrile same sebe.

Šef osiguranja je dao Elizinoj pomoćnici nekoliko minuta da mu pošalje poziv i tada je sam preslušavao.

– *Volim te, Eliza. Ne mogu više živjeti bez tebe.*

Da je ovo bio prvi poziv, Connelly bi čekao da vidi da li poznaje glas koji je nazivao svakog dana u posljednja dva tjedna.

Nazvao je policiju i podnio tužbu u ime Elize Blake.

Sada su se kotači polako počeli okretati. Detektivi i policija su numerirali Elizin slučaj.

Telefonska kompanija će instalirati „opremu” koja će presretati pozive i znat će se njihovo točno vrijeme dolaska. Instalirati takvu vrstu opreme u privatnoj kući ne bi bio toliki problem, ali postaviti te računalne programe u KEY vijestima sa njihovim Centrex sistemom... uh!

Televizijska kuća zapravo nije imala postojeći centralni broj. Pozivi su kasnije bili preusmjeravani. Operateri su sjedili za šest kontrolnih ploča, svaki sa šest linija, trideset šest linija ukupno, usmjeravajući pozive po cijeloj zgradi. Kada je poziv preusmjeren od strane operatera, on se više ne čuje kod njega, tako da je to postala prava noćna mora za praćenje.

Connelly je pogledom prelazio preko ekrana svojeg računala kako bi otvorio novu datoteku o posljednjim prijateljama. Dok je unosio informacije, pomislio je kako bi bilo dobro da je Paige Tintle sačuvala snimke prvih poziva, one koji su dolazili u kasnim noćnim satima. To bi olakšalo traganje zbog toga što kasno noću nije bilo puno poziva.

Ako taj tip počne zvati preko dana kada najviše poziva stiže u televizijsku kuću, moglo bi trajati mjesecima dok ga ne pronađe.

POGLAVLJE 48.

Ovog jutra nije bilo vremena za šminkanje.

Eliza je zagrlila Janie i požurila prema automehaničarima koji su već dvadesetak minuta čekali na prilazu. Kada je došla do njih, čovjek rumenog lica sagnuo se sa suvozačevog sjedala crvenog kombija.

– Gospođo Blake? Ja sam Augie Sinisi.

– Oh, gospodine Sinisi, nisam očekivala da ćete tako brzo doći. Tek sam sinoć ostavila poruku na Vašoj automatskoj sekretarici.

– Eliza je krenula ispružiti ruku kako bi se rukovala s čovjekom, ali on je uzmaknuo.

– Gospođo, moje su ruke jako prljave, oprostite. U čemu je problem?

– Zapravo nisam sigurna. Ali znam da mi stalno radi lampica od ulja i jučer kada sam ga vozila čula sam neko lupkanje ispod haube.

Augie je pogledao plavi Mercedes koji je stajao parkiran ispred garaže. Nije bio nov, bio je siguran u to. Bio je star najmanje osam ili devet godina. Teško je to bilo odrediti na Mercedesu. Njihov klasični dizajn nije se mnogo mijenjao tijekom godina.

Očekivao je od Elize da ima noviji, bolji automobil.

– Ništa se nemojte brinuti, gospođo B. Odvest ćemo ga i pregledati. Uz malo sreće, možemo ga vratiti dok se Vi večeras vratite s posla.

– Stvarno? To je odlično, – rekla je Eliza, osjećajući da je ovo primjer servisa u predgrađu, onda će joj se ovdje jako sviđati. Na Manhattanu, bilo kakav popravak značio je pravu gnjavažu. – Sačekajte samo malo, Augie. Idem po ključeve.

Zbog toga što je već kasnila i zato što je morala objašnjavati Katharine i Paulu zašto će danas ostati bez prijevoznog sredstva, Eliza se nije zamarala time da odvoji ostale ključeve od ključeva

automobila. Jednostavno je cijeli privjesak sa svim ključevima predala mehaničaru.

POGLAVLJE 49.

– Mislim da imamo problem ovdje.

Ta poruka od Yelene Gregory čekala je Elizu u njezinom uredu kada je stigla na posao u jedanaest i četrdeset pet. Sada je Eliza, zajedno s Rangeom i Joe Connellyem sjedila u ogromnom direktorskom uredu. Pričao je samo Joe Connelly, skinuvši jaknu i podvinuvši rukave svoje košulje.

– Zapravo dva problema.

Njih su troje slušali dok je Connelly opisivao seriju pisama koja je pristigla i nedavne pozive za koje je on smatrao da se moraju ozbiljno shvatiti.

– Je li moguće da je sve to pristiglo od iste osobe? – upitao je Range.

– Moguće, ali nisam siguran u to. Pisma su zla, a telefonski pozivi, pa, moramo vidjeti što će se iz njih razviti. Zasad imam snimljen samo jedan od njih, ali prema onome bio je gotovo pun poštovanja. Glas koji je uputio posljednji poziv bio je napetiji od prijašnjih. Mislim da imamo posla s dva različita karaktera.

– Što se do sada napravilo u vezi s tim? – pitala je Yelena britko.

– Postavljen je telefonski lovac.

– Koliko će vremena proći dok ga se pronađe?

– To je jako teško za reći. Što taj tip bude češće nazivao, to će ga biti lakše uloviti. – Connelly je zastao i pogledao u Elizu. – Naravno, nadamo se da više nikada neće nazvati.

– A štoje s pismima? – planula je Yelena.

– Poslat ću ih u FBI, njihovom uredu u Quanticu. Ali može proći dosta vremena dok ne dobijemo neku povratnu informaciju. Poslao sam im neka pisma prije šest mjeseci od neke žene u zabavnom odjelu naše televizijske kuće i još uvijek nisam primio nikakav odgovor.

– Naravno da oni provjeravaju i otiske prstiju, – rekao je Range.

Connelly je potvrdno klimnuo glavom. – Ali nemoj se kladiti da će ih uopće pronaći. Tip je mogao imati rukavice na rukama dok je pisao pismo, a prije nego što stigne do nas, mnogo ljudi uzme omotnicu u svoje ruke.

U sobu se zavukla tišina. Troje ljudi iz svijeta vijesti i najnovijih događanja nisu dobro primili činjenicu da sada moraju sjediti i

čekati da netko drugi obavi svoj posao, a oni su bili bespomoćni, oni koji su uvijek imali moć u svojim rukama i koji su vjerovali da mogu sve.

– Što bih ja trebala činiti? – pitala je Eliza potihom, pokušavajući odagnati strah iz glasa. Znala je da drugi očekuju i promatraju njezinu reakciju. Ona neće jecati i plakati. Slabost je nije učinila televizijskom voditeljicom. Nije imala drugog izbora nego ga pustiti da obavlja svoj posao. Samo se molila da ga obavi brzo.

Tijekom godina Eliza je izvještavala o mnogim obožavateljima, muškim i ženskim, koji su bili opsjednuti slavnim ljudima. Zapravo, uhođenje je dolazilo sa slavom. Većina onih koji se progonili slavne ljude mislili su da su nekakvom posebnom ljubavnom vezom povezani s ljudima koje uhode. Mnogo je slučajeva okončano tako što su uhode uhićene, sudilo im se i nakon suđenja ih se poslalo u zatvor ili psihijatrijsku bolnicu. U ovom trenutku Eliza je namjerno odguravala s uma one slučajeve koji su tragično završili. Ne bi joj sada dobro došlo razmišljanje o tome.

– Eliza, ovdje je ključna riječ „kontrola“, – čula je kako joj Joe govori. – To je zajednička stvar u ovakvim slučajevima. Tim ljudima nedostaje samopouzdanje. Ne mogu kontrolirati druge stvari, a misle da mogu kontrolirati vas. Žele vas prestrašiti i izluditi.

– To im jako dobro ide, – uspjela je procijediti uz slabašan smiješak.

– Gledaj, ne želim te uplašiti, – Connelly je govorio blagim glasom, – ali trebaš slušati svoje instinkte. Ako ti oni kažu da nešto nije u redu, onda je vjerojatno tako. Moraš se paziti. Budi svjesna svega oko sebe.

POGLAVLJE 50.

Abigail je završila s pregledavanjem odobrene prve emisije SVJEŽIJI IZGLED koju joj je Keith Chapel donio i dvadeset sekundi dug promotivni materijal koji će se emitirati nakon prve večerašnje emisije, koji će nagovoriti gledatelje da je gledaju i sutra navečer.

Milijuni Amerikanaca svakog dana ostavljaju svoju djecu drugima dok oni idu zarađivati za život. Ali, kako znati i izabrati ljude kojima se može vjerovati i povjeriti svoje najvoljenije? Kako možemo biti sigurni da nam je dijete u dobrim rukama? Eliza

Blake će ono što je naučila podijeliti s vama u emisiji SVJEŽIJI IZGLED. Sutra u KEY Evening Headlinesu.

Abigail je pročitala što je napisala. Svatko tko je čuo ili čitao u novinama što se ovog ljeta dogodilo Elizi, poželjeti će okrenuti program na tu emisiju. Abigail se nadala da je njezin promidžbeni materijal dovoljno zanimljiv kako bi privukao ostale. Štoviše, nadala se da će Eliza biti zadovoljna.

POGLAVLJE 51.

– Što je bilo?

Doris je stajala leđima okrenuta zrcalnom zidu dok je Eliza sjedala na svoj stolac za šminkanje i otvarala čokoladu Butterfinger.

– Što bi moglo biti? – Eliza je slegnula ramenima. – jedina osoba na ovom svijetu za koju želim da je opsjednuta mnome, tisuće kilometara je daleko od mene i nije me čak ni nazvala. Ja sam najsretnija žena na svijetu. – Odgrizla je veliki komad čokolade. – Da bi još malo popravili cjelokupni dojam, razmišljam kako bi bilo dobro da unesem nekoliko stotina kalorija.

– Čekaj, stani malo. Kako misliš, postoje barem dva manijaka?

Eliza je u glavi ponavljala jutrošnji sastanak dok je Doris nervozno palila Marlboro Ultra Light.

– Ne bi trebala pušiti ovdje, – rekla je Eliza automatski, iako nije mogla manje mariti za to. Činjenica je bila da je i ona željela jednu cigaretu.

Doris ju je ignorirala.

– Pa, što bi ti trebala učiniti?

– Trebam biti oprezna.

– To je sve?

– A-ha. Paziti na sebe i vjerovati vlastitim instinktima. Ako osjetim da nešto nije u redu, onda vjerojatno nije.

– Oh, Bože dragi. – Doris je zagrlila svoju prijateljicu. – Ni Mack nije nazvao? Ne mogu vjerovati. Možda je na terenu zbog neke priče.

– Nije. Danas sam provjerila na listi. Upisan je da je danas u Londonu.

Doris je željela reći gad, ali se suzdržala i zadržala to za sebe. Također je odlučila prešutjeti Elizi o tome kako je danas Abigail Snow došla u prostorije za šminkanje i počela se raspitivati o Elizi. Čula je da se Eliza preselila iz grada. Zna li Doris gdje ona

sada živi? Je li Eliza još uvijek u vezi s Mackom McBrideom? Čak je pitala i što to Doris koristi kad šminka Elizine oči koje tako dobro izgledaju na televiziji. Doris se to učinilo čudnim. Od nekoga je čula da je Abigail lezbijka. A ako će Doris slušati svoje instinkte, onda bi rekla da Abigail nešto osjeća za Elizuz.

Ali to je bila zadnja stvar koju je Eliza danas trebala čuti i brinuti se zbog toga.

POGLAVLJE 52.

Nekarakteristično za engleske hotele, sobe su im bile previše tople. Mack je odbacio prekrivače i legao na krevet široko otvorenih očiju, zureći u mrak. Upravo je prošla ponoć, izmoren od nekoliko neprospavanih noći, očajnički je trebao san.

Ali njegova mu savjest nije dopuštala da zaspe.

Znao je da je emisija Evening Headlines upravo završila, ali nikako se nije mogao natjerati da uzme slušalicu i nazove Elizuz. Kad se samo sjeti kako je sada sigurno povrijeđena i tužna zbog njegovog nejavljanja, osjećao se još gore. Ona nije učinila ništa loše. Nije zaslužila takvo ponašanje.

Mack se okrenuo potrbuške i zagnjurio glavu u jastuk. Još uvijek nije mogao vjerovati što je učinio. Kako je mogao biti tako glup? Još važnije, kako je tako brzo mogao izdati i prevariti ženu koju je volio?

Volio je Elizuz. U to je bio siguran. Imao je velike planove za njihovu zajedničku budućnost. To što on radi u Londonu, a ona u New Yorku, ne mora biti kraj njihove veze. Iako je to bilo jako teško postići, mnogi su parovi tako radili.

Ako su oboje vjerni jedno drugome.

Sada mu se po glavi motalo pitanje treba li joj priznati svoju nevjeru?

Zamislilo je kako bi to izgledalo da joj kaže, i vrisnuo u jastuk. Ljutito je ustao iz kreveta, pošao prema prozoru i pomaknuo crni zastor. Ispred njega se pružio pogled na lagano osvijetljen Hyde park.

To je bio zaista prekrasan park, najveći i najvjerojatnije najmanje uštogljeni kraljevski park u Londonu. Lijepo mjesto za piknik na travi, iznajmljivanje brodova, uživanje i šetnju s rukom u ruci s voljenom osobom. Mjesto koje bi Eliza voljela.

Budalo jedna!

Ta činjenica je bila ustanovljena. A što će sada učiniti?

Pretpostavljao je da bi joj mogao reći, mislio je dok je puštao zastor i hodao prema krevetu. To bi bilo pošteno od njega, ali on je jako dobro znao da stvari između njih više nikada ne bi bile iste. A kome bi priznanje koristilo? On bi sa svojih leđa skinuo veliki teret, dok bi s druge strane Eliza bila jako povrijeđena.

Naravno, postoji velika šansa da Eliza to i sama sazna. U ovom poslu, prije ili kasnije, kao da svi saznaju tko je i kada s kime spavao. Nije želio da ona to čuje kroz neke tračeve. To bi ju slomilo, a ionako je već dosta propatila.

Ali nema šanse da joj to kaže preko telefona. To je bilo nešto što se moralo reći gledajući je u lice. Možda će joj moći objasniti da je bio pijan, da je bio očajan zbog spoznaje kako mora živjeti barem dvije-tri godine bez nje.

Iz razmišljanja ga je trgnula oštra zvonjava telefona koji je stajao na stolu pokraj kreveta. Prvi puta u svom novinarskom poslu poželio je da ga zove šef koji će mu reći da ustane iz kreveta, ode na Heathrow i odleti u neki zabačeni kutak svijeta, negdje gdje će neko vrijeme biti izvan dometa. Posao je bio izvrstan način za izbjegavanje.

– Halo? – Bok.

– Eliza! Dušo, kako si mi? Upravo sam ležao i mislio na tebe.

– Kladim se da jesi.

Osjetio je odstojanje u njezinom glasu. Zašto ne bi bila skeptična?

– Kako je Janie?

– Ona je zapravo jako dobro. Sutra prvi puta odlazi u novi vrtić i već se sprijateljila s jednim dječakom koji živi odmah preko puta nas.

– Ona je divno dijete. Nedostaje mi. I njezina mi mama nedostaje.

– Stvarno, ha? Mack, telefon mi baš nije zvonio. Što se događa?

– Ma daj, Eliza. Znaš kako stvari stoje. Prvi radni dani negdje gdje je sve strano i novo, traženje stana...

– Naravno, znam kako to ide Mack. To su razlozi više za povezivanje s osobom do koje ti je stalo, da ti u takvim trenucima pomogne, utješi i bude uz tebe. Mislim, tako bih se barem ja osjećala.

Mack joj je želio reći kako se prisiljavao da je ne nazove barem stotinu puta u ovih nekoliko dana. Ali nije želio razglabati o tome kakvo je vrijeme u Londonu, ponašati se kao da se njegov preljub nije dogodio. Lakše je bilo izbjeći takvu situaciju tako da ne dira telefon.

– Eliza, žao mi je.

Nastala je neugodna tišina na preookeanskoj liniji. – Eliza? Dušo, jesi li dobro?

– Ne, nisam dobro. – Glas joj se slomio. – Ne razumijem što se događa s nama i pored toga, televizijsko osiguranje misli kako postoji nekoliko manijaka opsjednutih mnome. I naravno, nakon onoga što se dogodilo s gospođom Twomey, odmah sam se zabrinula da će netko pokušati nešto.

– Kako to misliš, nekoliko opsjednutih manijaka? – oštro je pitao.

Eliza mu je opisala sastanak s Connellyem u Yeleninom uredu.

Mack je pokušavao zvučati smireno. – Ljubavi, pokušaj se što manje brinuti. Uvjeren sam da osiguranje sve ima pod kontrolom. Oni su navikli na takve situacije.

Eliza je željela drugačiju reakciju. Nadala se da će Mack reći kako sljedećim avionom dolazi u New York. Ona ne bi prihvatila prijedlog, naravno. Ona je bila odrasla i ništa se loše nije dogodilo. Ali je željela da joj on to predloži.

Toliko o velikoj ljubavi i sreći.

POGLAVLJE 53.

Nakon što je pogodio televizor daljinskim upravljačem, Jerry Walinski je posegnuo za telefonom koji je stajao na stolu pored kreveta i birao brojeve koje je znao napamet.

– Dobra večer... KEY.

– Molim Vas ured Elize Blake.

– Ona je otišla iz ureda, gospodine. Ali, mogu Vas spojiti da ostavite poruku na automatskoj sekretarici.

– Dobro. Hvala Vam.

Tijekom večerašnje masaže razmišljao je o ovom pozivu. Znao je da Eliza neće tako kasno biti u uredu, a činjenica je bila da je zapravo i nije htio dobiti na telefon. Šta je mislio kada je u petak nazvao odmah poslije emisije? Lori je otišla na produženi vikend i ostavila ga usamljenog i napetog, te se nije mogao kontrolirati.

Što bi bilo kada bi se Eliza osobno javila na telefon? Još uvijek nije bio spreman razgovarati s njom. Bolje je ovako, on ostavi svoju poruku, a ona o njoj razmišlja. Neka i ona žudi za njim kao što on žudi za njom.

Dok je Jerry slušao kako telefon zvoni u Elizinom uredu, ispružio je ruku i pomilovao Drakeovu crnu dlaku dok je

njemacki ovčar naslonio glavu na gospodarev krevet. Pasu su se uši slegnule dolje dok je slušao glas svojeg gospodara.

– Eliza, doći ću u New York što prije budem mogao, – rekao je Jerry promuklim glasom. – Ja želim tebe i znam da ti želiš mene. Dovoljno sam o tebi sanjao. Uskoro će doći vrijeme za pravu stvar. Ljubavi, obećavam ti da ćemo zauvijek biti zajedno, jer ako te ja ne mogu imati, nitko neće.

Drake je zadovoljno lajao dok je Jerry spuštao slušalicu i brisao slinu koja mu je kapala s krajeva usta.

POGLAVLJE 54.

Prvi dan odlaska u vrtić bio je lijep i sunčan. Troje odraslih u Saddle Ridge Roadu bili su budni prije svoje malene djevojčice. Kay-Kay se zaposlila u kuhinji, spremajući užinu koju će Janie ponijeti i jesti za vrijeme ručka. Eliza se tuširala, na brzinu obukla i tražila foto aparat kako bi zabilježila prvi Janien dan.

Eliza je pošla probuditi Janie. Nagnula se nad nju i nježno je poljubila. Velike plave oči su se otvorile i pospano gledale.

– Dušo, vrijeme je za ustajanje. Moramo se spremi za vrtić.

Janie nije ništa rekla, samo se brzo uspravila i ovila ruke oko majčinog vrata.

– Što je bilo, anđele moj?

– Mama, bojim se.

– Janie, normalno je da se malo brineš, – nježno je rekla Eliza, milujući Janienu mekanu mirisnu kosu. – Odlaziš negdje gdje još nisi bila i to je uzbudljivo, ali smije biti i malo zabrinjavajuće. Ali ja znam da će se tebi tamo svidjeti. Teta će biti jako dobra, a ti si već našla prijatelja. James će biti s tobom.

– Kako ti znaš da je teta dobra?

– Zato što tete u vrtićima takve trebaju biti. To im je posao. A ako ne rade svoj posao, dobivaju otkaz, – rekla je, pokušavajući razuvjeriti kćerku. – Hajde sada, moramo ustati, Kay-Kay priprema doručak.

Janie je jedva pipnula pečena jaja i kruh s maslacem dok je sjedila za kuhinjskim stolom. Baka joj je odrezala još jednu krišku kruha, namazala ju i spremila u Janienu kutiju za užinu dok je za to vrijeme Eliza odvela Janie gore na oblačenje. Petnaest minuta kasnije, Janie je uređena strpljivo stajala ispred ulaznih vrata i pozirala dok su je slikali, prvo samu, zatim s mamom, pa s bakom i djedom.

Dok ju je slikala, Eliza se sjetila Johna i poželjela da je sada s njima da vidi kako je njihova kćerka narasla i polazi u vrtić, poželjela je da može staviti ruku oko Janie i pozirati s njom na njezin veliki dan. Koliko bi on samo volio ovo dijete! Užasno je uskraćen zato što je nikada nije imao prilike upoznati. A Janie, dijete koje je imalo očev osmijeh, živi bez mogućnosti da upozna ljubav koju bi joj otac sigurno pružio.

Sada je prošlo već više od pet godina od Johnove smrti i Eliza je bila ponosna što je uspjela preživjeti njegov gubitak, što uspješno samostalno odgaja njihovo dijete. Prošlo je dosta vremena i sve je manje plakala, ali u trenucima poput ovih, bol je bila jaka kao i prvih mjeseci nakon njegove smrti.

Konačno si je dopustila da ponovno počne vjerovati u ljubav, u ljubav s Mackom. Možda će se situacija između njih popraviti i možda još nije gotovo, ali nešto definitivno nije bilo kako treba.

– Mama?

Janien je uznemireni izraz lica odgovarao majčinom izrazu.

Prestani s tim!

– Hajde, mala. – Eliza se nasmiješila. – Moramo te odvesti, a mama mora na posao.

Na putu prema gradu, Eliza je nazvala Rhode Island.

– Bok, mama. Ja sam.

– Hej, dušo. Kako ste?

– Upravo sam ostavila Janie u vrtiću. Ovo joj je prvi dan.

– Kako je ona?

– Uplašena, ali dosta hrabra.

– To je moja djevojčica. Ne mogu vjerovati kako je brzo narasla. Čini mi se kao da se nedavno rodila.

– Znam.

– Je li sve u redu s kućom?

– Polako se smještamo. Iako će potrajati dok sve stvari ne dovedem u red.

– Kako je na poslu?

– Dobro. – Eliza je razmišljala da spomene pozive.

Znala je da bi majčino rješenje za nju bilo da napusti posao. Svaki put kada je Eliza morala dokasna raditi ili pokrивati neku potencijalno opasnu priču, majka bi joj uvijek solila pamet o tome kako se treba maknuti od takve vrste posla. Iako je još uvijek uživala slušajući prijateljičine priče o tome kako su joj kćerku vidjeli na televiziji. Da je Elizina majka znala da joj prijete, doživjela bi srčani infarkt.

- Jesi li se čula s Mackom? Kako je on?
- On je dobro, mama. Jako dobro, – lagala je.
- Svidio mi se kada si ga ljetos dovela kod nas. Čini mi se da je jako drag dečko.
- Mama, nije on dečko. On je čovjek, muškarac. – Eliza je sada željela prekinuti. – Poslat ću slike koje sam jutros snimila dok je Janie pozirala prije polaska, čim ih razvijem.
- To bi bilo izvrsno, draga.
- Je li tata kod kuće?
- Nije, otišao je na golf. Obožava odlaziti u one klubove koje si mu predložila.
- Dobro, onda ga pozdravi.
- Hoću, zlato.
- Bok, mama. Čujemo se.

Eliza je shvatila da je nazvala tražeći malo majčinske potpore. Nikada se nije oslanjala ni na koga. Uvijek je bilo najbolje osloniti se samo na sebe.

Njezin odnos s roditeljima je bio kompliciran i puno puta je to htjela riješiti odlazeći na terapije kod dr. Karasa. Najhitnije što je shvatila: njezini roditelji su je odgajali najbolje što su znali, dok su se u međuvremenu borili s vlastitim problemima. Zapravo, Eliza je shvatila da joj je pomogao kaos u kojem je živjela kad je bila jako mala. Majka joj je bila mentalno bolesna.

A ona, trudila se da im ne zadaje nikakve brige i probleme. To je ostalo tako do dana današnjeg.

Ona je postala televizijska voditeljica. Voditeljica koja je sada sjedila na stražnjem sjedalu automobila koji je imao vozača i vozila se na svoj odgovorni posao. Voditeljica čije su lice poznavali milijuni ljudi.

POGLAVLJE 55.

Jutro je sporo prolazilo u zgradi Bowater u londonskom Knightsbrudge Roadu. Mack je čekao poslijepodne kako bi se čuo s Joem Connellyem u New Yorku. Osobno je htio razgovarati sa šefom osiguranja i uvjeriti se u Elizinu sigurnost.

Dok se Mack spremao napustiti ured i otići na ručak, stigla je poruka Marcy McGinnis koja ga je pozivala u svoj ured.

– Mack, stvari se ponovno zahuktavaju na Srednjem istoku. Želimo da pođeš u Tel Aviv.

– Kada?

– Odmah. Idi u hotel i spakiraj stvari.

Mack je imao iskustva u ovom poslu i znao je da nema smisla pitati šeficu koliko će biti odsutan. Tko je znao kako će se stvari razvijati u tom kaotičnom dijelu svijeta? Moguće je da ga neće biti svega nekoliko dana ako sve bude u redu, pa će onda moći lokalni izvjestitelji raditi svoj posao. Ali ako se stvari zaista zahuktaju, može ostati tamo.

Okrenuo se kako bi izašao iz McGinnisinog ureda, razmišljajući što ona misli o njegovom flertu s njezinom pomoćnicom. Nedvojbeno je da to nije odobravalala, ali on je već dugo u KEY-u, tako da zna da se to i prije događalo. Kada je čuo kako se javlja na telefon i razgovara s Yelenom Gregory iz New Yorka, uvjerio se da joj njegova indiskrecija nije ni na kraj pameti. Situacija na Srednjem istoku je bila prava noćna mora koja nikako nije završavala, a Marcy je morala poslati ekipe novinara na mjesta u kojima su im životi u opasnosti.

Mack je nakratko pomislio na to da je zarobljen. To bi moglo biti olakšanje. Kada počneš tako razmišljati, znači da su stvari prilično loše.

Otišao je u svoj hotel, iz ladica i pretinaca ormara izvadio odjeću i poslagao je u kovčeg. Pogledao je na sat i obavio posljednji poziv prije odlaska na aerodrom.

POGLAVLJE 56.

Dobra vijest je bila da su imali još jedan poziv za praćenje.

Loša vijest je da je postojao još jedan poziv.

Connelly je još jednom slušao sinoćnju poruku koju je Paige poslala u njegov ured.

– ... ako te ja ne mogu imati, nitko neće.

Presnimio je poruku i napravio još jednu datoteku u računalu pod nazivom ČUDNO PONAŠANJE.

Tko je taj tip i gdje se nalazi? To su bila pitanja koja mu je postavio Mack McBride, ista pitanja koja je i on sebi postavljao.

Connelly je zamišljao što bi pozivatelj mogao sljedeće učiniti. Nadao se da će samo nazvati. Užasavao se od same pomisli da bi taj luđak mogao doći u televizijsku kuću.

Usprkos skenerima identifikacijskih kartica koje su potrebne za ulazak i čuvarima koji su blokirali ulaz, istina je bila da je onaj tko je zaista naumio ući u zgradu, to i mogao i to tako da napadne sistem tamo gdje je najslabiji. Dostavljač kineske hrane,

radnik s privremenom identifikacijskom karticom, netko tko se ugura u veliku grupu ljudi... Bilo je toliko načina na koji se moglo ući s drugima.

To je bila Connelleva najgora noćna mora.

POGLAVLJE 57.

Nije željela reći Elizi prije večerašnje emisije, pogotovo zbog toga jer je večeras bila prva epizoda SVJEŽIJEG IZGLEDA. Zapravo, uopće joj nije željela reći.

Dok joj je stavljala maskaru na trepavice, Doris je slušala kako joj Eliza priča da je ostavila Janie jutros u vrtiću i tako se uživjela u priču da nije izostavila ni najmanje detalje. Slušanje joj nije teško padalo jer je Doris bila jako bliska s djevojčicom.

– Razgovarala si s njom kad je stigla kući, naravno. Sklopivši oči, Eliza se nasmiješila dok joj je Doris sjenčala kapke.

– A-ha. Nikada ne bi rekla da je to ono isto dijete koje mi se prije samo nekoliko sati vješalo o vrat i čvrsto stiskalo. Bila je uzbuđena i sretna, rekla je kako je gospođa Press ok.

– Hvala Bogu.

– Da, koje olakšanje. To mi je jedna velika briga manje.

Jedna je briga otišla, druga je došla, pomislila je Doris. Ali tada jednostavno nije imala srca reći Elizi što je čula.

Trač se ovdje širio poput smrtonosnog virusa.

Eliza je bila sretna kad je Doris završila sa šminkanjem. Slijedila je Elizu do studija i gledala kada je voditeljica sjela na svoje mjesto. Doris se smjestila u malenom kutku postavljenog seta, spremna uskočiti za vrijeme reklama i popraviti šminku na Elizinom nosu ili čelu, u slučaju da se počnu sjajiti ispod jakog svjetla.

Vrijeme emitiranja emisije je lagano istjecalo, počevši s izvještajima o događanjima na Srednjem istoku, preko priča o republikanskim i demokratskim predsjedničkim kandidatima, završavajući s Elizinim SVJEŽIJIM IZGLEDOM. Dok je na monitoru gledala priloge priče o zbrinjavanju djece, Doris je prvi puta u životu bilo drago što nema djecu. Inače bi bila nervozna „baba” s obzirom koliko ima luđaka na svijetu.

Kada je emisija završila, Doris je čekala Elizu izvan Fishbowla, dok je ona bila unutra i s Rangeom razgovarala o večerašnjem poslu i dojmovima. Po raspoloženim izrazima lica iza staklenog zida vidjela je kako su svi zadovoljni uspješno obavljenim poslom

i poželjela je da ona ne mora biti ta osoba koja Elizi mora uništiti tako lijep dan. Ali bolje je za Elizu da to o Macku čuje od nje, svoje prijateljice, nego od nekog tko će glumiti brigu i razočarenje dok će se u sebi veseliti.

Deset minuta kasnije, u privatnosti voditeljičinog ureda, Doris je počela pričati o najnovijoj vijesti dok je nježno skidala tešku televizijsku šminku s Elizinog zaprepaštenog lica.

POGLAVLJE 58.

Na putu s posla prema kući, Abigail je stala u Victoria's Secretu, pošavši direktno u stražnji dio dućana. Točno je znala što želi. Uzela je pet crnih pamučnih gaćica koje je uvijek kupovala ovdje.

Tada je došlo vrijeme maštanja.

Vrtjela se po dućanu i zaustavila se pokraj ljubičaste spavačice s puno čipke i dubokim dekolteom. Nakon toga, prešla je prstima preko zebraste pidžame s boksericama. Abigail je zatim uzela seksi kratku spavačicu sa zanimljivim trakicama koje su išle preko leđa, i zamislila se. Zamislila je kako bi to stajalo na Elizinom tijelu.

Ipak, žena može imati snove i sanjati, zar ne?

Ali pretvoriti snove u stvarnost, to je moglo biti pomalo škakljivo.

Instinktivno, Abigail je odnijela tu spavačicu na blagajnu, zajedno s gaćicama. Prodavačica je zamotala gaćice u ružičasti ukrasni papir, te je počela zamotavati i spavačicu.

– Možete li nju staviti u kutiju, molim Vas? – upitala je Abigail.
– To je poklon.

Kad je stigla kući, Abigail je nježno izvadila seksi spavačicu iz kutije. To je bio komad odjeće koji bi se Elizi svidio i kojeg bi rado nosila, Abigail je u to bila uvjerena. Pomislila je na svoje kupovine u koje je odlazila s Lindom Anderson. Linda je obožavala ovakve naglašeno ženstvene stvari, dok je Abigail voljela klasično donje rublje i flannelske pidžame.

POGLAVLJE 59.

Paige je umalo jecala na sav glas dok je čitala pismo koje je jutros stiglo od Samuela Mortona i oklijevala ga je predati Elizi.

Jutros su oči njezine šefice bile natečene i, što je bilo jako neobično za nju, prije sat vremena, kad je stigla na posao, zatvorila je za sobom vrata svojeg ureda.

Nešto se sigurno dogodilo i Paige je bila sigurna da nije ništa dobro.

Pažljivo i polagano je pokucala na Elizina vrata.

– Uđi, Paige.

Eliza je sjedila leđima okrenuta prema vratima i zurila dolje.

– Pomislila sam da biste možda željeli vidjeti pismo koje je stiglo od Sarahinog oca. – Paige je pružila pismo prema Elizi.

– Sarah? – Na Elizinom se licu ocrtavala zbunjenost.

– Sarah Morton.

– Oh, naravno. Oprosti, Paige. Danas nisam pri zdravoj pameti.

Uzela je papir iz njezinih ruku i počela ga čitati, dok je Paige napuštala njezin ured. Polako je počela razumijevati Samuelove riječi pune boli – riječi pisane iz nezamislivo duboke žalosti. To je čovjek koji je danas patio više od nje.

Njoj je sve bilo lakše, unatoč svemu što je bilo rečeno i učinjeno. Jer, bez obzira što se dogodilo s njezinom karijerom, bez obzira koliko je bila povrijeđena izdajom, Eliza je ipak imala Janie.

Samuel Morton je izgubio svoje dijete.

Kako li će taj čovjek nastaviti živjeti?

Dok god je imala Janie, Eliza je znala da će ona moći. Ona mora.

POGLAVLJE 60.

– Gospođo Blake, zaista bismo Vam željeli ugoditi, ali najranije termin u kojem Vam možemo ugraditi sigurnosni sistem je tek za dva tjedna.

Eliza se iz sve snage trudila nagovoriti firmu koja je postavljala sigurnosne alarme po kući da dođu što prije, ali prije nje je bilo puno ljudi s kojima su imali dogovorene poslove. Eliza je jednostavno morala čekati svoj red.

Znala je da kuća nema sigurnosne alarme kada ju je kupovala i to je nije previše zabrinjavalo. To je bila jedna od onih stvari koje bi se riješile u hodu, nije bilo potrebe za žurbom. To, i mijenjanje brava na vratima.

Ali prijeteći pozivi i pisma na poslu uzdrmali su njezino samopouzdanje. Mackova izdaja ostavila ju je povrijeđenu i

ranjivu. I veliki gubitak Samuela Mortona nagnao ju je da se što prije pobrine za Janienu sigurnost.

– Dobro, znači tjedan dana nakon ponedjeljka, – složila se gundajući i zapisujući datum u svoj radni plan.

POGLAVLJE 61.

Eliza je odahnula kada je stigao vikend. U subotu je spavala duže nego obično, probudio ju je nježni Janien poljubac u obraz.

– Bok, šećeru moj, – rekla je nasmiješeno, držeći prekrivač i pozivajući dijete u krevet pored sebe.

Janie se popela na krevet i tako su majka i kćerka zajedno ležale i pričale.

– Mama, što ćemo danas raditi?

– Pa, mislila sam da bismo mogle otići u grad izabrati novi automobil. Kay-Kay i Poppie će otići natrag u svoj stan, a mi moramo imati svoj automobil. Osim toga, dolazi nam gospođa Garcia kojoj će isto tako trebati.

Janie se igrala s pramenom Elizine kose, povlačeći ga između malenih prstiju. – Ne želim gospođu Garciju. Želim Kay-Kay i Poppieja.

– Dušo, ti ćeš zauvijek imati Kay-Kay i Poppieja. Stalno ćemo se s njima vidati. Samo što neće biti ovdje baš svakoga dana. Gospođa Garcia će se brinuti o tebi. Ona je jako draga žena i znam da će ti se svidjeti.

– Meni se sviđala gospođa Twomey.

Eliza se zaista trudila ne pokazati svoje mišljenje izrazom lica dok je dijete gledalo u nju.

– I meni se sviđala gospođa Twomey, Janie. Ali gospođa Twomey je bolesna i ne može se više brinuti za tebe.

– Dušo, nitko ne kaže da nije.

– Ali ona me nikada nije nazvala niti mi je poslala čestitku za rođendan. – Na djetetovom licu se pojavila tuga i bol.

Eliza je odmaknula tanki pramen meke kose s Janiene obrve i pogladila je po glavi. – Ne može, Janie. Gospođa Twomey sada ima jako puno problema koje mora riješiti.

– Hoću li je ikada više vidjeti?

– Ne znam, Janie.

Molim Te Bože, zaista se nadam da neće. Samo bi mi još i to trebalo.

– Hajde. Idemo se obući, – rekla je Eliza pokušavajući odvući djetetovu pozornost. – Hoćeš li da odemo negdje na doručak?

– Na palačinke? – Djetetove su se oči široko otvorile.

– Odlična ideja. Idi pitaj Kay-Kay i Poppieja žele li i oni ići s nama.

Janie je skočila s kreveta i trčala stubištem, dok je Eliza polako ustala iz kreveta i otišla u kupaonicu na tuširanje. Dvadeset minuta kasnije Eliza je, bez šminke na licu, obučena u traperice, crvenu majicu i mokasinke, stavljala novčanik u torbu kada se oglasilo zvono na vratima.

Na vratima je stajao Larson Richards, u rukama držeći malenog psića. Čim ga je Eliza ugledala, odmah mu je zamjerala na onome što je pretpostavljala da će napraviti. Kako se usuđuje?

I kako je mogla reći ne malenoj djevojčici koja je od radosti zbog psa skakala gore-dolje?

POGLAVLJE 62.

U rano nedjeljno jutro na Elizinom se prilazu zaustavio sjajni bijeli Volvo, a Janie se zadovoljno smijala dok je trčala sa svojim novim psom na travnjaku ispred kuće. Eliza je tijekom noći morala tri puta ustajati kako bi smirivala i hranila uplakanog psića, zadnji puta u pet sati. Janie se probudila točno u šest, potpuno spremna za igru. Sljedećih nekoliko sati Eliza je neprestano morala paziti na Janie koja je odlučno željela otići do Feeneyevih kako bi im pokazala malog, kuštravog psića kojemu je dala ime Daisy.

U deset sati, vani su se konačno pojavili James i njegova majka.

– Hvala nebesima, – poviknula je Eliza dok je prelazeći cestu hodala prema njima. – Čekale smo vas. Ne znam koliko bih dugo još mogla zadržati Janie da ne ode kod vas.

– Vidim da si nabavila još jednog člana obitelji, – rekla je Susan dok je promatrala djecu koja su se zabavljala sa psom.

Eliza je umorno odgovorila. – Mogla bih ubiti tog Larsona Richardsa. On se samo pojavio na ulaznim vratima držeći u rukama tog psa za Janie.

– Ti se šališ.

– Ne šalim se. To bi mi bila zadnja stvar na pameti. Sutra nam dolazi nova kućna pomoćnica. Neće li biti apsolutno oduševljena!

Susan je zaklimala glavom. – Larson je zaista nepristojan, mislim, tako donijeti psa, a da se prije nije o tome s tobom dogovorio.

Ne znajući što točno Susan misli o Larsonu, Eliza je ispočetka oklijevala otkriti svoje mišljenje o tom čovjeku.

– Možda se samo trudio biti srdačan.

Susanini su se kutovi usana spustili. – Larson ništa ne čini da bi ispao srdačan. Uvijek ima neki skriveni motiv. U ovom slučaju, kladim se da se želi tebi približiti.

– Pa, definitivno nije uspio.

Janie je uzela psa u ruke i s Jamesom pošla prema dvorištu. – Mama, odvest ćemo Daisy u kuću na stablu, – viknula je preko ramena.

– Dobro, ali budite pažljivi i čuvajte Daisy. Nemojte da padne dolje. – Eliza se ponovno okrenula prema Susan. – Kako to misliš, Larson uvijek ima skriveni motiv?

Susan ju je pogledala osjećajući malu nelagodu. – Možda ti to ne bih trebala govoriti, ali kada smo se mi doselili, Richardsi su bili jako ljubazni prema nama, a Larson je došao mojem mužu s takozvanom izvrsnom idejom o ulaganju. U to vrijeme je želio pokupovati sve pizzerije u okolici, staviti ih pod jednu firmu i nakon toga ih prodati nacionalnoj kompaniji. Obećavao je da ćemo za godinu dana, u najmanju ruku, poduplati uloženi novac. Otada je prošlo tri godine, a Larson je nekoliko puta dolazio k nama po još novca. Mi smo bili dovoljno glupi da mu ga prvih nekoliko puta damo. Nakon toga, bez obzira koliko smo voljeli i poštivali njegove roditelje, odlučili smo da mu više nećemo dati ni jedan novčić.

– Baš se pitam želi li on i mene nagovarati na investiranje? – rekla je Eliza.

– Slobodno možeš računati na to. Ali poslušaj moj savjet, koliko god Larson bude uvjerljiv, nemoj. Na kraju, čak mu ni roditelji nisu željeli više davati novac za njegove gluposti.

POGLAVLJE 63.

Eliza je upravo namještala srebrom uokvirene slike na Henredon stol kada je zazvonio telefon. Samo tjedan dana prije bila bi oduševljena kad bi začula Mackov glas u nedjeljno poslijepodne. Danas joj je glas bio leden dok je razgovarala s njim.

– Što ima tamo kod tebe? – površno je upitala.

– Za sada je sve mirno i tiho. Ali stalno imam neki osjećaj da bi se stvari svakog trena mogle zahuktati.

– Čuvaj se.

Macku je njezin glas djelovao udaljeno, nezainteresirano. Ona se suzdržavala. Znala je.

– Ima li što novoga u vezi s prijateljama?

– Osiguranje se brine o tome, – kratko je odgovorila.

– Ne želim da ti se nešto dogodi, Eliza. Previše mi značiš.

– Naravno, Mack. Previše ti značim. Nemoj se truditi s tim pretvaranjem. Čula sam sve o tvom malom izletu.

Što bi sada on trebao reći? Ovo je bio razgovor od kojeg je zazirao. Opravdavajući se, nastavljao je.

– Želio sam ti reći, Eliza. Želio sam ti to reći licem u lice. Nisam želio da saznaš od nekoga drugog.

– Pa, eto vidiš, ipak jesam. I zaista sam se krasno osjećala. Pogotovo mi je jako drago što sada o tome znaju svi ljudi s kojima moram i dalje raditi. Puno ti hvala na tome.

– Žao mi je, Eliza. Zaista jeste.

– Baš lijepo od tebe. Sada se puno bolje osjećam. Na prekoceanskoj liniji nastala je neugodna tišina.

– Pretpostavljam da bi zvučalo jako otrcano da ti kažem kako mi to nije ništa značilo. Bio sam pijan i jako loše raspoložen, te se to jednostavno dogodilo.

– Poštedi me lijepih detalja, Mack. Molim te.

– Gledaj, dušo, ovo nije nešto što možemo riješiti preko telefona. Moram te vidjeti. Moramo razgovarati licem u lice. Imamo toliko toga zajedničkoga, ne smijemo dopustiti mojoj gluposti da nam sve to uništi.

– Kao prvo, nemoj me zvati „dušo”. Kao drugo, ovo je puno više od „tvoje gluposti”. Kao treće, mislim da u skorije vrijeme nećemo biti u prilici razgovarati licem u lice. I da ti kažem istinu, Mack, to mi potpuno odgovara.

To su bile njezine posljednje riječi prije nego mu je spustila slušalicu, nakon čega se prisiljavala da ne zaplače.

POGLAVLJE 64.

Augie je bio u automehaničarskoj radionici u šest sati. Jutros se dobro izvukao, ustajući mnogo prije Helenee. To zapravo i nije bilo jako teško. Njegova je žena inače dugo spavala, zatim počinjala svoj radni dan tako što je prvo odlazila u svoj ženski klub, zatim na ručak s prijateljicama, te u kozmetički salon na manikiranje noktiju i čega sve već ne. Kada bi on navečer dolazio doma, ona bi se žalila kako je umorna i da zbog toga ne može ništa kuhati. Tada bi morali izaći van na večeru ili bi nešto naručili.

Zašto se spetljao s Heleneom? Odgovor na to pitanje je dobio čim se sjetio njezine lepršave plave kose, pripijenih, blago razotkrivajućih majica koje je rado odijevala, prekrasnog načina na koji je popunjavala stražnji dio dizajnerskih traperica. To je bio seks, čisti seks. To je bio razlog zbog kojeg ju je oženio.

Duplo zvono se oglasilo dok je automobil dolazio na benzinsku crpku. Augie je zakopčavao svoje radno odijelo dok je izlazio van u hladno jutro kako bi napunio tank automobila. Stajao je vani s crijevom za točenje benzina priznajući sam sebi da zna razlog zbog kojeg se Helene udala za njega.

Novac.

On nije bio nikakav Adonis, to je bilo sigurno. Imao je više kila nego što je trebalo i nije lijepo izgledao. Karijera mu nije bila glamurozna i nije bio intelektualac. Iako to za život s Heleneom nije bilo važno. Niti ona baš nije bila inteligentna.

Augie je provukao kreditnu karticu kroz automat i predao je natrag kupcu kroz otvoreni prozor.

Dobro, pomislio je. Oni su se dogovorili. On se i dalje držao svoje strane dogovora. Imali su vražje veliku kuću ispunjenu svim onim kitnjastim glupostima koje je Helene izabrala. Nije shvaćao koliko su te stvari bile bezvrijedne i glupe dok nije počeo krasti po kućama. Na neki smiješan način, krađa tuđih stvari ga je zapravo educirala. Kada bi odlazio u ekskluzivna naselja u kojima su živjeli njegovi klijenti, uočavao je kako su im domovi uređeni antiknim stvarima i namještajem s puno stila i ukusa.

Augie je bio voljan nastaviti svoj život s Helenee dok se god ona bude pridržavala svog dijela dogovora. Neka bude proklet ako joj dopusti da ga odbija od sebe. To je počela raditi prije nekoliko mjeseci.

Uvijek je imala neki izgovor. Imala je glavobolju ili je bila previše umorna. Njega nije nikada bilo doma i ona se osjećala usamljeno i zanemareno. Naravno da je bilo uvijek nešto novo što je željela. Još jedan par naušnica, novu kožnu jaknu, ili put u neko ljetovalište sa svojim prijateljicama. Ako bi joj Augie to sve priuštio, ona bi se držala svog dijela.

Ali stvari su sada bile zategnute. Nije mogao platiti sve što je ona željela. Nije joj se usudio pokloniti ništa od nakita kojeg je ukrao. Netko bi ga mogao prepoznati dok bi Helene paradirala gradom. S novcem je sada bio pažljiv, ali je znao gdje mu je otišao veliki dio novca.

Zaglibio je u prokletom poslu s pizzerijama Larsona Richardsona. Augie je u taj posao do sada uložio toliko novca da je znao kako mora davati još više, svakog puta kada bi mu Larson došao po još s obećanjima da samo što nisu uspjeli, inače će izgubiti sve što je do sada investirao. Zašto je uopće dopustio tom tipu da ga nagovori na to?

Augie je i na to pitanje već znao odgovor. Bio je pohlepan. Pohlepan i nesiguran. Kada je Larson došao kod njega sa svojim crnim Mercedesom od 80.000 dolara, obučen u skupo odijelo i talijanske cipele, Augie je bio polaskan što se Larson sjetio njega i pitao ga da uđe s njim u posao. Kada bi te ljudi vidjeli u radnom odijelu s prljavštinom ispod noktiju, ne bi te baš ozbiljno shvaćali.

Larson mu je imponirao, ponašao se prema Augieju kao prema sebi ravnom i Augie je na to nasjeo.

POGLAVLJE 65.

Ako je gospođa Garcia bila uzrujana zbog psa i raširenih novina na kuhinjskom podu, prvog dana na novom poslu, nije to pokazivala. Odmah se spustila na koljena i počela se igrati s malenim psom, dok je Janie, još uvijek obučena u pidžamu, stajala na kuhinjskim vratima i promatrala. Kay-Kay i Paul su sinoć otišli kući na Manhattan, tužnih izraza lica i sa suzama u očima žaleći za svojom unukom.

– Žao mi je, gospođo Garcia. Kad sam Vas zapošljavala, nisam znala da ćemo imati Daisy, – ispričavala se Eliza.

– Ma, nema veze, senora. Ja volim pse. Ovaj je jako sladak.

Ispružila je prst i Daisy ga je lizala svojim malenim toplim ružičastim jezikom.

– Hvala Vam što me tako razumijete, – rekla je Eliza. – Nadam se da Vam dresiranje Daisy neće oduzeti puno vremena.

– Mislim da će Daisy sve brzo naučiti. Što ti misliš, Janie .

Janie nije odgovorila stojeći na vratima, držeći svog plišanog majmuna na prsima.

Obje žene su se trudile ignorirati djetetovu šutnju. Eliza je pokazala gospođi Garciji gdje su visjeli ključevi automobila, na maloj kukici u kutu kuhinje. – Samo je Vama na raspolaganju da vozite Janie i obavljate što već trebate. – Otvorila je garažna vrata i gospođa Garcia se zagledala u automobil.

– Izgleda kao potpuno nov.

– I jest nov. Kupile smo ga ovog vikenda. – Kad je vidjela izraz na licu gospođe Garcije, Eliza je dodala, – Nemojte se zabrinjavati zbog toga. To je samo automobil koji je eto slučajno nov. Ja se uopće ne brinem što ćete ga Vi voziti. Jedina stvar do koje mi je stalo je Janiena i Vaša sigurnost.

– Naravno, senora. – Ali kućna pomoćnica nije djelovala uvjerenom.

Eliza se okrenula prema svojoj kćerki koja je u tišini išla za njima. – Janie, zašto ti ne bi pokazala gospođi Garciji gdje je tvoja soba? – Eliza je vedro predložila.

Dijete nije bilo oduševljeno tom idejom, ali je skromno pošla na stubište kako bi ispunila majčinu molbu. Eliza je odlučila ostati dolje, njih se dvije moraju same upoznati.

Razgovarajući s Keithom o mogućnostima daljnjih nastavaka emisije SVJEŽIJI IZGLED, Eliza je predložila da naprave emisiju o „vezama na daljinu”. Statistike su pokazale da one svakim danom rastu, dok se sve više i više parova s vlastitim karijerama zbog poslovnih prilika moraju odseliti u različite gradove ili čak zemlje.

Eliza je predložila Keithu da pronade jedan takav par koji učestalo putuje iz Amerike u Englesku, nadajući se da će ona morati zbog snimanja otići u London i da će joj se tako pružiti prilika da vidi Macka. Nažalost, njezin joj je producent dao upravo ono što je tražila.

Keith je na svojem krilu držao plan rada dok je sjedio na stolici ispred Elize, entuzijastično joj objašnjavajući što zapravo želi.

– Ona je upravo promaknuta u predsjednicu jedne oglašavajuće firme na Madison Aveniji, dok je njemu banka pružila priliku da se okuša u vođenju njihove londonske podružnice. Svakog drugog vikenda putuju na tim relacijama. Pristali su da ih intervjuiamo i snimamo u njihovih domovima i poslovima. Mogli bismo je snimiti sljedeći puta kada bude letjela za London.

Keith je pogledao Elizu s očekivanim smiješkom na licu. To je bilo upravo ono što je tražila i želio je da Eliza bude zadovoljna.

Njezin mu je tupi izraz lica govorio drukčije.

– Što ti je?

Eliza se neugodno promeškolljila na svojoj stolici. – Keith, žao mi je. Više ne želim raditi tu priču. Barem ne tu vezu London-New York.

Želio ju je pitati zašto se predomislila, ali se nije usudio. Ako voditeljica Evening Headlinesa nije željela napraviti neku priču na određeni način, tada se ta priča nije radila. Kraj priče.

Keith se trudio sa svojeg lica sakriti bilo kakav trag ljutnje ili razočarenja. Proveo je sate i sate radeći dok nije pronašao odgovarajući zaljubljeni par, a sada ona to više nije željela. Osjećao je da zaslužuje objašnjenje, ali je Eliza to trebala sama ponuditi, on to nije smio zahtijevati.

– Tako dakle, – rekao je. – Pa, da potražim drugi par? Eliza je slegnula ramenima. – Da, pretpostavljam da bi mogao. Pogledaj možeš li naći neki par koji je razdvojen i putuje unutar granica Amerike. Za to sam još uvijek zainteresirana. Sada želim što manje izbivati iz grada. Pogledaj možeš li naći ljubavni par koji putuje istočnom obalom.

Keith je potvrdno klimao glavom dok je zapisivao bilješke u svoj notes.

– Jesmo li gotovi s ovojednom emisijom?

Pružio joj je list papira preko stola. – Ovo je scenarij. Range ga je već vidio i svidio mu se. Što ti misliš? Ako budeš zadovoljna, možemo je snimiti danas i početi montirati.

Keith je ustao i krenuo van. Kad je stigao do vrata, Eliza je za njim viknula.

– Hvala ti, Keith. Cijenim trud koji si uložio za ovu priču koju sam ja odbacila. Oprosti.

– Nema na čemu, i nemoj se brinuti zbog toga. Nije to ništa strašno.

Bilo je to samo malo kasnije, za vrijeme ručka, kad je Keith sjeo za stol s druga dva producenta koji su mu ispričali najnoviji trač, zbog kojeg mu je sada bilo jasnije zašto je Eliza u startu ubila njegovu priču.

Mack McBride je bio budala.

Koliko je bilo prikladno što je ovojedna emisija SVJEŽIJEG IZGLEDA bila o depresiji. Eliza je pažljivo pročitala scenarij kojeg je napisao Keith. Napravio je izvanredan posao i nije bilo ničega

što bi trebalo mijenjati. Eliza je samo negdje nadodala pokoju riječ kako bi se više uklopilo u njezin stil izražavanja.

Naslonila je glavu na naslonjač, a njezina se ruka odsutno igrala zlatnom narukvicom koju je nosila na lijevoj ruci. Razmišljala je da nađe drugog psihijatra. Poželjela je da je dr. Karaš još uvijek živ. On ju je vidio i pomogao joj kada je bila u depresiji poslije Johnove smrti i rođenja njezine male Janie. On ju je pratio u najgorim razdobljima njezinog života, čak i onda kada je trebala otići u bolnicu.

Eliza je iz tog mučnog razdoblja svog života dosta naučila i sama je sebi obećala da si neće dopustiti da ponovno ode i otići će je potražiti. Ali, bojala se hoće li pronaći doktora kojemu će moći vjerovati i s kojim će se moći ugodno osjećati. To nikako nije bila laka kombinacija.

Sasvim je normalno tugovati za propalom ljubavnom vezom, objašnjavala je sama sebi. Kraj veze s Mackom ju je duboko povrijedio. Ali željela je vidjeti hoće li se moći tome othrvati. Njezin je život bio zaista ispunjen tako da neće imati problema s viškom vremena. Prebrodit će ona to tako što će se žešće baciti na posao i na odgoj male Janie.

Zazvonio je telefon.

– Da, Paige?

– Gospodin Connelly je na drugoj liniji.

– Dobro. Hvala ti.

Duboko je udahнула prije nego je otvorila drugu liniju.

– Hej, Joe. Zašto imam osjećaj da me ne zoveš kako bi mi prenio dobre vijesti?

– Želio bi da ti ih mogu reći, Eliza.

– Što se sada dogodilo?

– Još jedno pismo.

Eliza je osjetila stezanje u grudima.

– Od istog tipa?

– Da, od našeg prijatelja Meata.

– Odlično. A što sada govori?

– Želiš li da ti pročitam?

Zaštiti se, upozoravao ju je unutarnji glas.

– Ne hvala, Joe. Reci mi samo ono glavno.

– Želi da mu pronađeš posao u KEY vijestima kako bi bio blizu tebe i da ti može pokazati kako se jedna dama treba ponašati.

Eliza se usprkos nelagodi nasmijala.

– Je li poslao i svoj životopis? Connelly nije odgovorio.

– Dobro, Joe. Znam da to nije šala, – rekla je Eliza.

– Zaista nije, Eliza. Ne sviđa mi se njegov prijedlog o dolasku u KEY vijesti. Uopće mi se ne sviđa.

Kada ju je te večeri njezin vozač ostavio na prilazu ispred kuće, Eliza se trgnula na pomisao što bi mogla zateći unutra. Eliza se bojala da će joj Janie skočiti u naručje plačući i govoreći kako joj se ne sviđa gospođa Garcia.

Ugurala je svoje ključeve u ulazna vrata kuće i otvorila ih što je tiše mogla. U praznom hodniku pozdravio ju je ugodan miris pečene piletine i vesela pjesma koja je dolazila s kata.

Hvala Bogu.

Odložila je svoju krcatu torbu na stol u hodniku, izula cipele i na prstima se penjala stubištem. Dok je prolazila pokraj kupaonice, čula je kako voda odlazi iz kade. Iz Janiene sobe čula se melodija „Cielito Lindo”.

– Mamice! – vrisnula je Janie kad joj je majka ušla u sobu. Djetetovo se lice sjajilo. Potrčala je Elizi u zagrljaj, obučena u ružičastu pidžamu, mirišući na Gospodina Bubblea.

– Hej, šećeru moj. Čini mi se da si danas provela lijep dan!

Janie je potvrdno klimala glavom. – Jesam, mama. Gospođa Garcia me podučava španjolski jezik.

– Čula sam.

– I šetale smo s Daisy oko jezera i pekle smo čokoladne kolačiće.

– Nadam se da ste i meni malo ostavile.

– Jesmo. Puno smo ih napekle.

– A kako je bilo danas u vrtiću?

– Dobro. James je poslije ručka došao kod nas pa smo se igrali.

Eliza je preko kćerkine glave pogledala gospođu Garciju. Kućna pomoćnica je skupljala Janienu prljavu odjeću koju je namjeravala odnijeti dolje u perilicu.

– Janie, molim te, uzmi svoju odjeću od gospođe Garcije i odnesi je u košaru za prljavo rublje, dolje je u kupaonici.

Dok je dijete izvršavalo majčinu naredbu, Eliza se naslonila na rub Janienog kreveta i nasmiješila se. – Čini mi se da ste vas dvije odlično surađivale danas.

– Janie je dobra djevojčica. Mislim da ćemo se odlično slagati.

– Jako mi je drago zbog toga, gospođo Garcia, – rekla je Eliza osjećajući olakšanje.

Kućna pomoćnica je pošla van iz sobe. – Napraviti ću vam večeru prije nego što odem.

– To bi bilo odlično. Hvala Vam.

Gospođa Garcia se okrenula prema njoj kada je došla do vrata.
– Postoji jedna stvar koja mi se danas nije svidjela, senora Blake.

Elizino je raspoloženje splasnulo. – Što?

– Čovjek koji je danas došao ovdje. Rekao je da je on poklonio Janie psa i želio je vidjeti sviđa li joj se. Nemam dobre predosjećaje u vezi s tim čovjekom. Rekla sam mu da ne dolazi ako Vi niste kod kuće. Nadam se da je to u redu.

– Dobro ste učinili, gospođo Garcia. Ni meni se ne sviđa taj čovjek.

POGLAVLJE 66.

Larson nije odgovarao na njegove pozive, a Augieju se to nije sviđalo.

Želio se povući iz zajedničkog posla s pizzerijama, želio je povući svoj novac. Već mu je bilo dosta čekati isplatu koja nikako da stigne.

Ljeto je dolazilo kraju, kao i vrijeme odmora. To je značilo da za krađu po kućama ima svega još nekoliko prilika. Novac koji je ukrao u protekla tri mjeseca polako je odlazio, tako da mu vjerojatno neće dostajati do sljedećih praznika kad ljudi budu odlazili na odmore.

Imao je ogromne izdatke koje mu zarada od radionice neće moći pokriti, ne ako želi Helene pokraj sebe.

Ponovno je okrenuo broj telefona Richardsonova ureda.

– Gospodin Richards je na sastanku, gospodine Sinisi. Prenijet ću mu poruku da ste zvali.

– On je uvijek na sastanku i nikada ne odgovori na moje pozive, – rekao je Augie uzrujano.

– Žao mi je, gospodine Sinisi. Reći ću gospodinu Richardsu da ste zvali, – tajnica je ponovila.

– Reci svojem šefu da ću, ako me ne nazove, osobno doći u taj njegov veliki ured.

Larson je s tajnicom uredio da mu ne spaja nikakve pozive. Ovih dana želio je preuzeti samo neke od njih jer je većina bila od gnjevnih investitora. Ali kada je tajnica rekla da je na liniji Eliza Blake, Larson je odmah podigao slušalicu.

– Eliza! Jako te je lijepo čuti. Kako je Janie, sviđa li joj se psić?

– Luda je za njim, Larson.

– Odlično, to sam i pretpostavljao.

– Više bi mi se sviđalo da si se prvo sa mnom dogovorio oko toga.

– Oh. Pa, vjerojatno sam trebao, ali mislio sam da ćeš se ti s tim slagati.

– Larson, ne poznaješ me dovoljno da znaš s čime se ja slažem i što odobravam, a što ne.

Kučka. Dvije stotine dolara za tog prokletog psa... Ali samo polako. Ne možeš si priuštiti da se udaljiš od Elize Blake.

– Oh, žao mi je, Eliza. Mislio sam da činim dobru stvar. Oprosti mi.

Ignorirala je njegovu zamolbu. – Zapravo, zovem zbog toga što mi je gospođa Garcia rekla da si jučer bio u našoj kući.

– Jesam, želio sam vidjeti kako se Janie slaže s psom. Predstavlja li to nekakav problem?

– Larson, da ti kažem iskreno, predstavlja. Voljela bih kada to ne bi ponovio. Gospođa Garcia se tek privikava na nas i željela bih zbog nje što smireniju situaciju.

– Eliza, ništa se nije dogodilo, – Larson je protestirao. – I da ti kažem svoje mišljenje, mislim da bi ti trebalo biti drago što imaš nekoga tko će provjeriti je li sve u redu dok si ti na poslu. Znaš, postoji velika kolonija Guatamalaca koji žive ovdje blizu i većina nas misli da su prilično skrenuti. Oni su prljavi. Tebi se možda sviđa gospođa Garcia, ali ne znaš kakvi su njezini prijatelji. A zasigurno ne želiš da ti takvi ljudi dolaze u kuću dok tebe nema.

Eliza je osjetila gađenje prema ovom čovjeku. – Guatamalci zbog toga što su siromašni, vrjednuju čistoću, dostojanstvo i ljubaznost. Svi bismo mogli naučiti mnogo od njih.

– Zapravo govoriš da bih ja mogao naučiti mnogo od njih, zar ne?

– Iskreno, da. Molim te, nemoj više nenajavljeno dolaziti u moju kuću.

Dok je spuštala slušalicu, uzrujana njegovim arogantnim ponašanjem, Eliza se sjetila sefa. Larson joj još uvijek nije dao kombinaciju za otvaranje.

K vragu s tim. Nema šanse da ga ponovno nazove.

POGLAVLJE 67.

Cornelius je gledao kroz prozor autobusa dok je prolazio kroz Lincolnov tunel. Kad stigne do Port Authority terminala, do KEY televizijske kuće će brzo stići podzemnom željeznicom. Mogao je

napraviti ono što je želio i uspjeti se vratiti u Moonachie točno na svoju smjenu u baru.

Meat se umorio gledajući je na televiziji. To više nije bilo dovoljno. Morao je vidjeti Elizu uživo. Bio je spreman svakog dana dolaziti u grad dok ne postigne ono što je želio.

Morat će se dočepati njezinog rasporeda. Kada je Eliza stizala na posao? Je li izlazila van na ručak? Najbolje vrijeme da je se uhvati je moralo biti negdje poslije Evening Headlinesa, kad je odlazila kući. Ali svakog jutra u sedam sati, Meat je morao biti na poslu i još nije bio spreman.

Odjeven u traperice i plavu majicu New York Giantsa, Meat je čekao vlak i s gađenjem promatrao druge putnike koji su stajali oko njega. Posebno su mu se gadile neke žene, odjevene u uske hlače i kratke košulje. Drolje.

Stigao je do Columbus Circlea i polako se počeo penjati stubištem s ostalom masom ljudi koji su izlazili iz podzemne željeznice. Kupio je toplo, slano pecivo i sok te je jeo dok se kretao prema zapadu. Pogledao je na svoj sat. Prošlo je jedanaest. Kasni više nego što smije. Eliza je do sada već sigurno stigla u svoj ured.

Ali dok je hodao prema dugačkoj zgradi u kojoj je bila televizija, nadao se da će vidjeti Elizu dok bude išla na ručak. Smjestio se preko puta ceste, odakle mu se pružao prekrasan pogled na ulazna vrata. Pažljivo je promatrao mnoštvo ljudi koji su neprestano ulazili i izlazili povlačeći rotirajuća, metalno-staklena vrata. Nakon pola sata, otišao je u obližnju pizzeriju, naručio komad s feferonima i kobasicom, te pažljivo gledao kroz prozor prema vratima zgrade dok je čekao da pizza bude gotova. Platilo je račun te sjeo na terasu još uvijek uporno gledajući ne bi li vidio Elizu.

Sada je sve više ljudi izlazilo napolje.

– Ti si zaista pravi čudotvorac! Ne mogu vjerovati da si to uspio organizirati u tako kratkom vremenu.

Keith se zadovoljno nasmiješio. – Ne mogu sam preuzeti sve zasluge, Eliza. Spomenuo sam nešto o priči mojoj ženi i ona se sjetila da ima prijateljicu koja je agentica za pisce i osjeća da treba ostatu u New Yorku, dok je njezin muž dobio poslovnu priliku u Dallasu koju nije želio propustiti. Otišao je prije šest mjeseci. To im je jako zakompliciralo i ugrozilo vezu, ali spremni su poraditi na tome.

– Naravno, ti si razgovarao s njima.

Keith je potvrdno klimnuo glavom. – Jesam, i oni su spremni s nama podijeliti svoju priču. U stvari, ona ovog vikenda putuje u

Texas. Možemo joj praviti društvo u avionu i zatim ih snimiti zajedno u Dallasu. Razmišljao sam da bi je ti mogla intervjuirati u petak navečer u avionu, izvući iz nje osjećaje i iščekivanja i zatim po povratku u nedjelju dobiti utiske boravka s mužem u Dallasu.

Promatrao je Elizino lice kako bi vidio njezinu reakciju.

Eliza je znala da je Keith u pravu. To bi bio dobar način na koji se priča treba odraditi. Iako se za vikend nije željela udaljavati od kuće. S obzirom daje već odbila priču New York-London, nije sada mogla biti primadona i odbiti i ovu ideju. To ne bi bilo pošteno.

Eliza je pogledala na svoj sat. – Jesi li gladan? Hajdemo van nešto pojesti pa ćemo razgovarati o tome.

Meat se već navikao na čekanje.

Zapravo, obožavao je iščekivanje – i nagradu za njegovo strpljenje. Čekao je da se njegovi šišmiši pojave. Sada je čekao Elizitu.

I tada ju je ugledao, izlazila je kroz glavna vrata zgrade! Neki je čovjek išao iza nje i zajedno su se uputili na ulicu. Čovjek je podigao ruku kako bi pozvao taksi.

Potrajalo je neko vrijeme dok im nije stao slobodan taksi. Meat je bio ljut, Eliza još uvijek nije slušala.

Njezina se smeđa kosa sjajila na podnevnom suncu. Njezino poslovno odijelo, ako se to uopće može tako nazvati, bilo je previše pripijeno uz njezina bedra.

Smijala se nečemu što je čovjek rekao dok su ulazili u taksi.

POGLAVLJE 68.

Kad je stigla kući s posla, Eliza je najavila kako će za vikend morati oputovati. Janie nimalo nije smetala činjenica da će joj majka oputovati iz grada za vikend ako je to značilo da će ona moći sljedeća dva dana provesti kod Kay-Kay i Paula. Znala je da će to značiti odlazak u zoološki vrt Central Park, gledanje filma i možda, ako bude dobra, posjet Schwartz trgovini i kupovinu igračke po njezinom izboru.

– Što kažete na to da u petak poslije škole odvezete Janie u New York? – Eliza je pitala gospođu Garciju. – Janieni baka i djed žive odmah na Harlem River Driveu.

– Kako god Vi želite, senora. Znam put do grada. Imam neke rođake koji žive u Washington Heightsu i često sam znala vidjeti znak za Harlem River Drive. To je jako jednostavno za pronaći.

– Onda dobro. Sve smo se dogovorile. U petak ujutro ću otići na posao i nakon toga odmah idem avionom u Texas. Vraćam se u nedjelju navečer. Janie će djed i baka dovesti kući.

Eliza je sada shvaćala da joj dobro ide usklađivanje poslovne karijere i odgoj djeteta. Znala je da je jedna od sretnijih. Većina ljudi nije imala takvu potporu kao ona, u financijskom i emocionalnom smislu.

Spoznaja da će se Kay-Kay i Paul brinuti za Janie uvelike joj je olakšavala odlazak od kuće.

Ako kućna pomoćnica ostane s Janie preko vikenda, ipak joj je ovo bio prvi radni tjedan. Bilo bi to previše za gospođu Garciju, a i za Janie. One su se odlično slagale, ali Eliza nije željela pretjerivati. Bit će bolje da se za vikend malo razdvoje.

Eliza nije željela ostaviti svoju kćerku s kućnom pomoćnicom i zbog neugodnog osjećaja koji su izazvale nove prijateljice koje je primila.

POGLAVLJE 69.

Carmen Garcia je pokupila Janie ispred škole, odvela ju u McDonald's na Happy Meal i krenula prema mostu Georgea Washingtona. Putokazi za Harlem River Drive bili su jasno označeni tako da je Janie do jedan i trideset već bila u sigurnom zagrljaju bake i djeda. Do dva i trideset Carmen se već vratila u HoHoKus.

Pogledala je na kazaljku za benzin u automobilu koja je pokazivala da u njemu još ima pola tanka. Mogla je automobil parkirati u garažu i nazvati svoju kćerku da dođe po nju ranije te tako završiti svoj radni dan. Ali Carmen je osjećala da senora Elizi duguje cijeli odrađeni dan. Promijenit će posteljinu na krevetima i staviti rublje na pranje prije nego što ode kući. Željela je da joj šefica dođe u potpuno uređenu kuću i da nađe automobil pun benzina.

Okrenula se prema benzinskoj postaji. Čovjek koji joj je došao natočiti benzin izgledao je skeptično. Misli da netko poput mene ne može voziti ovakav novi automobil.

– Molim Vas, napunite ga do kraja.

– Kojim gorivom? – pitao je čovjek promuklo. Carmen ga je iznenađeno pogledala.

– Koja vrsta? Obični ili...?

Nije bila sigurna što da kaže. Nitko je još nikada nije pitao koju vrstu goriva treba kad je ponekad od kćerke posudila njezin stari automobil. Shvatila je da je čovjek s benzinske postaje pretpostavljao da želi kupiti onaj najjeftiniji. Ali Carmen ga je pročitala na vrijeme.

– Dajte mi najskuplji.

Držeći glavu uspravno, sjedeći na sjedalu i gledajući kroz prozor, čekala je da se benzin natoči u potpuno novi Volvo.

– Dvanaest dolara.

Carmen je ispružila čovjeku kreditnu karticu koju joj je Eliza dala. Čovjek je sumnjičavo pogledao.

– Vi niste Eliza Blake.

– Znam da nisam, gospodine. Ja samo radim za nju i ona mi je dala tu karticu na korištenje.

– Kako ja mogu znati govorite li istinu? Kako da znam da je niste ukrali? Zapravo, kako da uopće znam da niste ukrali i ovaj automobil?

Carmen je ostala bez teksta, ali oštrog izraza lica.

– Ja poznajem gospođu Blake, – rekao je čovjek. – Mislim da ću otići unutra i nazvati gospođu Blake da provjerim Vašu priču.

– Molim Vas, gospodine, sada ne možete doći do nje. Ona je na poslu.

Carmen je bila očito uzrujana.

– Dobro, ovog ću Vam puta progledati kroz prste, – rekao je čovjek provlačeći karticu kroz automat. – Ali ipak ću večeras nazvati gospođu Blake i provjeriti da je vi ne potkradate.

– Večeras neće biti kod kuće. Izbivat će čitav vikend, – rekla je osramoćena žena.

Bingo! Pomislio je čovjek u uskom radnom odijelu.

POGLAVLJE 70.

Eliza, Keith i B.J. su išli za ostalim putnicima tunelom prema zrakoplovu. Let petkom navečer na relaciji New York-Dallas je bio ispunjen.

B.J.D'Elia nosio je svu opremu na ramenu i za sobom je još vukao neke stvari. Keith je nosio kameru jer B.J. više nije mogao nositi niti jednu stvar. Po pravilima, s njima je trebao ići jedan ton-majstor, ali Keith u tako kratkom vremenu nije mogao nabaviti još jednu avionsku kartu. Keitha su uvijek gnjavili da smanji troškove snimanja svojih reportaža. Sada je bez još jednog

člana ekipe uspio uštedjeti jednu avionsku kartu, hotelsku sobu i dodatnu plaću. B.J. je, na svu sreću, znao potpuno dobro upravljati kamerom i tonom.

Keith i B.J. su zauzeli mjesta odmah ispred Elize i Lauren Houghton, žene o kojoj se priča i radi. Plan je bio da B.J. uperi kameru sa svog sjedišta prema njima dvjema i snimi Elizin intervju. Zrakoplovna kompanija je dragovoljno dopustila snimanje intervjuua čim su čuli da se ne radi o sigurnosti zračnog putovanja. Keith ih je mogao razumjeti zašto su tako osjetljivi. Njihova je priča govorila o tome kako putovanje zrakoplovom pomaže ljudima da održe čvrste veze. Kada su to saznali, njihovi su glasnogovornici bili ljubazniji i ispričavali su se što nisu uspjeli dobiti.

Keith je bio sretan što je sve mogao organizirati u tako kratkom vremenu. S obzirom da je Cindy na kraju trudnoće, on je sada trebao obaviti sav posao izvan grada da kasnije može boraviti više kod kuće. A istina je bila da je zapravo bio sretan da se za vikend može odvojiti od svoje trudne žene.

Oglušio se na Cindyne posljednje jutrošnje izljeve bijesa kada je galamila kako ju može ostaviti samu za vikend. Keithu je jako dobro išlo, znao se pretvarati da ju potpuno razumije i suosjeća s njom, dok ga zapravo njezine riječi nimalo nisu pogađale. Bio je umoran od Cindynog neprestanog žaljenja i prigovaranja, već je počeo gubiti živce. Ako se stvari ne poprave kada se dijete rodi, ne zna što će raditi.

Ovaj mu je vikend obećavao odmor od naporne situacije kod kuće i Keith je bio sretan. Barem je na poslu znao što točno treba napraviti i da svi s tim na kraju budu zadovoljni. Nitko nije dovodio u pitanje njegove motive ili cmizdrio zbog neke neispunjene želje. Nikoga nije morao usrećivati.

Naravno, morao se brinuti za voditeljicu. Ali, Eliza je bila profesionalka, od svojeg je producenta očekivala da odredi priču i usmjeri je u pravom smjeru. Ona od Keitha neće očekivati da pronade najbolji restoran u gradu, da im na vrijeme rezervira mjesto, ili možda ugovori termin u kozmetičkom salonu. Eliza je samo željela da se posao dobro napravi, da se na kraju radnog dana vrati u svoju sobu i naruči poslugu da joj donese večeru. Sve osobne potrebe koje je imala, obavljala je sama.

Keith je čvrsto stegnuo sigurnosni pojas oko sebe i naslonio glavu na sjedalo dok je zrakoplov počeo juriti po pisti. Sjetio se nekoliko osobnih Elizinih potreba.

Keith je maštao o tome kako bi Eliza reagirala na njegov znak neke posebne pažnje. Sada kad ju je Mack McBride prevario, Eliza se sigurno osjećala ranjivom. Ovo bi mu mogla biti dobra prilika za bilo kakav korak.

Ali, Eliza je znala da je Keith oženjen i da čeka svoje prvo dijete. Sve što je o njoj znao, govorilo mu je da ona nije tip žene koja bi se spetljala s oženjenim muškarcem. Niti je Eliza ikada pokazala bilo kakvu zainteresiranost za njega.

Ali to se nikad ne zna. Postoji nešto na tim poslovnim putovanjima. Ljudi su na takvim putovanjima činili mnoge stvari koje nikada ne bi učinili u New Yorku, pogotovo u napetom televizijskom centru. Mnoge su se ljubavne afere dogodile na putovanjima.

Kada bi se vratili, nisu pričali o tome. Ono što se dogodilo na putovanju, ostaje tamo.

To su bila pravila putovanja.

POGLAVLJE 71.

Zlatna svjetla stanova koji su se nalazili na samom kraju Sarasota Baya neprestano su se palila ispod ružičastog obzorja kad se Samuel Morton vraćao kući u Ringling Boulevard. Nebo iznad Meksika se u zalazak sunca prelijevalo u nijansama roza, crvene i plave boje. Kada bi neki umjetnik želio naslikati taj prizor, svi bi bili sumnjičavi u realnost te slike, jer je prizor bio suviše magičan da bi ga priroda sama mogla proizvesti.

Gradić na jugoistoku Floride je bio prekrasno mjesto za život, s toliko prekrasnih osobina, od zadivljujuće pješčane plaže do magičnih zalazaka sunca, tako da Samuel nikada nije požalio što se ovdje preselio. Sarasota je imala obilje kulturoloških događanja. Asolo i Florida Studio Theaters izvodili su tamo svoje prve produkcije. U Kući Opere su se svirala djela Beethovena, Bacha i Puccinija. Van Wezel Performing Centar Arts ugošćavao je umjetnike s Broadwaya koji su tamo izvodili svoje predstave, mjuzikle s pratnjom orkestra.

Ringlingov muzej umjetnosti sadržavao je umjetničke dvorane, cirkuske galerije, čaroban roza vrt, Ca'd'Za i apartman Johna i Mabel Ringlinga. Na njegovim zidovima visjela su djela El Greca, Velasqueza, Rubensa i Van Dykea.

Grad je privlačio umjetnike, glumce, plesače, slikare, glazbenike, pisce i sjevernjake poput Samuela koji su željeli

pobjeći. Mrzili su hladnoću i čeznuli za toplijom klimom, nepreglednim plažama, umirujućom vodom, odličnim kupovinama i izvrsnim jelima. Iako su ljetni mjeseci bili dugi i sparni, vrućina se gubila u poslijepodnevnne sate. Sam je preferirao ostanak u klimatiziranoj kući u srpnju i kolovozu više nego se boriti s hladnoćom i snijegom u sjevernim dijelovima zemlje.

Sve do sada.

„Velika” sezona će uskoro početi, već sljedećeg mjeseca, i tada će populacija stanovnika u gradu doseći vrhunac. Pomisao na sve one pozivnice za razna dobrotvorna događanja, balove, bankete i koktel partije zagorčavala je Samuelu život.

Ove godine nije bio raspoložen za to.

Samuel je nogom nagazio na papučicu kočnice kad je stigao do puta za Siesta Key i njegov je automobil čekao.

Pod zagušenom svjetlosti, bijeli brodovi su klizili kroz mirnu i spokojnu vodu. Samuel je mogao vidjeti ženu i muškarca na jednom brodu. Lagani povjetarac se igrao ženinom dugom kosom. Muškarac je u ruci držao čašu pića. Bio je to bezbrižan prizor.

Ali Samuel je znao da stvari nisu bile uvijek onakve kakvima su se činile. Pitao se kakvo je stvarno stanje između tog atraktivnog para na brodu. Jesu li bili uistinu sretni? Samuel zasigurno nije. Da ga je sada netko promatrao, mislio bi da mu je cijeli svijet pod nogama, s obzirom da je bio dobro odjeven i vozio skupocjeni automobil. A on je u stvari bio pun gorčine i tuge.

Bilo je vrijeme da se malo makne odavde. Morao je to učiniti.

Njegovi su roditelji još uvijek posjedovali prekrasan stan u New Yorku. Mogao je tamo biti neko vrijeme, u gradu koji je toliko volio. Firma će se jednostavno morati snaći bez njega. Samuel trenutno i nije bio najbolji u parnicama ugovornog prava jer mjesecima nije radio. Uvijek zaokupljen stotinama drugih stvari, sve probleme oko firme je rješavao njegov brat i Samuel je bio uvjeren da će ga brat Leo razumjeti kad mu bude rekao da mu je trenutno potreban odmor i da se na neko vrijeme mora maknuti od firme. Zapravo, Leo će vjerojatno odahnuti što ga neko vrijeme takvog rastresenog neće morati gledati.

Most se spustio i automobili su krenuli preko njega. Dok je u koloni prelazio prilaz mostu, Samuel se zagledao u mirnu vodu odlučnim pogledom. Odluka je bila donesena.

POGLAVLJE 72.

Houghtonsi su se složili da ekipa KEY vijesti može provesti s njima nedjelju, snimati ih dok budu radili sve one stvari koje inače rade parovi koji su stalno zajedno. Razumjeli su da bi Houghtonsi željeli duže odspavati prvog jutra nakon tjedna provedenog odvojeno pa su se dogovorili da im u apartman neće doći prije jedanaest sati.

Keithu je gotovo bilo neugodno jer se jako dobro naspavao bez Cindy pored sebe. Uvijek je nekoliko puta tijekom noći ustajala i odlazila u kupaonicu, a kad bi se vratila u krevet, neprestano bi se okretala dok se konačno ne bi namjestila u zgodan položaj i zaspala. On se za to vrijeme pretvarao da spava, želeći tako izbjeći bilo kakav razgovor koji bi se mogao pretvoriti u neugodnosti. Njegov je san neprestano bio isprekidan.

Sada se prevrtao po ogromnom krevetu i pogledavao na sat kako bi na vrijeme otišao u dvoranu za vježbanje prije doručka. Kakav tretman! U posljednjih nekoliko mjeseci izostavljao je vježbanje, osjećajući da bi se Cindy mogla ljutiti da on u svoje slobodno vrijeme vježba i radi na svojem tijelu dok njezino sve više buja. Žestoko trčanje na pokretnoj traci će biti prava stvar. Možda će tako uspjeti maknuti s uma neumjesne misli o Elizi.

Zidovi dvorane su bili stakleni. Kada se približio i vidio Elizu na pokretnoj traci, odjevenu u kratke crne hlačice i top za vježbanje, bilo je prekasno za bijeg.

Eliza nije bila našminkana i još uvijek je bila prekrasna.

Stao je na pokretnu traku pored njezine i počeli su zajedno trčati.

– Mislim da smo dobili dobru priču kad smo sinoć radili intervju u avionu, zar ne, Keith? – Eliza je rekla između udaha.

– Definitivno. Danas ćemo dobiti njegovu stranu priče.

– Što nam još treba?

– Trebamo se motati po kući, uhvatiti neke uobičajene kadrove. Rekao sam im da rade stvari koje bi i inače činili. Mislim da večeras izlaze na večeru i u kino.

– Sreća.

– Molim?

– Mislim, oni su sretni, – rekla je Eliza neprestano trčeći. – Meni to zvuči kao jedan prekrasno proveden dan.

Keith nije bio siguran u to što bi trebao odgovoriti. Otvara li mu ona maleni prozorčić svoje duše? Govori li mu ona da čezne za

normalnim životom, za lijepo i uobičajeno provedenim danom s nekim koga voli? Je li moguće da Eliza očekuje nešto od njega?

Impulzivno, Keith je ugasio svoju pokretnu traku, nagnuo se, privukao Elizu k sebi i strasno ju poljubio. Ona ga je odgurnula od sebe. Alarmantni izraz njezinog lica Keithu je sve rekao.

POGLAVLJE 73.

Augie je izazvao svađu s Helene samo da bi se mogao izvući iz kuće. To je bilo jako jednostavno jer se opet tužila na glavobolju.

Ljutito je ušao u svoj kombi i odvezao se u Elizino susjedstvo. Kružio je uokolo dok nije prošla ponoć, čekajući da se u susjednim kućama pogase sva svjetla. Nekoliko je svjetiljki gorjelo u Elizinoj kući, iako iza prozora nije uočio nikakvo kretanje niti aktivnost. Konačno, svjetla su se u Elizinoj kući ugasila kada im je sat namješten, ostavljajući upaljeno samo vanjsko svjetlo ispred ulaznih vrata. Vozio je svoj kombi sve do kraja prilaza i zatim ga parkirao na travu iza kuhinje. Nitko ga neće moći vidjeti gledajući s ceste. Ostavio je upaljen kombi.

Augie je puno riskirao i bio je svjestan toga. Ako je Eliza imala sigurnosni sistem, morat će pobjeći. Planirao je potražiti neke znakove postojećeg sigurnosnog sistema na prednjim, stražnjim i garažnim vratima. Ako pronađe alarm, ili ako se oglasi sirena, na brzinu će otrčati do svojeg kombija i biti daleko od kuće kad policija dođe.

Teško je navlačio kožne rukavice preko znojnih dlanova. Kad ih je konačno navukao na ruke, uzeo je kopirani ključ iz svojeg džepa i svjetiljku s prednjeg sjedala. Nježno je ugurao ključ u bravu stražnjih vrata. Nisu se otvorila.

K vragu! Ključ je vjerojatno bio od prednjih vrata. Prednjih vrata koja su bila obasjana svjetlom.

Ugasio je svjetiljku i hodao je okolo, pažljivo hodajući uz same rubove kuće. Kada je stigao do ugla, neko je vrijeme čekao, skriven iza velikog grma, razmišljao je što dalje. Lako ćeš ti to izvesti.

Nakon deset minuta pored kuće nije prošao niti jedan automobil. Preko puta ceste, kod obitelji Feeney nije bilo svjetla. S tih troje djece, roditelji su vjerojatno bili iscrpljeni i spavali su poput svoje djece. Isplatilo se poznavati vlastite klijente.

Augie je sa svojeg skrivališta potrčao prema ulaznim vratima. Odmah je ušao i zatvorio vrata za sobom. Upalio je svjetiljku i pogledom prešao zidove sa svake strane vrata. Ništa.

Tada je požurio prema stražnjem dijelu kuće i pregledao zidove pored stražnjih vrata i garaže. Zidovi su bili goli. Vjerojatno je bio siguran, ali je ipak morao djelovati brzo.

Krenuo je stubištem na kat i brzo je pronašao glavnu spavaću sobu. Prvo je išao pretražiti ormar. Otvorio je gornju ladicu i to je bio puni pogodak. Zgrabio je kožnu kutiju za nakit, ne pokušavajući je otvoriti, i stavio je u torbu koju je napravio od jastučnice koju je podrapao kad je ušao u sobu. Svjetiljka mu je osvijetljavala put. Primijetio je da nema televizora niti videorekordera.

Elizin ormar u koji se moglo ući bio je osvijetljen svjetlom sa stropa. Nemarno je rukama odmicao vješalice s odjećom. Znao je procijeniti da je ta odjeća skupocjena, ali nije se želio zamarati s njom. Od njezine preprodaje na crnom tržištu ne bi imao neke veće koristi. I, ne bi li izgledao poput pravog glupana da ju pokuša prodati? Ispao bi glup i bio bi jako sumnjiv.

S rukom u rukavici, napipao je izbočinu u zidu. Iako je bilo lokota, svejedno je odlučio pokušati s ovim sefom. Neočekivano, uspjelo mu je. Srce mu je ubrzano tuklo dok je otvarao vrata sefa.

Sef je bio prazan.

Augie je izašao iz Elizine spavaće sobe i krenuo prema prizemlju. U blagovaonici je pronašao srebrni pribor za jelo. Pohlepno je trpao pronađeni plijen u torbu od jastučnice. Na sredini stola u blagovaonici stajala je ogromna srebrna zdjela ispunjena cvijećem. Istresao je cvijeće na pod i uzeo zdjelu. Nadao se da je vrijedna.

Kada je svoju svjetiljku uperio u smjeru dnevne sobe, nešto je zasvijetlucalo. Slijedio je svjetlost oko okruglog stola koji je bio ukrašen s mnogo uokvirenih slika. Sve ih je jednim pokretom strpao u vreću. Kasnije će provjeriti jesu li ti okviri skupocjeni.

Dosta s improviziranom vrećom. Otišao je u kuhinju i naslonio je na stražnja vrata. Pokušao je otvoriti vrata koja su vodila u dvorište kako bi se uvjerio da ih može lako otvoriti, naravno, ako bude potrebno. I mogao je. Augie ih je ostavio odškrinutima i odšetao do hladnjaka te ga otvorio. Ponekad ljudi i tamo skrivaju neke stvari. Pogledom je preletio po njemu.

Ništa.

Augie je nastavio svoj pohod na vrijednosti otišavši u radnu sobu gdje je pronašao veliki televizor, DVD uređaj i videorekorder.

S obzirom da je Eliza imala dijete, sigurno je ovdje negdje morala biti i kamera. Pronašao ju je u zidnom ormaru.

Sve je to s jako velikom mukom odnio van u svoj kombi i krenuo. Pogledao je na ručni sat. Lijepo obavljen posao za svega trideset pet minuta.

Kasnije je nemarno pobacao slike iz okvira znajući da će dostići dobru cijenu.

POGLAVLJE 74.

Konačno su došli do kraja snimanja. Sada će Eliza morati odlučiti hoće li moći nastaviti raditi s producentom SVJEŽIJEG IZGLEDA.

Keith je bio preplašen od onog trenutka kad je vidio izraz njezinog lica nakon što ju je poljubio, odmah je znao da je prešao dozvoljenu granicu. Ponizno joj se ispričavao, preklinjući je da mu oprost. Oči su mu bile pune suza i glas mu se prekidao dok je objašnjavao Elizi da mu oprost jer je trenutno pod velikim pritiskom. Imao je užasno napetu situaciju kod kuće jer mu žena treba uskoro roditi njihovo prvo dijete. Zadnja stvar koju si je sada mogao priuštiti jest da izgubi posao.

Eliza je rekla Keithu da to zaboravi. Potpuno ga je razumjela. To je samo bila jedna od onih stvari. Više nisu započinjali tu temu za sve vrijeme koje su bili u Dallasu, iako je stanje bilo napeto.

Na aerodromu u New Yorku ju je čekao vozač koji ju je vozio kući, a ona nije ponudila kamermanu i producentu da ih poveze, što bi u drugim okolnostima vjerojatno učinila. Objasnila im je kako ne može dočekati da dođe kući. To je bila istina. Željela je biti doma kada Katharine i Paul dovezu Janie kući.

Limuzina je skrenula sa Saddle River Rada na Route 17 i Eliza je pokušavala smisliti što učiniti. Žalila je Keitha i nije mu željela nanijeti trajnu štetu čije će posljedice dugo osjećati samo zbog trenutno donesene loše procjene Ali ona je ipak bila voditeljica Evening Headlinesa. Ako se ikada pročuje da se to dogodilo, tada će njezina reputacija i karijera biti upitne.

Ali kako bi se to pročulo? Keith zasigurno neće nikome reći. Eliza je odlučila da će sutra ujutro s njim razgovarati o tome što se dogodilo. Moraju to raščistiti i krenuti ispočetka. Voljna je prijeći preko cijele te situacije samo da se to više nikada ne ponovi.

Limuzina je polako „uplovila” na njezin prilaz i vozač je izvadio njezine kovčege, te ih odnio do ulaznih vrata. Eliza je otključala vrata i vozač je ispustio kovčege u glavnom hodniku i potom otišao.

Još uvijek nije bio potpuni mrak, ali je Eliza svejedno upalila svjetlo. Nemarno je izula cipele i žurno krenula prema stoliću na kojemu joj je gospođa Garcia ostavljala poštu. Prelazila je kroz hrpu pisama kao i obično, te se smjestila na fotelji pored prozora u dnevnoj sobi. Prepoznala je rukopis na pismu koje je stiglo zračnom poštom. Upalila je svjetiljku koja je stajala pored fotelje kako bi bolje vidjela što joj je to Mack napisao.

Tada se to dogodilo, Eliza je jednim pogledom preko sobe shvatila da nedostaju njezine dragocjene slike.

POGLAVLJE 75.

Dan nakon krađe, ekipa iz Advantage Alarm Systema konačno je došla postaviti sigurnosni sistem i promijeniti brave na vratima.

Eliza je morala objašnjavati Janie kad je došla kući s vikenda provedenog kod Katharine i Paula, gdje su nestali televizor i videorekorder. Obećala joj je da će gospođa Garcia otići ujutro dok ona bude u školi i kupiti joj nove. Nakon što su Katharine i Paul otišli i kada je stavila Janie u njezin krevet, Eliza je detaljno pregledala kuću i popisala sve stvari koje nedostaju. Počela je plakati.

Nestalo je sve srebrno posuđe, svih devetnaest komada u kompletu, vjenčani dar za njezino i Johnovo vjenčanje. Njezin nakit, uključujući dijamantni zaručnički prsten i zlatna burma koju joj je njezin dragi John nježno stavio na prst. Dijamantne naušnice koje joj je John poklonio za njihovu prvu godišnjicu. Smaragdna ogrlica koja je u obitelji Blake već tri generacije, koju su joj Katharine i Paul poklonili kada je rodila Janie. Njezin prsten koji je dobila od Sveučilišta na Rhode Islandu. Ručni sat kojeg su joj roditelji poklonili za maturu. Sve stvari koje su imale, osim materijalne, i veliku sentimentalnu vrijednost, one su bile komadići njezinih postignuća.

Kada bi mogla birati samo jednu stvar da joj se vrati, izabrala bi ukrasnu iglu od dijamanta i safira koju je John kupio s namjerom da joj ju pokloni kad bude rodila njihovo dijete. Znao je da neće moći vidjeti izraz njezinog lica kada bude otvarala

ljubičastu kutiju za nakit. Eliza je tu stvar jednostavno obožavala. To je bila njihova veza između ovog i onog svijeta.

Što se Elize ticalo, te su stvari imale daleko veću sentimentalnu vrijednost. Rado bi kradljivcu ispisala ček i platila mu da joj vrati stvari koje joj je uzeo. Lako je mogla zamijeniti televizor i kameru. Lako je mogla kupiti novu tehniku, ali nikako nije mogla nadomjestiti te stvari koje su označavale pojedina razdoblja njezinog života.

I slike. Ukrasti sve slike zbog glupih okvira!

Netko je ušao u njezin dom i hladnokrvno uzeo njezine stvari. Jednostavno se ne smije izvući. Ali za sada je. Policija je napisala izvještaj i promrmljala nešto da će raditi na tom slučaju. Sve su to već oni vidjeli.

Nema traga nasilnom ulasku. Netko je s ključem ušao unutra i jednostavno odnio što mu je trebalo.

Eliza si nije željela dopustiti da razmišlja kako bi gospođa Garcia mogla biti krivac za to što se dogodilo, ali Larsonovo joj je upozorenje prostrujalo glavom. Odmah je odbacila tu pomisao. Carmen Garcia je godinama radila za jednu uglednu obitelj i za nju su imali samo odlične preporuke. Da su ikada sumnjali u njezino poštenje, sigurno je ne bi tako dugo držali u svojoj kući.

Ali, kad se sjetila njega, i Larson Richards je imao stare ključeve, a brave još nisu bile promijenjene. Možda joj još uvijek nije dao kombinaciju sefa kako ona ne bi mogla svoj nakit zaključati u njega?

POGLAVLJE 76.

Kad je Eliza u ponedjeljak ujutro stigla na posao, nije imala vremena razmišljati o krađi. Njezin je dnevni raspored bio pun, prvo je imala dogovoreni intervju s dobitnikom Nobelove nagrade s Columbia sveučilišta koji je radio istraživanje X-sindroma. Keith ju je pitao hoće li imati nešto protiv da je na tom intervjuu prati drugi producent Evening Headlinesa, Farell Slater. Glavni direktori su željeli priču o parovima na daljinu spremnu za emitiranje za snimljene intervjue složiti u jednu cjelinu i još je morao poraditi na tekstu kojega će Eliza govoriti kao uvodni dio emisije.

– Naravno, Keith. To je u redu.

Producent je cuclao donju usnu dok je stajao na vratima. Nije bilo nikakve svrhe pustiti Keitha da se muči. Eliza mu je odlučila olakšati situaciju.

– Keith, uđi na minutu i zatvori vrata za sobom. Poslušno je slijedio njezine upute i sjeo na stolac koji mu je pokazala rukom. Rukama se čvrsto uhvatio za ručke stolca i Eliza je primijetila njegove izgrizene nokte. Jadan čovjek.

– Gledaj. Ono što se dogodilo je bilo loše. Ti to znaš i ja to znam, Keith. Ali ti si jako dobar producent i ulagao si veliki napor da naši zajednički projekti ispadnu dobro. Profesionalno te jako cijenim i poštujem. Ali to je sve.

Podigao je glavu i patetično je pogledao.

– Dobro, Eliza, ne mogu ti riječima izraziti koliko mi je žao zbog onoga što se dogodilo. Noćas uopće nisam spavao jer sam se brinuo zbog toga. Nemam pojma što sam uopće mislio. Nešto poput toga se više nikada, ali nikada neće ponoviti, – ponizno je rekao.

Elizini se kutovi usna nisu ni pomaknuli dok je gledala u Keitha i slušala njegove isprike.

– Onda je sve u redu. Idemo dalje kao da se ništa nije dogodilo.

POGLAVLJE 77.

Cijeli je vikend provela u agoniji zbog toga, i konačno je donijela odluku. Abigail će biti hrabra i predati Elizi poklon koji je kupila u Victoria's Secretu. Ali nije imala dovoljno hrabrosti predati joj poklon osobno.

Cijeli je dan imala ružičasto zapakirani poklon zataknut ispred svojeg stola i jednostavno je čekala. Nakon što je Evening Headlines završio i cijeli se kat ispraznio, Abigail je pošla stražnjim stubištem pokraj Fishbowla prema Elizinom uredu. Vrata su bila zatvorena i zaključana, tako da je vrećicu s poklonom zakačila na kvaku i zaključila da će tamo biti sigurna do jutra.

Abigail je užurbano krenula dolje dok joj je srce ubrzano tuklo i tjeralo vrućinu u lice. Nije shvatila da kamere osiguranja snimaju svaki njezin pokret.

POGLAVLJE 78.

Bilo je hladno rujansko jutro, prvo po kojemu se mogao osjetiti dolazak jeseni. Paige je bila sretna što je dobila priliku da odjene crvenu kožnu suknju dugu do koljena i majicu koju je na sniženju kupila u T.J.Maxxu za jako povoljnu cijenu. Zaustavila se u zahodu kad je izašla iz dizala. Pogledala se u velikom ogledalu i preuredila gusti, tamni oblak svoje kose koja joj je uokvirivala lice, te ju je zakopčala na potiljku.

Na poslu se puno bolje osjećam, zadovoljno je pomislila Paige dok je prolazila pored praznih producentskih ureda. Ona je imala svoju rutinu dolaska na posao između devet i devet i trideset, dok ostali nisu razmišljali o poslu prije deset sati. Dok je Eliza stigla, poruke su joj bile posložene po redu, e-mail je bio uredno provjeren, a miris svježeg kave je dopirao iz malene kuhinje.

Čim se približila vratima ureda, Paige je ugledala ružičastu vrećicu koja je visjela na kvaki. Skinula ju je s vrata i ušla u ured, stavljajući vrećicu na radni stol. Baš će biti lijepo ako je to poklon za nju.

Ali na maloj koverti koja je bila nalijepljena na poklon pisalo je, za Elizu.

Paige je vratila kutiju u vrećicu, odnijela je u šefičin ured i ostavila je na stolu.

Nakon što je pristavila vodu za kavu, otipkala je brojeve na telefonu kako bi preslušala pristigle poruke.

– Dobar dan, ovdje Samuel Morton. Sarahin otac. Sljedećeg ću tjedna biti u New Yorku i pitao sam se mogu li svratiti do Vas kako bih Vam se osobno zahvalio za sve što ste učinili i predati Vam Sarahin poklon.

Elizino je srce umalo prestalo kucati dok je čitala pismo pisano na papirima istrgnutim iz bloka, pismo koje je stiglo s poklonom.

Ti si pametna, lijepa i želim da se bolje upoznamo. Nadam se da ćeš s radošću očekivati moje sljedeće pismo.

Nije bilo potpisa.

Eliza je podigla poklopac kutije i uznemireno pogledala u svilenu spavaćicu. To je bio tako intiman i osoban poklon. Tako neprikladan od nekoga koga uopće nije poznavala.

Ili je možda Eliza poznavala darovatelja? Doviknula je Paige da hitno nazove Keitha Chapela na telefon.

- Keith, jutros sam došla na posao i tu me je već nešto čekalo.
  - Da?
  - Želiš li znati što?
  - Ne. Trebam li željeti?
  - Iskreno se nadam da ne. Jesi li siguran da nisi ostavio poklon za mene?
  - Da, siguran sam, Eliza, – uvjerljivo je rekao. – Ništa za tebe nisam ostavio.
- Ako nije Keith, tko jest? Netko tko je imao priliku doći do njezinog ureda i ostaviti paket na vratima. To je morao biti djelatnik KEY-a.
- Dok se poigravala narukvicom, Eliza se naježila kad se dosjetila druge mogućnosti. Što ako je netko izvana mogao ući u zgradu i ostaviti joj poklon na vratima?
- Hej, Eliza, što ima kod tebe?
  - Joe, malo mi je neugodno što sam te zvala da dođeš zbog ovoga, ali s obzirom što se sve u posljednje vrijeme događalo, pomislila sam da bi to bilo sasvim u redu.
  - Što je bilo?
  - Sinoć mi je netko ostavio poklon.
  - Što to? – pitao je šef osiguranja.
  - Svilenu spavaćicu.
  - Odlično, – sarkastično je odgovorio. – Ima li uz nju kartica?
  - Da, ali nije potpisana.
  - U redu. Reci Paige da mi je donese dolje u ured, i molim te, Eliza, nemoj se zabrinjavati. Lako ćemo doznati tko je to bio. Trebamo samo pogledati što su zabilježile naše kamere.

POGLAVLJE 79.

Nakon ručka, Susan Feeney je otišla ispred ulaznih vrata i iz sandučića za poštu radosno izvukla studentski broj magazina Martha Stewart Living. Susan je najviše voljela praznik Noć vještica, naravno s izuzetkom Božića, a Martha je u to vrijeme uvijek dobro došla s pokojom dobrom i kreativnom idejom.

Susan je voljela šivati i sve kostime koje je šivala za djecu, Jamesa i sebe, čuvala je u kutijama. To su odijevali kad su posjećivali maskenbale. Pažljivo su označili kutije u kojima su bili kostimi svećenika i redovnice, gusara i djevojke iz harema, Drakule, Zorroa, francuske sobarice, plesačice u toplesu i Kipa slobode. Susan i James su prošle godine osvojili glavnu nagradu

na maskenbalu kada su se obukli u patriotske kostime. Uvijek se odijevala u neki netom sašiveni kostim i šetala s djecom po susjedstvu u potrazi za bombonima. Jedne je godine otišla na maskenbal kao trudni klaun i nitko je nije prepoznao.

Zabavljala se dok je razmišljala što će donijeti ovogodišnja Noć vještica. Prošle su godine Kelly i Kimberly bile par malih žutih Twinkiesa. Susan je bila pri kraju s njihovim kostimima. Predložila je da se drže teme insekata i željela da James bude pauk. Ali James je za sebe smislio nešto drugo. Nije želio biti pauk, komarac i još neki kukci koje mu je majka predložila. Susan se trudila biti strpljiva, ali ako on uskoro ne odluči, ona će morati donijeti odluku umjesto njega. Postojala je tanka linija između podržavanja sina da slijedi svoje mišljenje i podizanja razmaženog derišta.

Okrećući se od poštanskog sandučića, Susan je čula dječji glas koji ju je dozivao preko puta ulice.

– Gospođo Feeney, može li se James doći igrati kod mene?

Janie Blake, odjevena u do grla zakopčanu svijetlo-crvenu vestu, stajala je na prilazu držeći u ruci povodac na kojem je držala svojeg zlatnog psića. Gospođa Garcia je stajala iza nje pazeći je.

– James je unutra i gleda televiziju, Janie. Ako se gospođa Garcia slaže, možeš ti doći kod nas.

Janie se okrenula prema svojoj novoj prijateljici i predala joj povodac. Što se djetetovog mišljenja ticalo, odluka je bila donesena, ali je ipak ljubazno pitala. – Mogu, zar ne, gospođo Garcia?

Kuća je pomoćnica potvrdno klimnula glavom. – Možeš, munequita. Sve je u redu. Idi se malo igrati i ja ću kasnije doći po tebe da te dovedem kući.

Držala je djetetovu ruku i prevela je preko ceste.

James je bio zadubljen u gledanje Popaja kada je Susan uvela Janie u sobu za igranje. Malena je djevojčica sjela pored njega na kauč. Susan je odlučila nekoliko minuta posvetiti sebi, tako da je sjela i malo se opustila jer su djevojčice spavale na katu. Prelistavala je magazin, pronašla je recept za pečeni grah iz Bostona koji je željela iskušati i još jedan za lizalice koje će raditi.

Magazin Marthe Stewart bio nešto posebno. Bilo je fascinantno gledati je na televiziji ili čitati njezin magazin i vidjeti kakve sve stvari radi koje čine život lakšim i ljepšim.

Pogledala je prema gore kada je čula kako se James i Janie smiju šalama koje je izvodio Robin Williams u ulozi Popaja. Čelavi

mornar iskrivljenog lica i napumpanih mišića jeo je špinat iz konzerve i pokušavao izaći iz duboke jame, a djeca su tu scenu naprosto obožavala.

– Hej, James! Imam ideju. Što kažeš da budeš Popaj za Noć vještica?

– Može! – oduševljeno je viknuo njezin sin. Janie je sjedila i šutjela.

– Janie, znaš li ti što ćeš biti za Noć vještica? – pitala je Susan.

Janie je šutke klimnula glavom.

– Bi li možda htjela biti Oliva? Možeš pitati mamu i, ako se ona slaže, ja ću ti sašiti kostim i onda ćete ti i James moći hodati uređeni po susjedstvu i dobivati poklone.

Ta ideja je bila jako dobra. Janie je odmah zablistala. Zнала je da će se mama s tim složiti. Njezina mama nije šivala kostime. Mama je uvijek bila na poslu.

POGLAVLJE 80.

Joea Conellya je malo što moglo iznenaditi nakon desetljeća iskustva u ovom poslu. Ali kazete koje su snimale sinoćnje kretanje ispred Elizinog ureda, nisu pokazivale ništa posebno.

Svjetlokosa žena odjevena u tanine hlače i džemper objesila je vrećicu na vrata Elizinog ureda u devet sati. Joe nije prepoznao ženu, ali najbolje bi bilo da nazove Elizu da ona pogleda, možda je poznaje.

Eliza je uporno zurila u zamagljeni lik žene koji je stajao na monitoru u sobi osiguranja.

– Izgleda mi kao Abigail Snow. Ona radi promotivne materijale za emisije.

– Je li ti se na bilo koji način pokušala približiti?

– Nikada.

Joe je ugasio monitor.

– Pozvat ću je na razgovor.

Na Elizom se licu pojavio izraz negodovanja. – Bože, Joe. Ne želim je sramotiti. Ja uopće ne poznajem dovoljno tu Abigail, ali nekako mi se čini da je draga žena. Ne mogu vjerovati da je ona bilo kakva prijatna.

– Pa, kako ti to onda želiš riješiti? Ja to ne bih ignorirao, Eliza. Trebala bi znati da te nikako ne zanima. Ne želiš da netko mašta o tebi i pomišlja da se između vas može nešto dogoditi.

Eliza je razmislila o njegovim riječima i potom odlučila.

- Joe, sama ću razgovarati s njom.
- Jesi sigurna? Bit će mi drago obaviti to umjesto tebe.
- Ne, – odlučno je rekla. – Trebam to sama učiniti.

Eliza je otišla deset minuta ranije nego obično i svratila do ureda promotora. Abigail je bila unutra i nešto raspravljala s kolegom.

- Abigail, mogu li nakratko razgovarati s tobom?
- Naravno, Eliza. Samo slobodno uđi.

Kolega je shvatio da im treba privatnost i zbog toga se, ispričavši, udaljio.

– Želiš li vidjeti promotivne materijale koje sam napravila za SVJEŽIJI IZGLED i priču o parovima na daljinu? – ponudila je Abigail.

– Joj, ne mogu sada. Moram ići na šminkanje. Ali, sigurna sam da su materijali izvrsni. Ti ih uvijek izradiš odlično. – Eliza je prekrížila svoje duge noge i primaknula se prema naprijed.

Abigailino je srce htjelo iskočiti iz grudi.

- Pa, o čemu si željela razgovarati?
- Zapravo, Abigail, netko mi je sinoć ostavio poklon na vratima i mislim da si to mogla biti ti.

Abigail se zarumenila.

- Jesi li to bila ti?
- Jesam.

Eliza je željela izletjeti iz njezinog ureda čim je ugledala izraz pun nade na Abigailinom licu. Izraz koji će se pretvoriti u nešto sasvim suprotno kada čuje što joj je Eliza došla reći. Bila je to delikatna situacija. Eliza nije željela povrijediti Abigail, ali morala je to srezati odmah u korijenu.

- Nisam zainteresirana, Abigail. Žao mi je.
- Žena nije reagirala onako kako je to Eliza očekivala.
- Kako znaš da nisi zainteresirana? – pitala je Abigail, gotovo previše mirno.

- Što?
- Jesi li već prije razmišljala o tome?
- To se zaista tebe ne tiče, Abigail. Ali, odgovor je ne.
- Možda otkriješ da ti se to sviđa.
- Ne bih rekla.

– Gledaj, – rekla je Eliza odlučno, – nisam ovdje došla da bih razgovarala o seksualnosti. Samo sam ti željela reći da bih cijnila kada se tako nešto ne bi više nikada ponovilo.

Ustala je i pošla prema vratima.

– Eliza, samo razmisli o tome, molim te. Mnoge se žene udaju i imaju djecu prije nego što shvate vlastite osjećaje. Ako ništa drugo, onda barem razmisli zašto ti je zbog toga tako neugodno.

– Nije mi neugodno, Abigail. Volim misliti o sebi kao o osobi s vrlo liberalnim pogledom na svijet, ali ja sebe poznajem i znam da me seksualno ne privlače žene.

Eliza je utonula u stolicu, duboko uzdahnula i ispričala Doris o razgovoru koji je vodila s Abigail.

– Znala sam da se pali na tebe, mala, – rekla je Doris dok je umakala četkicu u rumenilo.

– Znala si? Zašto mi nisi rekla?

– Kao da već nisi brinula zbog drugih stvari. – Doris je stala ispred nje i ispustila četkicu i rumenilo iz ruku, te ispružila jedan po jedan prst. – Razmislimo malo. Dobivaš prijeteće telefonske pozive. Dobivaš prijeteća pisma. Dečko te prevario. I ne zaboravimo, nedavno su ti pokrali sve iz kuće.

Eliza se nasmijala usprkos svemu. – Oh, da, i ima još jedna sretna stvar koju sam ti zaboravila spomenuti. Prošlog vikenda, kad smo bili u Dallasu, nabacivao mi se Keith Chapel.

Doris se iskreno iznenadila i njezine su se brončano namazane usne u kutovima spustile. – Šališ se! Keith mi se uvijek činio mirnim. Nisam mislila da bi se on nabacio bilo kome, a najmanje voditeljici. To je bilo zaista hrabro.

Eliza je slegnula ramenima dok je Doris nastavljala šminkanje. – Hrabro, glupo ili očajnički? Koje? – Eliza je ustala sa stolca i očistila košulju. – Ali jedna je stvar dobra, uskoro ću čitati vijesti milijunima ljudi koji nemaju pojma o kaosu koji trenutno vlada u mojem životu.

POGLAVLJE 81.

Tako blizu, a još uvijek tako daleko. Bila je blizu kao i televizijski ekran. Bila je blizu kao njezina fotografija u novinama. Punila je misli koje su kružile mozgom čitav dan i noćima se pojavljivala u snovima. Bila je uvijek tu, a opet nikad.

Zavist. To je strujalo venama gledajući Elizu kako sjedi pored one žene koju je intervjuirala u avionu. Oh, biti tako blizu Elize Blake, osjećajući toplinu njezinog tijela. Letjeti s njom na neko egzotično mjesto gdje bi mogli biti zajedno.

Molim te, Eliza... Kada bi se samo moglo biti tako blizu tebe.

POGLAVLJE 82.

Eliza je potrčala iz studija čim je završila emisija koja se emitirala četvrtkom navečer. U sedam i trideset je počeo program „Ponovno u vrtić” i ona je rekla vozaču da je odveze direktno u vrtić HoHoKusa. Čak i da na tom dijelu autoceste ne bude prometa, sigurno će zakasniti.

Ali, kao i svake večeri prije, prometa je bilo. Gustog prometa. Eliza je utrčala u učionicu gospođe Prescott, ali ona je taman završavala svoju prezentaciju. Ostali su roditelji već ustali sa svojim malenih stolaca i međusobno razgovarali, tražeći pogledom po zidovima radove svojim malenih kreativaca.

– Gospođo Prescott, ja sam Eliza Blake, Janiena majka.

– Drago mi je, gospođo Blake, – rekla je sitna žena srednjih godina ispruživši ruku prema Elizi. Gospođa Prescott nije bila puno viša od svojih mališana. – Baš mi je drago što sam Vas upoznala. Moj muž i ja Vas gledamo svake večeri.

– Hvala Vam, – rekla je Eliza osjećajući malenu nelagodu. Nije željela da pažnja bude usmjerena prema njoj. Došla je ovdje kako bi razgovarala o svojoj kćerki. – Kakva je Janie?

– Jako je dobra, – rekla je gospođa Prescott. – Čini se da se jako dobro prilagođava. Čula sam da ste se doselili.

– Točno, sve se brzo dogodilo.

– I, imate novu kućnu pomoćnicu?

– Da, gospođu Garciju, – Eliza je potvrdila. – Za sada je sve u redu. Ona i Janie se izvrsno slažu.

Gospođa Prescott je klimala glavom. – Da, čini mi se da je jako draga osoba, vidim je kada dođe po Janie. Janie se čini sretnom kada odlazi s njom.

– To je lijepo čuti.

– Janie mi je rekla da su Vas opljačkali?

Eliza se počela osjećati nelagodno i krivom dok je žena nabrajala listu promjena i trauma koje je Janie preživjela u posljednje vrijeme. – Da, nažalost jesu, – odgovorila je.

– Janie je rekla da je bila tužna zato što su ukradene njezine slike.

Janie joj ništa o tome nije rekla. Oh, Bože.

– Da, obiteljske slike koje su bile u okvirima.

– Jesu li na kojoj bio njezin otac? Što je sada ovo? Ispitivanje? Eliza je potvrdno klimnula glavom.

Gospođa Prescott se ugrizla za usnu i Eliza je osjetila rastuću suzdržanost.

– Izgleda da nešto imate na pameti, gospođo Prescott. Molim Vas, recite o čemu se radi.

– U novinama sam pročitala o onome što se ljetos dogodilo. Janie je mnogo toga preživjela, a još je tako malena. Željela sam samo da znate da sam na to jako osjetljiva.

Eliza je osjetila kako je mnoštvo drugih roditelja promatra u punoj učionici. Ovo je bila jedna od situacija kada je žudjela za anonimnosti. Laknulo joj je kad je druga majka prišla kako bi razgovarala s gospođom Prescott.

Panoi postavljeni na zidovima učionice su imali maštovite naslove. Prvi je bio: „Što sam radio/la preko ljeta”. Elizi je bilo lakše kada je ugledala Janien crtež koji je opisivao more i plažu, radije nego lik gospođe Twomey koja drži pištolj u ruci.

Drugi pano je imao naslov: „Skorašnji praznik”, bio je ispunjen istim crtežima. Sva su djeca nacrtala bundeve.

„Moja obitelj” je bio naslov sljedećeg panoa. Eliza se ražalostila kada je ugledala crteže petogodišnjaka na kojima su bili iscrtani likovi oba roditelja s određenim brojem djece. Normalne američke obitelji. Kada je stigla do slike koju je Janie napravila, ugledala je veliku nacrtanu mamu, malenu djevojčicu i neku žutu točku za koju je Eliza pretpostavila da predstavlja Daisy. Na papiru je ostalo dosta prostora. U samom kutu papira, Janie je nacrtala minijaturnu verziju Kay-Kay i sijedog Poppiea kako se drže za ruke. Bila je to malo čudna slika. Ali to je bila obitelj za koju je Janie znala.

Po prvi puta Elizi je bilo drago što je Larson donio Janie psa.

Osjetila je tapšanje po ramenu, okrenula se i vidjela nasmiješenu Susan Feeney. Eliza je uložila veliki napor kako bi maknula zabrinuti izraz s lica.

– Hej, Susan, kako si?

– Ja sam dobro, ali što je s tobom? Izgledaš jako potišteno.

Eliza je rukom pokazala prema panou na zidu.

– Što? – upitala je Susan.

– Pogledaj sve slike i zatim pogledaj onu koju je nacrtala Janie.

Susan je zurila u crteže. – Oh, misliš na stvar mama-tata? – Pomilovala je Elizu po ruci. – Ne zabrinjavaj se. Za nekoliko godina, pola će ovih roditelja biti razvedeno.

Eliza se suzdržavala da ne prasne u smijeh. – Nisam baš o tome razmišljala.

– Ma, zaboravi to, Eliza. Čini se da nitko nema problema, da je sve savršeno. Ali u svakoj obitelji problemi postoje. Ti voliš Janie i ona to zna. Ona je sigurna malena djevojčica i bit će posve dobro.

– Nadam se, – rekla je Eliza, osjećajući da joj se Susan sve više sviđa.

Susan je držala u ruci komad papira. – Hajde, upiši se na nešto. Priključi se ostalima, bolje ćeš se osjećati.

Eliza je pogledala u papir. Razredna majka. Zaboravi, nema šanse da bi to mogla. Pečenje kolača. Pa, mogla je zamoliti gospođu Garciju da peče kolače, ali tu nije osobno sudjelovala. Parada za Noć vještica.

– Što se treba raditi na paradi Noći vještica? – pitala je Eliza.

– Donijeti kolače i biti ovdje u subotu ujutro prije Noći vještica i dočekati djecu kad se budu vraćala s marširanja kroz grad u svojim kostimima.

Eliza se potpisala na liniju pored toga. – Toga se mogu prihvatiti. – Predala je papir susjedi. – Čuj, Susan, još jednom ti zahvaljujem što šivaš kostim za Janie. Zaista to cijenim.

Krivnji nikada kraja.

POGLAVLJE 83.

Zašto je uopće pristala na intervju s Recordom.

Eliza nije željela još više publiciteta. Ali KEY vijestima se to svidjelo. S obzirom na svotu novca koju joj televizijska kuća plaćala Eliza je morala poštivati njihove želje. Record je uživao veliku popularnost u sjevernom New Jerseyju. Louise Kendall će zasigurno vidjeti članak, a to je značilo da će i Range.

S notesom i olovkom u ruci, novinar je u petak ujutro sjeo u Elizin ured.

– Zašto ste se preselili u Bergen County?

– Mislim da je tamo lijepa okolina za život i odgoj djeteta. Voljele smo živjeti u gradu, ali ja sam željela da Janie ima dvorište u kojem će se moći bezbrižno igrati. Također sam željela da pohađa javnu školu, a Bergen Country ima jak sustav školstva.

– Vaš problem s kućnom pomoćnicom privukao je mnogo pažnje. Pretpostavljam da je i to jedan od razloga za selidbu? – dodao je novinar.

– Jest. Ali bila bih Vam jako zahvalna ako biste to izostavili u svojem članku. Pokušavamo to zaboraviti.

– Kako Vam se sviđa HoHoKus?

– To je prekrasan gradić. Očaravajući. I jako je blizu New Yorka.
– Jeste li upoznali dosta ljudi?
– Tamo smo tek nekoliko tjedana, ali neki ljudi koje sam upoznala su jako ljubazni i dragi.

– Jeste li uključeni u neke lokalne aktivnosti?

Eliza se nasmiješila. – Smiješno je što me to pitate, jer sam se baš sinoć upisala za pomoć i rad u javnom vrtiću za paradu Noći vještica. I namjeravam nastaviti svoj rad u dobrotvornim akcijama za istraživanje X-sindroma s kolegicom Louise Kendall koja je ujedno i moja agentica za nekretnine. Prošlog sam lipnja imala privilegiju održati govor na dobrotvornom balu za istraživanje X-sindroma koji se održavao u Park Ridge Marriottu. Sljedeće ga godine Louise organizira u Tavern Greenu. Pomoći ću joj i asistirati.

– Gdje Vi točno živite u HoHoKusu? – pitao je novinar.

Elizi je bilo neugodno. – Znaite, zadnja stvar koju želim učiniti jest da Vam otežavam posao, ali voljela bih kada ni to ne biste spominjali u svojem članku. Znaite, zbog sigurnosnih razloga.

Svijet je pun luđaka.

POGLAVLJE 84.

Janie je bila uzbuđena što će u subotu navečer večerati i prespavati kod Jamesa, dok je Eliza bila oduševljena što ne mora osjećati krivnju zbog toga što izlazi van na večeru.

Louise joj je rekla da se odjene opušteno, tako da je Eliza za tu prigodu izabrala tuniku dugačkih rukava i crne elegantne hlače. Njezin je izbor nakita bio ograničen. Još uvijek je imala zlatne naušnice i bakinu ogrlicu koju je nosila u Dallas. Opet je zahvaljivala Bogu što joj kradljivac nije i to uzeo.

Ostavila je svjetla u kući upaljena, uključila sigurnosni alarm, ušla u automobil i odvezla se nekoliko milja sjeverno, do bloka luksuznih kuća u Bear's Nestu. Uniformirani čuvar ju je zaustavio na ulazu.

– Idem kod gospođe Kendall.

– Vaše ime, molim?

– Eliza Blake.

Na čuvarevom licu nije primijetila nikakvu promjenu kada mu je rekla svoje ime i zbog toga je bila sretna.

Možda bi bilo pametnije da se preselila na neko mjesto poput ovoga, razmišljala je Eliza dok se vozila kroz mirne ulice. Bilo bi

zaista utješno imati čuvara koji je pazio tko ulazi i tko izlazi iz kvarta. Ali oko kompleksa kuća nije bilo visoke ograde, ali i da je bilo, netko tko je želio ući u neku od kuća, svakako bi to učinio.

Kada je pozvonila, vrata joj je otvorio Range držeći u ruci čašu s pićem.

– Stigla je, – široko se osmjehnuo, štipkajući je po obrazu. – Hajde, uđi. Louise je na terasi, želi iskoristiti posljednje toplije večeri da tamo ispije koktel.

Upravo se smračivalo, a Louise je na ogradu terase postavila sitne svijeće koje su stajale u svojim postoljima. Točili su pića i razglabali o predstojećim predsjedničkim izborima sve dok Louise nije vrisnula.

– Što je bilo? – rekao je Range, vidljivo uznemiren.

– Oh, moj Bože, upravo sam vidjela šišmiša koji je proletio ovuda!

Range se vratio natrag u stolac i olakšavajuće rekao. – Ne brini se, dušo. Eliza ti može ispričati sve o šišmišima. Nemaš se razloga zabrinjavati. Zar ne, Eliza?

– Pa, može mi o njima pričati unutra, jer ja ovdje više neću biti. – Louise je brzo uzela svoj viski s ledom i kroz francuska vrata ušla u dnevnu sobu dok su je njih dvoje slijedili.

Eliza joj je objasnila sve o istraživanju koje su proveli za emisiju SVJEŽIJI IZGLED, ali Louise je ostala neuvjerena. – Baš me briga. Od šišmiša se sva naježim i ništa neće to promijeniti. Hajde, razgovarajmo o nečemu ugodnijem.

– U redu, – složila se Eliza, mijenjajući temu. – Napravila sam jučer dobru reklamu za X-sindrom, – vedro je objavila.

– Record je radio reportažu o mojem sudjelovanju u tome. Rekla sam novinaru da ću raditi s tobom na dobrotvornim priredbama za FRAXA-u.

– Hvala ti, Eliza. To je odlično. Svaka sitnica pomaže. I još bolje, danas mi je Range rekao kako je u sljedećoj epizodi emisije SVJEŽIJI IZGLED tema X-sindrom. To će sigurno pomoći da se o tome pročuje. Jako mi je drago što ti radiš tu priču.

Dok se Louise ispričala i otišla u kuhinju provjeriti pečenje, Range je želio saznati više o jučerašnjem intervjuu.

– Misliš li da je bilo pametno obznaniti u novinama da si se ovamo preselila? – pitao ju je. – Znaš, zbog svih onih prijatelja. Zašto reći nekome gdje živiš?

Eliza je razrogačila oči. – Range Bullock, ne mogu vjerovati! Ti si taj koji uvijek forsira da dobije što veći publicitet za emisiju. Mislila sam da će ti biti drago.

– Sav publicitet svijeta neće pomoći emisiji ako ti ne budeš sjedila na voditeljskoj stolici, – izvalio je.

Elizino je raspoloženje splasnulo.

– Žao mi je, Eliza. Nisam to želio tako reći.

– Što nisi želio tako reći? – pitala je Louise, načuvši samo kraj njihovog razgovora kad se iz kuhinje vraćala u dnevnu sobu.

– Range je zabrinut zbog nekih prijetnji koje mi stižu.

Louise je sjela na fotelju. – Znam da je zabrinut, uostalom, i ja sam također. Sjećam se kad je Bili primao ta luda pisma. Znam da mi za većinu njih nikada nije ni rekao, ali tijekom godina primio je nekoliko njih koja su čak i njega uzdrmala. Bila su zaista užasna, od njih se čovjeku krv sledi u žilama.

Eliza se igrala narukvicom. – To je stvarno jedna od posla za koji si plaćen, izvještavaš o događajima i trudiš se to što bolje odraditi, a da zapravo uopće nemaš pojma tko te gleda i kako na tebe reagira.

– Možda bismo trebali napraviti emisiju o tome, – predložio je Range.

Eliza ga je pogledala kao da je lud.

– Ozbiljno mislim, Eliza. Bila bi to dobra emisija.

– Nema šanse, Range. Nisam zainteresirana obznaniti čitavoj zemlji što mi se događa zbog posla kojega obavljam. – Bila je odlučna.

Nastala je tišina u prostoriji. Louise je ustala s fotelje i uzela Elizinu čašu kako bi ju napunila.

– Jesu li ikada saznali što se dogodilo s Lindom Anderson, Range? – Louise je pitala dok je stajala za barom i stavljala kockice leda u starinsku kristalnu čašu.

– Bože, ne znam. Nikad ništa nisam čuo.

– Tko je Linda Anderson? – Eliza se zainteresirala.

– Ona je bila voditeljica na Garden State Networku. Bila je prilično dobra i veoma atraktivna. Upravo smo razmišljali o njezinom angažiranju kad je nestala. – Range je zaškiljio. – Otada je zasigurno prošlo i pet godina. Zbog čega si se sada nje sjetila?

Louise je predala napunjenu čašu natrag i pogledala u svoju gošću. – Pa, mislim da je Linda Anderson ličila na tebe, Eliza. Zar ne, Range?

Zaprepašten, Range je zurio u voditeljicu. – U pravu si, jako su slične.

POGLAVLJE 85.

Ovo je bila jedna od stvari koju je željela raditi kada se odlučila preseliti iz grada. Bilo je sunčano nedjeljno poslijepodne, hrastovi i javorovi su dobivali zlatne, crvene i narančaste nijanse koje će tek za nekoliko tjedana poprimiti pravu jesenju boju. Eliza i Janie, držeći Daisy na povodcu, šetale su oko jezera zajedno sa Susan, Jamesom i njihovim Buddyem.

– Pazite na guske, – Susan je upozorila djecu koju su potrčala naprijed sa psima. – Svakog dana sat vremena hodam oko ovog prekrasnog jezera. Mislim da me to drži u ovom susjedstvu. Ali, većinu vremena dok šećem, pazim da ne stanem u gušći izmet.

– Trebale bi sada nekako već letjeti na jug, zar ne? – pitala je Eliza.

Susan je slegnula ramenima. – Ne znam. Čini mi se da su stalno ovdje. Lijepo ih je promatrati dok su u vodi, ali ne mogu podnijeti nered koji ostave za sobom kada izađu van. Kad smo već kod nereda, jesi li razgovarala s policijom o pljački?

– Ništa mi još nisu javili, – odgovorila je Eliza. – A da ti iskreno kažem, uopće se ne nadam da će nešto pronaći. Policajac koji je došao one noći nije djelovao ohrabrujuće.

– Zašto mi onda plaćamo poreze? – ljutito je pitala Susan. – Trebali bi nešto učiniti s tim.

Eliza je oklijevala prije nego što je odlučila nastaviti ovaj razgovor. Nije se željela razbacivati optužbama, ali prošlog tjedna se mučila s mogućom upletenošću Larsona Richardsona. Ako se ne povjeri svojoj susjedi, jednostavno će eksplodirati.

– Bože, Eliza, – odgovorila joj je Susan kad je čula Elizinu koja joj je rekla kako Larson još uvijek ima ključ od kuće i da je tako mogao nenasilno ući. – Znam da je Larsonu prijeko potreban novac, ali ne mogu vjerovati da bi posegnuo za provalom.

– Kako misliš da mu je novac prijeko potreban? – Eliza je izvlačila odgovor.

– Ispričala sam ti o njegovom poslu s pizzerijama.

– Jesi.

Susan je pogledala Elizinu. – Ne bih trebala izdavati tajnu, ali mislim da je to sada u redu, s obzirom da su Richardsi sada mrtvi.

– Kakvu tajnu?

Susan je počela polako pričati, zatim ju je priča uvukla u sve žešći razgovor. – Richardsi su Larsonu posudili mnogo novca

kako bi održao svoj posao. Gospođa Richards je zbog toga bila sve zabrinutija i tražila je od Larsona da potpiše ugovore o zajmovima. Ali kako je on konstantno dolazio po još više novca, konačno mu je rekla kako mu više neće posuđivati.

– Kako je Larson to primio?

– Ne baš dobro. Gospođa Richards je plakala zbog toga jednog dana kad je došla k meni i to mi ispričala. Ne bi uopće mogla vjerovati što je Larson tada rekao svojoj vlastitoj majci. Rekao joj je ako mu ne da novac da nikada više neće razgovarati s njom. Da će ona i gospodin Richards biti mrtvi za njega.

– Dobar sin, – Eliza je primijetila.

Susanine su se oči napunile suzama dok joj je sunce obasjavalo tamnu kosu. – Gospođa Richards je rekla kako neće dopustiti da izgubi jedinog sina i razmišljala mu je posuditi još novaca.

– I, je li mu posudila?

– Ne znam. Odmah nakon toga prokleti je bojler ispustio plin i Richardsi su umrli od trovanja ugljičnim monoksidom.

POGLAVLJE 86.

– Gospodin Morton je u predvorju i želi vidjeti gospođu Blake.

– Reci mu da ću odmah sići.

Paige je spustila slušalicu. Iskrsnuo je intervju s jednim predsjedničkim kandidatom i Eliza je nevoljko jutros otputovala u Washington. Paige nije mogla pronaći Samuela Mortona kako bi otkazala njihov već dogovoren sastanak.

Nije se željela zamarati čekanjem dizala, već je požurila silazeći niz stubište do predvorja. Kod recepcije je čekao visok, atraktivan čovjek tamne kose prošarane sijedim pramenovima, u ruci držeći torbu srednje veličine. Paige se razumjela u modu i mogla se kladiti da je njegovo odijelo marke Zegna, odijelo koje je koštalo više od dvije tisuće dolara.

– Gospodine Morton, – pozdravila ga je Paige, pružajući ruku prema njemu, – ja sam pomoćnica gospođe Blake.

– Drago mi je. – Čovjek se ljubazno rukovao s njom.

– Žao mi je što Vam to moram reći, ali gospođa Blake je jutros neočekivano morala otputovati. Jako joj je žao, i rekla mi je da Vam kažem kako se nada da ćete se moći vidjeti drugi puta.

Paige je vidjela razočaranje na Samuelovom licu.

– Ako želite, mogu Vam pokazati našu televizijsku kuću, – ponudila je Paige.

Samuel je bio ugodan sugovornik i pokazao je veliki interes za tih pola sata koliko mu je Paige pokazivala njihovo radno okruženje. Kada su stigle do Elizinog ureda, Samuel je pogledao dolje kroz staklo prema prostorijama s vijestima.

– Volio bih da je Sarah mogla vidjeti ovo, – promrmljao je tužno.
– Jako bi joj se svidjelo.

– Žao mi je, gospodine Morton. – Paige se nije mogla sjetiti što bi mu drugo mogla reći.

Dok su izlazili iz ureda i odlazili prema predvorju, Samuel se odjednom sjetio torbe koju je nosio. Predao ju je Elizinoj pomoćnici.

– Cijeli ću tjedan biti u gradu i bilo bi mi jako drago kada bih dobio priliku osobno upoznati gospođu Blake, ako joj njezin raspored dozvoli. Ali za svaki slučaj, ako se ne uspijemo vidjeti, hoćete li joj, molim Vas, predati ovo umjesto mene?

POGLAVLJE 87.

Rangea je „sve više zaokupljao razgovor kojeg je vodio za večerom preko vikenda. Kao izvršni producent imao je isključivo pravo raditi na priči koju želi. Nakon jutrošnjeg uobičajenog sastanka, pozvao je Keitha Chapela u Fishbowl.

– Pogledaj što možeš saznati o nestanku voditeljice Garden State Networka, Linde Anderson, koje se dogodilo otprilike prije pet godina.

Keith je zapisivao u svoj notes. – Razmišljate li o tome kao o priči za SVJEŽIJI IZGLED?

– Još nisam posve siguran, – odgovorio je Range. – Vidi što možeš saznati. Javi se meni, pa ćemo o tome razgovarati s Elizom.

Keith je potvrdno klimnuo glavom i okrenuo se prema vratima da pođe.

– Samo malo, Keith. – Range je otvorio ladicu svojeg radnog stola i izvadio crnu kutiju za videokasete. – Malo sam istraživao okolo i pronašao sam ovu kazetu koju je Linda snimila kada je ovdje tražila posao. Pregledaj je i reci mi što misliš.

Kasnije je producent stavio kazetu u videorekorder. Žena koja se pojavila na ekranu govoreći vijesti, podsjetila je Keitha na ženu koja se pojavljivala na stotinama kazeta u njegovom uredu.

POGLAVLJE 88.

Čovjek je opet šetao na drugoj strani ceste, preko puta televizijskog centra.

Po svim pravilima, šef osiguranja je znao da bi trebao nazvati policiju da razgovara s njim, ali Joe Connelly je odlučio kako će otići do njega i suočiti se s njim licem u lice. Pristiglo je još prijetećih pisama, a FBI se još uopće nije javio. Connelly je bio napet i odlučan kako se ništa neće dogoditi Elizi Blake dok je on čuva.

Sa sobom je poveo dva uniformirana čuvara, došao do ceste gdje je malo zastao zbog prometa i hladno prešao na drugu stranu ulice. Dok se približavao, čovjek je izazivački zurio u njega.

– Oprostite, gospodine. Volio bih znati Vaše ime i razlog zbog kojeg se ovdje neprestano motate.

Čovjek ga je omalovažavajuće pogledao. – Ne moram ja Vama reći svoje ime i, koliko ja znam, ovo je slobodna zemlja i ovo je javni pločnik.

– Slušaj, klaune. Odlazi i ne vraćaj se. Jesi li me razumio? Ako te još jednom vidim ovdje, zvat ću policiju.

– Oh, uplašio sam se.

Connelly se osjećao kao da mu je ovaj sarkastični kučkin sin opalio šamar. Umjesto žestoke reakcije, on je mahnuo rukom jednom od dvojice čuvara koji je iz džepa izvukao fotoaparat i načinio nekoliko slika.

– Hej, ne možete to raditi! – protestirala je propalica, želeći uzeti fotoaparat.

Čuvar se na vrijeme izmaknuo i Meat je ostao praznih ruku.

– Zašto da ne pozovemo policiju? – rekao je Connelly trijumfalno. – Sada se gubi odavde i, upozoravam te, ne vraćaj se više.

POGLAVLJE 89.

Kakav sretan maleni dječak!

Naravno, imao je neku bolest zvanu X-sindrom, bio je osuđen na život retardirane osobe i imao je problema s govorom. Možda nikada neće moći voziti automobil ili naučiti čitati i pisati, ali samo zato što je patio od nekog genetskog poremećaja ne znači da ne može biti blizu Elize.

Bilo je jako dirljivo i srcu mило gledati Elizu dok je nježno razgovarala s dječakom koji je neprestano tapšao rukama. Nije ni čudo da je dječak tapšao. Biti blizu nje je bilo vraški uzbudljivo.

Pomisao da će večeras gledati Elizu na televizijskom ekranu obećavala mu je slatke snove. Ali opet, gledao je i Lindu Anderson i to neprestano gledanje mu nije donijelo mirne noći. Barem da se Linda nije opirala. Sve je bila njezina krivica, zaista. Linda može sama sebe kriviti za sve.

Sve to vrijeme provesti radeći na tome da se približi Lindi. Polako je dovodeći do one točke gdje se mogla osjetiti sigurnom i povjeriti joj svoje najveće nade i strahove.

Strah. To je bio problem. Kada je Linda osjetila da je netko uhodi, zvala je policiju i povjerila se osobi za koju je mislila da joj može vjerovati. Osobi koja nije bila zadovoljna odnosom koji je vladao među njima. Osobi koja je znala njezin raspored i koja ju je sakrivena sve češće promatrala.

Naravno, kada je policija počela pratiti Lindu, ništa se nije dogodilo. Uhoda se pritajila sve dok Linda nije počela plakati kako je policija napustila njezin slučaj.

Nepodnošljivo čekanje kako bi se ponovno bilo blizu Linde izašlo je na površinu tog listopada prije pet godina. Pritisak se više nije mogao kontrolirati. Te noći, na Lindinim vratima, njezina su se usta iskrivila, a pogled sledio od straha.

Nije trebalo tako završiti. Da je mogla prihvatiti ljubav koja joj se nudila, ne bi bila odvučena u šumu. Da je barem htjela slušati o njihovom zajedničkom životu. Umjesto toga, ona je počela vrištati. Nije bilo drugog izbora, osim da ju utiša. Zvuk nastao u trenutku kad joj je prelomljen vrat još se čuo u mislima.

Lindino je tijelo moralo stajati u prtljažniku automobila dok se nije stvorila prilika da ga se ostavi na jednom napuštenom mjestu.

Nije tako trebalo završiti.

S Elizom bi moglo biti drukčije. Mogli bi se izvrsno slagati.

Eliza ne bi napravila istu pogrešku koju je napravila Linda Anderson.

Ako bude, snosit će iste posljedice.

Molim te Bože, ne dopusti da se isto ponovi.

POGLAVLJE 90.

Eliza je okretala stranice kožnog albuma za papire, čitajući pisma koja su uredno postavljena na svaku debelu stranicu. Unatoč velikoj boli, Samuel je pronašao vremena kako bi posložio pisma koja je Eliza slala njegovoj kćerki i s mnogo osjećaja nadopisivao je kako je Sarah reagirala nakon svakog primljenog pisma.

Što taj čovjek sada proživljava!

– Paige, – pozvala ju je Eliza telefonom, – možeš li, molim te, nazvati Samuela Mortona i spojiti nas?

Dok je čekala da telefon zazvoni, Eliza je promatrala koranicu albuma na kojoj je bila slika nasmiješene malene djevojčice s aparatićem za zube.

– Gospodin Morton je na trećoj liniji, Eliza. Duboko je uzdahnula i pritisnula tipku na telefonu.

– Gospodine Morton? Ja sam Eliza Blake. Željela sam se ispričati što nisam bila prisutna kada ste došli na sastanak. I, željela sam Vam se zahvaliti na ovoj prekrasnoj uspomeni na Sarah. To je bilo jako pažljivo od Vas.

– Drago mi je da Vam se sviđa. Dok sam to radio, osjećao sam se kao da sam na nekoj vrsti terapije, i molim Vas, ne brinite se što niste bili u uredu kada sam ja došao, gospođo Blake. Pretpostavljam da ste jako zaposleni.

Sviđao joj se zvuk njegovog dubokog glasa.

– Kako ste, gospodine Morton?

– Molim Vas, zovite me Samuel.

– Dogovoreno, – složio se. Mogla je osjetiti kako se slabašno nasmiješio. – Zapravo, malo sam bolje otkada sam došao u New York. Morao sam se maknuti od kuće na neko vrijeme.

– Razumijem u potpunosti. Poznaješ li ovdje neke ljude?

– Zapravo i da. Nekada sam ovdje živio, tako da sada posjećujem neke stare prijatelje.

– To je dobro. Ponekad pomaže i druženje sa starim prijateljima, čak iako čovjek osjeća da mu se ne da. Ako stalno budeš sjedio sam u sobi i razmišljao o tome, stvari se nikada neće popraviti, to ne vodi nikamo.

– To je definitivno istina, – složio se Samuel. – Ali znaš, čak i najbolji prijatelji su zaposleni i imaju svoje živote. Osim toga, teško je imati puno strpljenja s čovjekom koji svakog trena može zaplakati.

Eliza se jako dobro sjećala zajedničkih večera s prijateljima nakon Johnove smrti i sramotnog saznanja da su se, bez obzira koliko su je voljeli i žalili, osjećali nekako nelagodno kada je ona bila u blizini. Poželjela je da ovom čovjeku može nekako pomoći.

– Eliza, bi li možda htjela izaći sa mnom na večeru? Meni bi to predstavljalo veliko zadovoljstvo.

Poželjela je izmisliti neku ispriku, ali jednostavno to nije mogla učiniti. Rukom je pogladila kožni album. Što bi se loše moglo dogoditi ako izađe na nekoliko sati i provede ih s čovjekom koji iskreno želi njezino društvo?

– Naravno, to bi bilo jako lijepo. Iako te moram zamoliti da to ne bude jako kasno.

– Odlično. – Čula je entuzijazam u njegovom glasu. – Samo reci vrijeme i mjesto.

– Što kažeš na sutra, odmah poslije emitiranja emisije?

– Meni odgovara. A gdje?

– Ja bih tu odluku ipak tebi prepustila, Samuel. Sutra nazovi moju pomoćnicu i reci joj mjesto sastanka.

Eliza je spustila slušalicu i pomislila na Macka. Nije s muškarcem izašla na večeru otkad je Mack otputovao u London. Iako Eliza nije smatrala izlazak sa Samuelom na večeru kao ljubavni sastanak, poželjela je da Mack sazna da je s nekim ipak izašla.

POGLAVLJE 91.

Florence Anderson je bila i više nego sretna kada je nazvao Keith Chapel. Više nitko nije želio slušati kako priča o Lindi. Policija više nije obraćala pažnju na nju, niti su što poduzimali da saznaju što se zaista dogodilo njezinoj kćerki. Znala je da su je smatrali ludom po tonu kojim su razgovarali s njom kada bi ih nazvala u policijsku stanicu. Prezirala je činjenicu da su napustili njezin slučaj.

Bila je ljuta. Da je to bila njihova kćerka, ne bi samo tako odustali. Ti su se policajci držali zajedno. Da je njihova kćerka nestala, zasigurno bi već do sada nešto pronašli. Sve svoje frustracije govorila je producentu KEY vijesti, ne znajući da on razmišlja kako će njezin bijes snažno djelovati na televiziji.

– Policija je dobro počela, – priznala je Florence. – Odmah nakon Lindinog nestanka, pretraživali su cijelo područje helikopterima,

psima i brodovima. Stalno su govorili kako se nadaju da neće ništa pronaći. Nadali su se.

Žena je zastala. – Pa, ništa i nisu pronašli. Sada je prošlo već dosta godina i ja u svom srcu znam da je Linda mrtva. Sada bi bilo zadovoljavajuće samo saznati što joj se dogodilo. Željela bih pronaći što god je ostalo od moje kćerke i pokopati je da počiva u miru Božjem. Ne možete ni zamisliti kako je to, ne znati... – Glas joj je bio isprekidan.

– U pravu ste, ne mogu to zamisliti, – odgovorio je tiho Keith. – Gospođo Anderson, biste li pristali na intervju, mi bismo došli sa snimateljskom ekipom do Vas?

– Gospodine, ja bih stajala gola nasred Broadwaya da mi to pomogne saznati istinu o Lindinoj smrti.

POGLAVLJE 92.

– Morao si imati neku vezu. Što si morao napraviti da bi dobio ovdje stol u tako kratkom vremenu?

Samuel se nasmijao Elizi, ali joj ništa nije odgovorio dok su sjedali u neutralno obojenu prostoriju za jelo u Jean Georgesu, restoranu s četiri zvjezdice predivnog Trump hotela. Interijer restorana je bio udoban i dojmljiv, ali sa samo nekoliko posebnih detalja, želeći tako skrenuti pozornost isključivo na hranu. Stolovi su se morali rezervirati nekoliko tjedana unaprijed. Konobari su stalno bili na usluzi, jedina im je namjera bila dostojanstveno uslužiti goste.

Posebna se pažnja obraćala dekoriranju svakog jela. Eliza je naručila juhu od mladog luka koja je poslužena u prekrasnoj cvjetnoj zdjelici.

– Uvjeren sam da si ovdje jela mnogo puta prije, – rekao je Samuel.

– Zapravo i nisam. Razmišljala sam o tome, ali nikad nisam našla dovoljno vremena za to.

Samuel je klimnuo glavom. – Znam kako je to. Prekrasno mjesto može biti i u tvom dvorištu, a da nikada ne nađeš dovoljno vremena da odeš tamo.

– Da, tako nekako. Pokušavam što rjeđe izlaziti van na večere jer imam malenu djevojčicu kod kuće. Volim poslije posla odmah ići k njoj.

Čim je to izgovorila, Eliza se željela ugristi za jezik zbog ovog, tako neprimjerenog komentara. Baš je pametna, ona se našla sada hvaliti svojom djevojčicom, dok Samuel pati za svojim.

Lijepo joj je odgovorio. – Naravno, vrijeme provedeno s kćerkom ti je sigurno jako dragocjeno. Ispričavam se što sam te večeras odvojio od nje.

– Molim te, ovo je moje zadovoljstvo, – inzistirala je Eliza. – Janie je večeras prilično sretna. Nedavno je dobila novi Disneyev DVD i sada je sigurno sklupčana na krevetu s ustima punim kokica, radosna što će je večeras gospođa Garcia pustiti malo duže gledati televiziju.

– Gospođa Garcia je vaša dadilja?

– Dadilja i kućna pomoćnica. Ona je zaista divna.

– Dobru poslugu je teško pronaći. Sjećam se kad je Sarah bila mala, nakon što joj je majka umrla, imao sam skoro svakog tjedna novu poslugu. Jednu sam uhvatio u krađi, dok je jedna pozivala svog dečka s kojim je spavala u mojem krevetu dok sam ja bio na poslovnom putovanju.

– Kako si to saznao? Je li ti Sarah rekla?

Samuel se zarumenio. – Neugodno mi je o tome pričati. Sigurno ćeš poslije imati drukčije mišljenje o meni. Eliza je čekala, i Samuel je konačno nastavio.

– Imao sam neki čudni osjećaj u vezi s tom mladom ženom. Nazovi to instinktom ili intuicijom. Ali ja sam Sarah s njom ostavljao po cijeli dan i kada sam se nekoliko puta vratio kući ranije nego što su me očekivali, naletio bih na njezinog dečka. Jednog sam poslijepodneva čak mislio da sam osjetio marihuanu u zraku.

Eliza je bila zaprepaštena.

Samuel je nastavljao objašnjavati. – Tako sam jednog vikenda, kad je mlada gospođica bila slobodna, pretražio njezinu sobu. – Oštro je pogledao u Elizu kako bi vidio njezinu reakciju. Na njezinom licu nije pronašao ni trag osude.

– Našao si drogu? – pitala je.

– Nisam, ali sam našao njezin dnevnik i pročitao ga. Sve je opisala. Kako su spavali u mojem krevetu, kako su se nastrano osjećali zbog toga, kako su se lijepo zabavljali pod mojim tušem. Sve to vrijeme, moja je Sarah spavala odmah u sobi pored. – Samuel se naslonio na naslonjač svog stolca. – Sigurno misliš da sam uistinu odvratan.

Eliza je zastala da razmisli. U normalnim okolnostima osudila bi takvo ponašanje, ali sada je mogla shvatiti snagu koja je

roditelje tjerala da poduzmu svakakve korake kako bi se uvjerali u sigurnost svog djeteta.

– Definitivno razumijem zašto si učinio to što si učinio. Možda bih i ja napravila istu stvar, – dobrovoljno je priznala.

Razgovarali su o Samuelovom poslu u pravnom svijetu dok su čekali da im konobar donese slijedeće jelo. Zatim se konobar pojavio s prekrasnim jestivim kreacijama. Donio je škampe koji su bili okruženi kolutićima rajčice s jedne, i zelenom ukrasnom vrpcom s druge strane. Sve je to upotpunio izvrsnim Chateau-Chalon umakom.

– Mmmm, ovo je prekrasno, – rekla je Eliza nakon prvog zalogaja.

Samuel je potvrdno klimnuo glavom. – Mi u Sarasoti imamo prekrasnu ribu i prekrasne restorane. Jesi li ikada bila tamo?

– Nisam. Ali čula sam lijepe stvari o tom gradu. Ja bih se ipak bojala tamo živjeti, mislim, inače obožavam plažu i vodu, tako da mislim, kada bih tamo živjela, da nikada ne bih išla na posao.

– Ja također. Postoji nešto u vodi što smiruje čovjeka. Sarahin sam pepeo prosuo po vodama meksičkog Gulfa.

Odjednom, Eliza više nije osjećala ukusan okus hrane u ustima. Na licu joj se sigurno vidjelo ono što je osjećala jer se Samuel iskreno ispričavao.

– Molim te, Eliza, oprosti mi. To mi je jednostavno izletjelo. Zaista, to nije razgovor za večeru.

Jadan čovjek, sve je bilo još jako svježe.

Na pločniku ispred restorana stajao je fotograf, nadajući se da će se pojaviti neka slavna zvijezda. Poslije večere, dok je Samuel ispraćao Elizu do automobila, fotograf je dobio što je želio.

Sljedećeg jutra, na naslovnici magazina Daily News objavljena je slika dva iznenađena lica popraćena velikim naslovom, NOVA LJUBAV ELIZE BLAKE.

POGLAVLJE 93.

Subotnje jutro donijelo je neugodnost kad je Drake donio novine svojem gospodaru, baš onako kako je istreniran. Jerry je prvo pregledao stranice Recorda, zadržavajući dah dok je gledao veliku fotografiju u boji Elize Blake koja je dominirala stranicom, koji je donosio lokalna događanja. Na brzinu je pročitao članak, a srce mu je htjelo iskočiti iz grudi kad je saznao da je sadašnja Elizina kuća samo nekoliko kilometara od Upper Saddle Rivera,

njegovog mjesta. Sada su Eliza i njezina malena kćerka bile njegove susjede!

Nekoliko je puta pročitao članak o njoj dok konačno nije iz ladice izvadio škare kojima je precizno rezao po crnom rubu koji je uokvirivao priču. Tada je pažljivo presavio papir i položio ga u ladicu noćnog ormarića.

New York Times, novine koje su trebale donositi svjetska događanja pred čitateljeva vrata, dosadile su Jerryju nakon onoga što je saznao u Recordu. Bezvoljno je okretao stranice i vidio kako će Yenkeesi i ove godine doći u finale. Jerry je nekada volio igrati bejzbol.

Ali, kipio je od bijesa kada je ugledao Daily News.

NOVA LJUBAV ELIZE BLAKE.

Zurio je u naslovnicu. Eliza nikako ne može biti zainteresirana za tog uštogljenog tipa koji je izbečio oči kao da nije normalan. Jerry se mučio s tim cijelo jutro i cijelo poslijepodne, pojevši gotovo cijelo pakovanje Devil Dogsa. Tada je, nakon što se napunio velikom količinom šećera, pogledao dolje. Pritisak je rastao dok mu je znoj kapao s čela. Konačno, u dva sata, više se nije mogao suzdržavati.

Okrenuo je broj u New Yorku i čekao dok ga ne prebace u Elizin ured.

– Čitao sam danas o tebi u novinama, Eliza. Drago mi je što si se opametila i odselila iz grada. Ovdje će ti biti puno bolje. – Jerry je nakon kratke pauze nastavio. – Ali bolje ti je da ništa ne poduzimaš s tim tipom. On je previše dosadan za tebe. Ja ti mogu pružiti uzbuđenje koje trebaš, dušo. Daj mi priliku da pokušam.

Baš je namjeravao spustiti slušalicu kada se sjetio još jedne stvari koju je mislio da treba dodati. Nešto što će je uvjeriti kako on misli ozbiljno.

Jerry je ljutito rekao dok je Drake lajao. – Slušaj me, Eliza. Slušaj me dobro. Ako ne budeš slušala, doći ću kod tebe i uzeti tvoju malenu djevojčicu.

POGLAVLJE 94.

Abigail je osjetila zadovoljstvo nakon što je završio ranojutarnji nedjeljni trening s njezinim trenerom. Poželjela je da nekome može pokazati svoja lijepo oblikovana bedra na kojima je u posljednje vrijeme mnogo radila. Kad bi joj barem Eliza pružila priliku.

Dok se Abigail otuširala i odjenula, gimnastička se dvorana napunila. Ugurala je svoje ručnike u torbu i požurila napolje. Na pločniku je na nju naletjela Monica Anderson. Abigail ju je kratko pozdravila i promrmljala nešto o tome kako već kasni na dogovoreni zajuttrak s prijateljicom.

– Abigail, pogodi što je bilo! – Monica nije sačekala odgovor. – KEY vijesti rade priču o Lindinom nestanku. Moja je mama jako uzbuđena. Uvjerena je da će priča na nacionalnoj televiziji skrenuti pozornost na njezin slučaj. Možda će netko negdje gledati priču i javiti se sa svježim informacijama.

– To je odlično, Monica, – odgovorila je Abigail bez imalo entuzijazma.

– Mama i ja smo pomislile kako možda ti imaš veze s tim da KEY vijesti rade priču o Lindi. Jesi li im to predložila?

Mogla je lagati i Monica sigurno nikada ne bi saznala. Ali, zašto se truditi?

– Voljela bih da mogu reći da jesam, Monica, ali nisam ja došla na tu ideju. Tko radi priču?

Monica se ugrizla za usnu dok se pokušavala sjetiti imena koje je majka spomenula. – Ne sjećam se imena producenta s kojim je mama razgovarala, ali rekao je da će se priča emitirati u emisiji Evening Headlines. Moguće je da nam u kuću dođe Eliza Blake da nas intervjuira.

Dok je Abigail hodala Broadwayom, pitala se zašto se priča o Lindi Anderson radi baš sada, nakon toliko godina. Zašto bi Evening Headlines sve to ponovno izvlačio na površinu? To je bila stara vijest.

Ali činjenica da će Eliza raditi priču o nestanku njezine prijateljice bila je Abigail poput sudbine. Još jedan znak da je suđeno da Elizin i Abigailin život budu isprepleteni.

POGLAVLJE 95.

Konačno, poziv koji je obećavao. Obećavao, ali i uznemiravao.

Paige je u ponedjeljak ujutro, čim je došla na posao, preslušala ostavljene poruke na sekretarici i odmah ih prebacila dolje u ured šefa osiguranja. – Nemoj joj to spomenuti, Paige, – naredio je šef osiguranja. – Ja ću razgovarati s Elizom o tome.

Subotnje poslijepodne nije bilo pretrpano poslom za zaštitare. Snimka svih poziva koji su stigli do dva sata mogla je pomoći telefonskoj kompaniji da sastavi listu sumnjivaca.

Connelly je ponovno preslušao poziv i napravio novu datoteku u svom računalu.

Pozivatelj je rekao kako živi blizu Elizine nove kuće u HoHoKusu.

Pozivatelj je čitao novine iz sjevernog New Jersey, kao i Daily News.

Pozivatelj je imao psa.

Pozivatelj je napravio još jedan korak naprijed. Sada je prijetio i Elizinoj kćerki.

Kapi znoja su curile s čela Joea Connellya.

– Mislim da je vrijeme da ti postavimo čuvare ispred kuće.

Eliza je zgrabila ručke svoje uredske stolice, zaprepašćena.

Janie.

Sada je bila u vrtiću. Neki manijak bi mogao s pištoljem ušetati u vrtić i jednostavno je odvesti sa sobom. Ili napraviti još nešto gore od toga. Koliko je puta do sada izvještavala o pričama poput ove? Eliza nije mogla doći do daha te je čvrsto sklopila oči, kao da će tama otjerati strah koji je trenutno osjećala.

– Sada nije vrijeme za paniku, Eliza.

Joe je bio u pravu, sada nije smjela strepiti. Morala je zadržati zdrav razum. Janien život je mogao ovisiti o tome.

– Obavit ću nekoliko telefonskih razgovora i sredit ću stvari, – čula je kako joj Joe govori. – Čuvare ćemo poslati već ovog poslijepodneva.

Eliza je umrtvljeno klimnula glavom. – Trebala bih nazvati vrtić i gospođu Garciju, – promrmljala je.

– Mogu i ja to napraviti, – ponudio je Joe.

Sa svakim atomom odlučnosti koje je posjedovala, Eliza se uspravila u stolcu. – Ne treba, ja ću nazvati.

Neće neki bolesni luđak preuzeti kontrolu nad njezinim životom.

POGLAVLJE 96.

Do vraga s tim kretenom iz osiguranja. Meat se ionako nije morao zamarati s odlaskom u New York i kampiranjem na pločniku ispred televizijske kuće. Eliza se preselila u njegovo dvorište.

Pa, gotovo u njegovo dvorište. HoHoKus je možda, bio je miljama daleko. Record je to mjesto nazvao „mjesto društvene kreme”, a Meat sigurno nije pripadao tamo.

Pažljivo se odjenuo, izabravši jedini par kaki hlača i onaj smiješni džemper koji je na sredini imao izvezenog igrača pola. Kad mu je majka prošlog Božića poklonila bordo džemper, zakleo se sam sebi da ga nikada neće odjenuti. Sada mu je bilo drago što ga nije bacio. Džemper je bio baš onakav kakve su nosili snobovi iz HoHoKusa.

Vozio je svoj izlupani Escort sjeverno cestom Route 17 i pažljivo gledao znak za izlaz iz HoHoKusa. Prešavši Hollywood Aveniju, ponovno je presjekao autocestu, pomno promatrajući nazive poprečnih ulica. Lloyd, Elmwood, Lakewood, Fairview. Nakon što je vozio manje od milje, skrenuo je lijevo u poslovno područje HoHoKusa.

Poslovno područje! To je bilo jako smiješno. Kakav je to uspavani gradić bio. Polako kružeći oko glavnog trga iskrivljavao je vrat u potrazi za brijačnicom. Trebao se šišati. Ali, još nešto važnije ga je vuklo tamo, gradski brijači uvijek znaju lokalne tračeve.

Meat je opazio prugasti crveno-bijeli stup i nastavio je voziti niz ulicu, te je parkirao na mjesto za koje je bio siguran da se neće vidjeti iz brijačnice. Kada je došetao do ulaznih vrata, vidio je natpis. ZATVORENO.

Kakav idiot! Pa danas je ponedjeljak. Naravno da je brijačnica zatvorena. Meat je podigao ruke, prislonio ih na staklo i gledao unutra. Iako nije bilo svjetla, vidio je nekoga unutra. Pokucao je na prozor i brzopleto je počeo lagati.

– Hej, bok. Nedavno sam se doselio u grad, a roditelji moje žene po prvi puta dolaze vidjeti kuću. Žena me poslala da se idem ošišati i ubit će me ako se vratim ovako neuredan. Ima li ikakve šanse da me Drmnete?

Brijač je pogledao na ručni sat. – Pa, planiram otići na partiju golfa, ali i tako neću krenuti prije ručka, mogao bih te primiti. Hajde, uđi.

– Spasio si me, prijatelju, – rekao je Meat dok se kretao prema stolcu.

– Dobro je što sam zaboravio ponijeti novčanik jer me inače ne bi pronašao ovdje – Brijač je upalio svjetlo. –Gdje si se točno doselio?

– Kupili smo kuću u ulici Lakewood.

– U ulici Lakewood? Ne sjećam se da sam čuo da se ijedna kuća prodaje u ulici Lakewood.

Meat je brzo razmišljao. – Bila je to privatna prodaja.

– Imaš sreće. Sve što se u zadnje vrijeme pojavi za prodaju, razgrabi se prije nego što agenti nekretninama stignu reagirati. – Brijač je stavio veliki ogrtač oko Meatovog vrata.

– Da, to je istina. Moja žena se jednostavno zaljubila u ovaj grad. Bila je izvan sebe kada je ovog vikenda pročitala u novinama da se ovdje doselila i Eliza Blake. Znaš li gdje ona stanuje?

Brijač je uzeo svoje oštre škare i počeo ga šišati.

– Kupila je Richardsovu kuću na Saddle Ridge Roadu. Ogromna vila u kolonijalnom stilu.

– Morat ću tamo malo provesti ženu. Je li to tamo jedina takva kuća?

Brijač je prestao šišati kako bi razmislio. – Nisam siguran. Znam da se tamo nedavno nešto gradilo. Ali kuća Elize Blake je s desne strane East Saddle River Roadu, na samom zavoju.

POGLAVLJE 97.

Visoka vaza s tucetom prekrasnih ružičastih ruža stigla je u ponedjeljak poslijepodne u televizijski centar. Kad je Paige iz predvorja donijela aranžman umotan celofanom na Elizin stol, šefica je jedva podigla glavu.

– Želite li da Vam pročitam poruku? – upitala je Paige.

– Samo izvoli, – rekla je Eliza tupo.

Paige je otvorila malu bijelu kovertu. – Hvala ti što si mi pomogla da shvatim kako u životu još mogu pronaći neko zadovoljstvo. Samuel.

Pomoćnica je pogledala u svoju šeficu očekujući njezinu reakciju, nadajući se da će ova romantična gesta podignuti njezino raspoloženje.

– Lijepo od njega, – Eliza je samo to uspjela promrmljati. Ustala je sa stolca, pošla prema prozoru, omotavši ruke oko sebe. – Bože, Paige, samo želim da ovaj dan konačno završi i da mogu otići kući.

– Jesu li čuvari već stigli tamo?

– Jesu. Upravo sam razgovarala s gospođom Garcijom. Dvojica su ispred kuće.

– A Janie?

– Ona je dobro. Ne shvaća što se događa.

– To je dobro, – rekla je Paige.

Eliza je očajnički lupila šakama o staklo. Zašto Joe Connelly i telefonska kompanija ne mogu uhvatiti te luđake?

POGLAVLJE 98.

Kutiju, koja je stizala iz londonskog ureda svakog ponedjeljka u televizijski centar točno u pet sati poslijepodne, pokupio je portir i stavio je na mjesto gdje će ostali stavljati svoje pošiljke ljudima koji su tamo radili, s tim da će je vratiti noćnim letom nazad. Abigail je požurila do stola s kutijom u koju je stavila pismo za Macka McBridea, u kojoj je već bilo mnoštvo paketića i koverti. Svatko tko je nešto stavljao unutra trebao se upisati u listu pošiljatelja, ali Abigail je to zanemarila.

Zašto ne podijeliti muku?

S druge strane Atlantika, Mack će otvoriti kovertu i vidjeti samo kopiju naslovnice Daily Newsa. Nikada neće otkriti tko mu je to poslao.

Čemu bi to moglo nauditi? Kada bi Mack saznao da se Eliza već viđa s nekim drugim, da je nastavila dalje bez njega, možda bi ga to obeshrabrilo u želji da ispravi stvari između njih dvoje.

Abigail nije odustajala. Unatoč Elizinom protestiranju, Abigail se još uvijek nadala da bi se nešto moglo dogoditi. Nije željela da se Mack vrati u Elizin život.

POGLAVLJE 99.

U ponoć je stigao još jedan poziv. Usprkos Joeovom savjetu, Eliza je zahtijevala da joj puste snimku. Problijedila je dok je slušala glas koji je šaptao.

– Eliza, ti si prekrasna, čak i kada nisi našminkana. Sanjam o tome da se budim pored tebe svakog jutra. Tvoja nam se kćerka može pridružiti u krevetu i svi se zajedno možemo stisnuti jedno uz drugo.

Nenašminkana? Tko ju je vidio nenašminkanu? Je li ju promatrao kroz prozor, gledao kako se igra s Janie u dvorištu? Je li ju vidio jednog jutra kada je dolazila u televizijski centar, kad se nije stigla našminkati?

Eliza se osjećala bolesno. Otrčala je hodnikom u toalet i povraćala.

Morala je obavljati svoj posao. Jednostavno je morala.

Keith je želio još jednom prijeći preko rasporeda snimanja za SVJEŽIJI IZGLED. Bi li ovog vikenda mogli otići u zoološki vrt intervjuirati stručnjaka za šišmiše i snimiti nekog običnog čovjeka s ulice koji će im reći svoje mišljenje o njima? Očekivalo se dobro vrijeme i zoološki vrt će biti pun posjetitelja.

Eliza je pokušavala razmišljati. Nema nikakve šanse da ovaj vikend ne provede s Janie.

– Napraviti ću to, Keith, ali povest ću i Janie sa sobom,

Ako je producent i bio iznenađen, nije to pokazivao. Zapravo, Keith se nadao da će i on biti toliko odan svojem djetetu kada se rodi.

– Dobro, Eliza. To zvuči odlično. Čuo sam da su pripremili neku zabavu za Noć vještica. Janie će se to zasigurno svidjeti. – Keith je pogledao u svoj rokovnik. – Hajde, razgovarajmo sada o priči o Lindi Anderson. Sljedećeg utorka možemo otići intervjuirati gospođu Anderson. Odgovara li ti to?

Elizi je ovog poslijepodneva bilo jako teško razmišljati o bilo čemu. – Provjeri s Paige. Ako sam slobodna, nema problema.

Keithovo istraživanje je uvjerilo Rangea da bi priča o Lindi Anderson bila dobra za njihovu televiziju. Iako se Eliza osjećala nelagodno kada je Range inzistirao da tu priču uvrste u emisiju SVJEŽIJI IZGLED, sada se osjećala gotovo prisiljenom učiniti to. Linda Anderson je nalikovala Elizi, radila je sličan posao i, zbog Lindine velike popularnosti i mnogo gledatelja, policija je mislila da bi gotovo svatko mogao postati opsjednut njome.

Ljudi koji su godinama poznavali Lindu bili su pozivani na ispitivanje nakon njezinog nestanka. To su bili njezini suradnici, prijatelji i poznanici. Policija je uzela preko četiristo izjava i slijedila je tisuću dvjesto tragova. Na kraju je policija ipak bila uvjerena da je Lindu napao opsjednuti obožavatelj. Linda mu je predstavljala objekt žudnje. Upravo onaj fenomen koji je pomogao Lindi u njezinoj karijeri, odveo ju je ravno u smrt. Radilo se o fenomenu koji je ljudima pružao lažni osjećaj poznanstva s njom iako je osoba nikada nije upoznala. I sve istrage, ljudi koji su radili na terenu i pregledavali područje, kao i psi tragači, nikada nisu ništa uspjeli naći.

POGLAVLJE 100.

Susan je zavezivala vezice svojih tenisica odlučna u namjeri da krene na redovito trčanje, s obzirom da je James bio u vrtiću, a

kućna pomoćnica je čuvala dvije djevojčice. U dvorištu iza kuće malo se protegnula i žustro krenula prema prilazu. Tog je jutra ispred Elizine kuće bio parkiran tamno sivi automobil. Jedan je čovjek sjedio u njemu, dok se drugi šetao i razgledavao posjed.

Susan se uplašila za svoju novu prijateljicu. Uvijek je mislila kako je uzbudljivo biti poznata osoba. Sada je shvatila da slava donosi i ružne stvari. Bila je zahvalnija nego ikada prije na svojem malom, tihom i sigurnom svijetu.

Susan je klimanjem glave pozdravila čovjeka u automobilu i krenula malenom uličicom, prečacem do ceste koja je okruživala jezero. Tada je usporila. Optrčavala je svoj krug oko jezera po peti puta kad je primijetila izlupani plavi automobil kako se parkira ispred šume s druge strane jezera. Kada je ponovno optrčala krug oko jezera, automobil je još uvijek tamo stajao, ali nikoga nije bilo u njemu.

Meat se bio odvezao do kuće u kolonijalnom stilu i uočio sivi automobil. Nije se usudio otići još jednom i vidjeti o čemu se radi. To je bio policijski automobil, jednostavno je to osjećao.

Parkirao je automobil na mjesto koje je pronašao zaograđen s jedne strane šumom, nije bio ispred ničije kuće i čak ako ga tamo ostavi neko vrijeme, nitko ga neće primijetiti i zbog toga nazvati policiju. Dobra je stvar bila što je došao prije nego su se ti policajci smjestili ispred Elizine kuće.

Tog je jutra izvidnička misija bila nagrađena. Bogato naselje je bilo tiho i mirno, osigurano mnoštvom stabala i gustim ogradama od živice. Zaista nije bio nikakav problem ušuljati se u Elizino dvorište iza kuće i tamo malo pronjuškati.

Mala kućica u dvorištu je bila jako lijepa. Mogao bi živjeti u njoj, bila je ljepša od njegovog stana. Ali on je za svoju osmatračnicu ipak izabrao kućicu na stablu. Kad bi se po noći mogao zavući u nju, mogao bi promatrati Elizinu kroz osvijetljene prozore.

Još uvijek je imao isti plan, samo što su ga sada policajci otežavali. Otežavali ga jesu, ali ga nisu učinili nemogućim.

Uistinu se tome veselio. Čim je ugledao kućicu na stablu, odmah se sjetio svoje kuće za šišmiše. I Meat će, kao i njegovi leteći prijatelji, upravo na vrijeme izaći po svoju hranu.

Larson Richards je bio nestrpljiv da upozna potencijalnog investitora, trebali su se naći na ručku u restoranu Marcello's hotela HoHoKus Inn. Bolje da danas sve dobro prođe, razmišljao je dok se vozio Sheridan Avenijom prema restoranu. Ovog je

tjedna jedva isplatio plaće i ako uskoro ne primi veliku financijsku injekciju, neće svojim djelatnicima moći isplatiti dug do petnaestog u mjesecu. To bi bio početak kraja. Ako njegovi knjigovođe, odvjetnici i tajnice ne prime uskoro svoje čekove, znat će da je u nevolji i koji će to opet ispričati svojim prijateljima i tako će uskoro cijeli svijet znati da je Larson Richards propao.

Digitalni sat njegovog Mercedesa pokazivao mu je da još ima dosta vremena do sastanka. Bilo je tek jedanaest i četrdeset pet. Impulzivno je skrenuo na Lloyd Aveniju. Elizina bi kćerka uskoro trebala izaći iz vrtića.

Još uvijek se nadao da može pridobiti Elizu. Kada bi samo mogao zadobiti njezino povjerenje, možda bi ju mogao nagovoriti da uloži u njegov posao. Kroz glavu mu je prostrujalo sjećanje na njezino upozorenje da više ne dolazi u njezinu kuću. Ništa nije rekla o odlasku u vrtić. Ako bi pridobio Janie, onda bi se i Eliza smekšala prema njemu. U ovom je trenutku bio očajan, mislio je da treba sve pokušati. Kvragu, gnjavio ga je čak i onaj radnik s benzinske postaje, Augie.

Larson je parkirao svoj automobil iza autobusa koji su čekali svoje putnike. Nije primijetio sivi automobil parkiran iza bijelog Volva.

Za nekoliko minuta, malene su djevojčice potrčale iz zgrade u naručja svojih mama i dadilja. Na izlazu je opazio i Janie, ruku joj je držala vrlo niska žena koja ju je direktno predala kućnoj pomoćnici.

Larson je pomišljao da izađe iz automobila, ali brzo se predomislio. Možda ovaj trenutak i nije bio najbolji za to. Osjetio je da se nije svidio kućnoj pomoćnici onog puta kad je bio kod Elize. Zadnja stvar koja mu je sada bila potrebna jest da se strankinja počne žaliti Elizi na njega.

Bolje je sačekati drugu priliku.

Znači, tako to ide.

Automobil osiguranja slijedio je pomoćnicu.

To bi mu mogla biti savršena prilika. Kada se svi odmaknu od kuće, on se može ušuljati u kućicu na stablu zajedno sa svojom opremom. Smjestit će se tamo i čekati.

Treba proći dosta vremena od podneva do ponoći. A što ako čuvari provjeravaju kućicu na stablu svaki puta kada se vrate? Meat se sakrio u grmlju i čekao da se automobil vrati. Kućna pomoćnica je odvela dijete u kuću, a dvojica čuvara su ostala u automobilu parkiranom ispred kuće i jeli svoj ručak. Otprilike svakih dvadesetak minuta, jedan je od čuvara izlazio iz

automobila i provjeravao posjed, dolazeći vrlo blizu Meata, ali nikada ga ne otkrivajući. U četiri sata došla su druga dvojica čuvara kako bi ove zamijenila.

Meat je čekao još jedan sat, znajući da će šef biti ljut zbog kašnjenja. Još više će se ljutiti kada mu bude rekao da u petak želi slobodnu večer. Bez obzira koliko se šef bude ljutio, Meat je bio odlučan u svojoj namjeri da neće doći na posao. U onih pet sati, koliko je proveo sakriven u grmlju ispred Elizine kuće, nitko nije išao provjeriti kućicu na stablu.

POGLAVLJE 101.

– Nemoj me pitati zašto sam to učinila, Doris. Jednostavno jesam.

– Žaliti nekog muškarca i zbog toga ga pozvati na večeru u svoju kuću nije dovoljno dobar razlog, s obzirom na sve što ti se trenutno događa.

Doris je bila potpuno u pravu, ali kada ju je Samuel nazvao i pitao je mogu li se ponovno vidjeti, Eliza je odjednom, ničim izazvana, počela pričati o svemu što joj se događa. Pokazao je toliko brige za nju, da je ona jednostavno bila dirnuta svom tom njegovom pažnjom. I, iako si nije željela priznati, osjećala je veliko olakšanje zbog toga. Eliza je znala da je to posljedica odrastanja uz razmišljanje o muškarcu kao zaštitniku. Ipak, uopće joj to nije bilo važno. Jednostavno, samo joj se svidjela ideja da ima muškarca u kući petkom navečer.

Ništa nije rekla Kay-Kay i Poppieju o prijetnjama koje je primila vezane za Janie znajući da bi poludjeli od brige i da bi inzistirali da ponovno dođu živjeti s njima. Što ako Paul dobije srčani infarkt od prevelike brige za njih? Nije pošteno toliko ovisiti o njima.

– Što će Janie misliti o dolasku novog muškarca u kuću? – pitala je Doris dok je ocrtavala rubove Elizinih usana.

– Nadam se da joj to neće smetati. Nastojim je pridobiti govoreći joj da će, ako se bude lijepo ponašala, moći ići sa mnom u subotu u zoološki vrt Bronxa.

Doris je prevrnula očima i Eliza se nasmijala po prvi puta u posljednjih nekoliko dana.

– Što god djeluje, dušo, što god djeluje.

Cijelo vrijeme dok je boravio u Izraelu, Mack je razmišljao da nazove Elizu. Ali, nikada nije. Mogao je to svaliti na preveliku

zaposlenost ili na preokupiranost događanjima o kojima je morao izvještavati. Ali u srcu je znao da je jednostavno kukavica. Zašto je bio dovoljno hrabar svakog dana odlaziti u opasna područja, a nije skupio hrabrosti podignuti telefonsku slušalicu, otipkati Elizin broj.

Nije mu odgovorila na dugačko pismo u kojem ju je preklinjao da mu oprost. Ali znao je da ga Eliza gleda, barem dok izvještava na televiziji sa Srednjeg istoka.

Kako su dani prolazili jedan za drugim, situacija se sve više pogoršavala. Sada, vrativši se u siguran London, ležeći na svojem hotelskom krevetu, Mack je razmišljao kako je sada već prekasno da se nešto popravi među njima. Naslovnica novina stajala je na krevetu pored njega.

Viđala se s nekim drugim.

Zašto i ne bi? On je nju prevario. Nije uz nju sada kad ga treba. Eliza nije znala da on svakodnevno naziva Joea Connelya i raspituje se o svakoj novoj pristigloj prijetnji kao i o svim postojećim tragovima. Zamolio je Joea da joj ne kaže.

Da posjeduje imalo hrabrosti, umarširao bi u Marcyn ured i rekao joj da se hitno mora vratiti u Ameriku. Mogao je otići na avion i biti u New Yorku do sutra navečer.

Mack je ponovno uzeo naslovnicu novina i zurio u nju. Tip je izgledao dovoljno pristojno. Možda će se taj čovjek ponašati prema Elizi bolje od njega. Ona je to zaslužila.

POGLAVLJE 102.

Noć je bila hladna i Meatu je bilo drago što je bio dovoljno pametan da ponese rukavice i debelu jaknu. U ruksaku je imao nekoliko sendviča sa sirom, termos bocu kave i nekoliko limenki piva. U limenke je mogao izvršiti nuždu

Kuća je bila osvijetljena, a s mjesta na stablu Meat je imao mjesto u prvom redu za promatranje događaja u kući. Bilo je to kao gledanje u kuću za lutke kada su se s jednog mjesta mogle vidjeti sve prostorije odjednom.

Prvo je promatrao razgovore u kuhinji dok se Eliza pokušavala igrati sretne domaćice praveći salatu i puneći čaše s vinom. Čovjek je izgledao poput kretena, tip čovjeka koji ima pun ormar glupih i skupih džempera.

Koliko je Meat vidio, to nije bio isti čovjek s kojim je ovog ljeta vidio Elizu u magazinu People. Nakon što je vidio tu sliku, odlučio

je gledati vijesti koje je vodio Mack McBride. Želio je vidjeti što je Eliza našla u njemu. Meat je zamijetio kako McBride u posljednje vrijeme izvještava sa Srednjeg istoka. Ne. Ovaj čovjek koji je s njom večeras definitivno nije McBride.

Kakva je ona bila majka? Dovodeći svako malo nove muškarce u kuću, a ima dijete? Drolja.

Sladunjavi prizor njih troje kako su se okupili za stolom stvarao je mučninu u Meatovom želudcu. Tip se opako ulizivao maloj djevojčici tako što joj se stalno obraćao, okretao prema njoj i smijao se pričama koje je prepričavala. Ali najgore je tek dolazilo.

Eliza je s djetetom napustila prostoriju, a tip je ostao neko vrijeme sjediti, polako ispijajući vino. U kupaonici na katu se upalilo svjetlo i Meat je dobro vidio žute pločice kroz maleni prozor. Vidio je kako se Elizine usne pomiču dok je glavom klimala gore-dolje. Malena je djevojčica vjerojatno prala zube ili radila nešto drugo.

U međuvremenu, tip je ustao sa stolca i pošao u kuhinju kako bi si natočio još jednu čašu vina. Pogledao je kroz prozor, otvorio stražnja vrata i krenuo prema bazenu. Zbog tame koje je bila vani, Meat nije mogao baš sve jasno vidjeti, ali je pomislio da je čovjek kleknuo i uronio ruke u vodu.

Svjetlo u kupaonici se ugasio i nedugo zatim, ugasio se još jedno svjetlo na katu. Dijete je sada sigurno u svojem krevetu. Nekoliko trenutaka kasnije, Eliza se pojavila u kuhinji, provirila glavom u blagovaonicu i zatim se okrenula i vratila u kuhinju gdje je primijetila otvorena stražnja vrata.

Meat ju je čuo kako je zazvala, „Samuel?”

– Ovdje sam, Eliza. Divim se tvojem bazenu.

– Čekaj, upalit ću vanjsko svjetlo.

Odjednom je dvorište bilo osvijetljeno, a Meat se skupio u kućici na stablu. Nije se imao razloga zabrinjavati. Nijedno nije obraćalo pažnju na njega.

– Moram pozvati dečke za čišćenje bazena da ovo srede, – rekla je Eliza dok je izlazila s rukama prekriženim ispod grudi. Kad je stigla do bazena, tip je stavio svoje ruke oko nje. Tiho su razgovarali tako da ih Meat nije mogao čuti.

Ali njegove su oči sve vidjele. Meat je gledao kako se čovjek nagnuo i poljubio Elizinu, a bijes je sve više rastao u njemu kada je ugledao da Eliza stavlja ruke oko njegovog vrata i uzvraća mu poljubac.

Kučka. Nije bilo važno što čovjek nije prenoćio kod nje.

Gost je otišao malo poslije jedanaest sati. Pola sata kasnije, sva su se svjetla na katu potpuno ugasila. Odmah nakon ponoći, dok su ispred kuće čuvari dobivali zamjenu, Meat je tiho sišao sa stabla.

Prikradao se uz grmlje kojim je bio ograđen posjed, kroz tri susjedna dvorišta koja su vodila do ceste što je okruživala jezero. Gumene cipele omogućile su mu nečujno hodanje preko šljunčane površine do parkiranog automobila.

Na prozoru automobila vidio je ostavljenu kaznu.

POGLAVLJE 103.

– U redu, hajde. Možeš se družiti s ostalim slonovima. U trenutku kada je to izgovorio, Keith je znao da je prešao svaku granicu. Čak i ako im brak preživi, znao je da Cindy nikada, ali nikada, neće zaboraviti ove riječi koje je izrekao u ljutnji.

Znao je da je povrijeđena čim je ugledao zapanjen izraz ženinog natečenog lica.

Evo, sad će krenuti suze.

– K vragu, Cindy. Oprosti, ali stalno me izazivaš.

– Ja sam samo željela provesti dan sa svojim mužem. Što bih ja trebala raditi, po cijele dane sam sama u ovom stanu?! – jecala je.

Keith je pogledao njezine natečene gležnjeve koji su se nazirali ispod kućnog ogrtača čvrsto stegnutog oko njezinog trudničkog trbuha. Njezina nekad prekrasna plava kosa sada je bila slaba i ružna. Koža joj je bila puna bubuljica i imala je velike podočnjake zbog pomanjkanja sna. Keith je žalio Cindy, pogotovo sada nakon što je se želio riješiti. Bilo mu je neugodno i zbog same pomisli da je povede sa sobom u zoološki vrt.

Pomislio je koliko bi to bilo nezgodno, za njega i Elizu. Žena mu je bila u poodmaklom stadiju trudnoće, a on i Eliza su znali što je on učinio na putovanju. Nikako nije želio da Cindy pođe s njim na ovo snimanje.

– Gledaj, Cindy. To neće trajati cijeli dan. Vratit ću se ranije poslijepodne. Radit ćemo nešto zajedno kada se vratim.

Ali Cindyna povrijeđenost je prešla u sljedeći stadij. – Nemoj se truditi, – ljutito je rekla. Cindy se odgegala do spavaće sobe i silovito zalupila vratima.

POGLAVLJE 104.

Meatove su oči natekle od isprekidanog spavanja u automobilu. Odvezao se sa svojeg prijašnjeg stajališta u poslovni dio HoHoKusa i stao na benzinsku postaju. Tamo je već bilo parkirano nekoliko automobila. Njegov je Escort stao između njih. Izgledao je kao još jedan automobil koji je čekao u redu. Tamo je ostao dok nije svanulo.

Kupio je sendvič od šunke i pečenih jaja, šalicu kave i doručak pojeo u automobilu. Žvakao je i razmišljao što će Eliza danas raditi.

Meat je lakomo gutao vruću kavu i razmatrao opcije. Ako se vrati na mjesto gdje je jučer parkirao, mogla bi doći policija i njuškati uokolo. Kruženje po susjedstvu bi moglo biti riskantno. Ako bude prošao pored kuće, oni će ga glupani parkirani ispred kuće sigurno primijetiti. Morao je pronaći mjesto odakle će promatrati kuću bez da ga čuvari primijete.

Tada mu je sinulo. Nova kuća koja se gradila dolje u ulici. Građevinari nisu tamo subotom. Može se parkirati u garaži. Čak i ako netko primijeti njegov stari, prašnjavi automobil, pomislit će da pripada nekom radniku.

Okrenuo se i pošao na Saddle Ridge Road, a njegove su umorne oči vidjele stražnji dio sivog automobila u ulici. Dovezo se do kuće i parkirao u garažu. Izašao je iz automobila i hodao prema privremenoj prostoriji koja će kasnije vjerojatno biti kuhinja. Lutao je uokolo dok nije naišao na glavno stubište, potom se popeo na kat i okrenuo se u smjeru Elizine kuće. U kutku spavaće sobe našao je mjesto odakle je imao najbolji pogled.

Promatrao je i čekao dok se konačno nešto nije počelo događati. Eliza je dopratila svoju malenu djevojčicu i smjestila je u automobil. Dječak je dotrčao do njih i također je ušao u automobil. Volvo je krenuo s prilaza kao i sivi automobil koji ih je slijedio.

Meat je otresao prašinu s hlača i potrčao prema svojem automobilu.

POGLAVLJE 105.

Samuel je cupkao naprijed-nazad na ranom jutarnjem suncu, na ulazu u Svijet tame. Bio je oduševljen kada ga je Eliza pitala

želi li se naći s njom u zoološkom vrtu Bronxa i ostatak dana provesti tamo zajedno s njom nakon završetka snimanja. Bilo je to jako ljubazno od nje. Samuel se nadao da Eliza to ne čini samo iz sažaljenja. Sažaljenje i nije baš ono što je imao na pameti.

Toplina njezinih usana kad mu je sinoć pokraj bazena uzvratila poljubac, nije mu se činila da je proizašla iz sažaljenja, u to je bio siguran. Bilo je nečega u tome. Samuel je osjećao da je mogao i dalje otići. Iako je očajnički želio otići korak dalje u odnosu s Elizom, smatrao je da to ne bi pametno.

Opazio je dvoje zaigrane djece koja su trčkarala po stazi. Za njima su hodala tri čovjeka, noseći snimateljsku opremu. Nekoliko metara iza njih, išla su još dva čovjeka. Čuvari, pretpostavio je Samuel. Eliza je lagano poljubila Samuela u obraz.

– Dobro jutro. – Pozdravila ga je sa smiješkom. – Shvatila sam sinoć, nakon što si otišao, trebala sam ti reći da se kasnije nađemo. Nadam se da se nećeš previše dosađivati dok mi ne završimo s poslom.

– Ma, ništa za to, – Samuel je protestirao. – Jako me zanima kako funkcionira snimanje reportaža za vijesti.

Eliza se okrenula prema ostalima i sve ih međusobno upoznala.

– Janie si već upoznao, a ovo je njezin prijatelj, James. Samuel se sagnuo dolje kako bi se rukovao s dječakom.

– A ovo je producent, Keith Chapel, snimatelj B.J. D'Elia i stručnjak za zvuk, John Dolan.

– Gospodo, – Samuel je klimnuo glavom. Svi su se rukovali. Samuel je primijetio da je Eliza ignorirala čuvare.

– Što si prvo želio napraviti, Keith? – pitala je Eliza.

– Mislio sam da bi bilo dobro kada bismo otišli unutra i razgledali unutrašnjost dok se ekipa ne smjesti ovdje vani. Možemo pitati ljude što misle o šišmišima kada izađu.

– Dobro, pođimo onda. – Eliza je otišla do čuvara i predložila im da ostanu vani. Nije ih trebala da se motaju unutra. To bi moglo pokvariti dječje uzbuđenje.

Ovo je bilo predobro da bi bilo istinito. Meat se migoljio između drugih posjetitelja i promatrao Elizinu ekipu kako se skupljaju ispred ulaza u prostoriji. Ovdje je bio već nekoliko puta jer je želio naučiti što je više mogao o šišmišima. Zoološki vrt je pružao nekoliko vrsta brzih edukacijskih programa. Upravo je ovdje, u Bronxu, prvi puta stavio malenog šišmiša u svoje ruke.

Dvije najveće strasti bile su mu pred očima i osjećao je nepodnošljivo uzbuđenje promatrajući ih.

Pogledaj Elizinu! Mogu li joj traperice biti još pripijenije?

Dok su troje odraslih ljudi i dvoje djece ulazili u paviljon Svijeta tame, jedva su gledali dok su im se oči polako prilagođavale s dnevnog svjetla na mrak u Svijetu tame. Prostorija je bila vjerna kopija noćnog okruženja u prirodi koja je pružala pogled na skrivene vrste životinjskog svijeta koje neki ljudi nikada ne bi u prirodi mogli vidjeti. Janie i James su čvrsto stiskali Elizine ruke, ispočetka drhteći, dok su nakon svega nekoliko minuta trčali do ostakljenih kaveza i radoznalo promatrali životinje u njima.

– Što je ovo, mama?

Eliza je čitala slabo osvijetljenu pločicu na kavezu i napravila grimasu dok je iza stakla promatrala podzemni svijet. – Goli pjegavi štakori. – Blijeda i ćelava stvorenja skupljena na hrpi u svojim tunelima. Janie i James su bili kao hipnotizirani dok su lica prislonjenih na staklo promatrali unutrašnjost kaveza.

Samo hodaj mirno kao i drugi.

Meat je tumarao pored čuvara i snimateljske ekipe te je lagano ušetao u Svijet tame.

Njegovim očima nije trebalo mnogo vremena da se prilagode na tamu.

– Janie, James! Nemojte trčati, – zapovjedila je Eliza. – Budite pored mene.

Djeca su otišla do drugog staklenog kaveza.

– Fuuuuj! Šišmiši! – Eliza je čula kako Janie viče.

– Cool! – uzviknuo je James.

Trebalo im je neko vrijeme da se konačno maknu odatle, a Eliza, Samuel i Keith su odmah krenuli za ostalim posjetiteljima i maknuli se od velike skupine šišmiša koji su naopačke visjeli sa stabala. S vremena na vrijeme, neki je od šišmiša širio krila koja su ocrtavala jezivu siluetu.

Bilo je to više nego što je Meat mogao podnijeti.

Eliza je stajala odmah ispred šišmiša. Dva muškarca i dvoje djece stajali su pored nje s ostalim posjetiteljima u dugačkoj tamnoj prostoriji, ali Meat se više nije mogao suzdržavati.

Eliza je neko vrijeme zastala i odvojila se od ostalih posjetitelja pažljivo čitajući nalijepljene pločice na staklenim kavezima. Osjetila je toplinu nečije ruke na svojem vratu, isprva se ugodno iznenadivši misleći da ju je Samuel želio dotaknuti u mračnoj prostoriji, poput tinejdžera kada izađu zajedno u kino. Ali čim je čula da netko strastveno šapće, Eliza se instinktivno ukočila od straha.

– Zašto se uporno odijevaš poput drolje? Uči od ovih šišmiša i budi uzoran primjer svojoj kćerki.

– Mamice, mamice! Dođi vidjeti ovo. – Eliza je čula Janien glas i u djeliću sekunde je vrisnula.

U sjenovitoj tami, Samuel i Keith su odmah dotrčali do nje i srušili Meata na pod.

POGLAVLJE 106.

Joe je bio u dvorištu sklanjajući vanjsku garnituru u garažu zbog nadolazeće zime kad ga je žena pozvala u kuću. Zvali su ga iz ureda.

Deset minuta kasnije, Joe se vozio prema Bronxu. Stigao je tamo nakon pola sata i ugledao čovjeka kojeg su držali za vrat. Bio je to isti onaj tip koji je kampirao ispred televizijskog centra. Samo što je sada čovjeku znao ime i mjesto odakle dolazi. Cornelius Bacon iz Moonachiea, New Jersey.

Policija iz Bronxa već je bila obavijestila policijski ured u Moonachieu. Poznavali su tog tipa. Bio je barmen u jednoj lokalnoj gostionici. Bio je čudak, držao je šišmiše u svojem dvorištu.

Šišmiši. Joeu su ispred očiju odmah proletjela pisma koja su stizala za Elizitu. Vampirski šišmiši sišu krv... Uši od šišmiša...

Samo iz znatiželje, Connelly je zamolio policajca koji ga je uhitio da ponovno nazove policijsku postaju u Moonachieu i pita za njegov nadimak. Uskoro je stigao odgovor i Joe je osjetio veliko olakšanje. Hvala Bogu što su uhvatili ovog tipa.

Joe nije želio ni razmišljati što se sve moglo dogoditi. Ali, ipak je morao. Čuvari su također bili prisutni, a taj je manijak svejedno uspio doći do Elize.

A luđak koji konstantno telefonira još uvijek je bio

POGLAVLJE 107.

Kad je Eliza u ponedjeljak ujutro stigla na posao, Paige ju je dočekala s vijestima da su je zvali iz Entertainment Tonighta i pitali bi li željela dati jedan intervju o događanjima iz zoološkog vrta u Bronxu.

– Nipošto, – odgovorila je Eliza. – To je zadnja stvar koja mi je potrebna. Još više publiciteta. Ne želim da još netko dođe na neku ludu zamisao.

– Producent mi je rekao da će svakako napraviti reportažu, razgovarala ti s njima ih ne. Znaju da je naša snimateljska ekipa sve snimila. Žele zamoliti KEY vijesti da im predaju kopije kazeta s tim da će i oni nama učiniti neku uslugu, – bojažljivo je rekla Paige.

Eliza je duboko uzdahnula. Cijela je ta situacija nervira i loše utječe na nju, Primijetila je da je jutros odjenula najkonzervativnije odijelo koje je posjedovala. Osjećala se ranjivo, izložena svačijem pogledu.

– Ne dolazi u obzir, ako se mene pita, – odlučno je rekla Eliza. – I neka budem prokleta ako uspiju dobiti te snimke. Otići ću i do Yelene Gregory ako bude potrebno, ali nema šanse da ona kaotična scena, koju je snimateljska ekipa snimila u Svijetu tame, bude emitirana. Janien plač dok se drži za majku i prestrašeno lice malog Jamesa Feeneya. Vrag će je odnijeti prije nego što dopusti da svi vide tu snimku. Sada nije ni najmanje marila o novinarskoj istini ili pravu javnosti da zna što se događa.

Paige je napisala poruku na svoj blok i pogledala na listu primljenih poziva. – Gospodin Connelly je danas već dva puta zvao.

– Dobro. Nazovi ga sada, molim te, Paige. – Eliza je hodala preko ureda i okrenula se prema svojoj pomoćnici.

– I Paige? Sretan ti današnji praznik. Žao mi je što si danas morala doći na posao.

– Meatovi otisci prstiju se podudaraju. Kazneni sudac je odredio jamčevinu od tisuću dolara koju je platila majka i tako ga izvukla van. Ali barem je sudac građanskog suda odredio privremenu zabranu prilaska dok slučaj ne ode na sud. Ne smije ti se približiti na više od sto pedeset metara.

– Sve se to zbivalo na praznički vikend? – sumnjičavo je upitala Eliza.

– Da, takve se stvari mogu srediti samo ako se dovoljno inzistira.

– Koliko će proći vremena dok slučaj ne ode na sud?

– Nisam siguran. Može proći i nekoliko mjeseci. Eliza je prihvatila njegove riječi, ali se zbog njih ipak nije manje brinula. – A tko će provjeravati hoće li se on držati zabrane prilaska?

Connelly je oklijevao. – Nismo sigurni. Ali još uvijek imaš čuvare, Eliza.

Nijedno od njih nije reklo što su mislili o tome.

Čuvari su bili i u zoološkom vrtu.

POGLAVLJE 108.

Počela je poznata početna shema Entertainment Tonigha i na ekranu je zabljesnula najavljiivačica večerašnjih vijesti.

– Voditeljica s KEY vijesti, Eliza Blake, napadnuta je u zoološkom vrtu Bronxa.

Elizina fotografija ispunila je ekran.

U reportaži su rekli da je televizijsku voditeljicu tridesetdvođodišnji Cornelius Bacon maltretirao u zoološkom vrtu dok je tamo bila sa svojom kćerkom i snimateljskom ekipom. Bacon je bio barmen u jednoj gostionici u Moonachieu, New Jersey. Naša snimateljska ekipa je bila na Baconovom radnom mjestu gdje se on pojavio u nedjelju uvečer. Osumnjičeni je grubo prošao pored nas, prekrivajući lice jaknom.

Kako se taj Bacon samo usuđuje? Eliza nije bila njegova. Eliza je pripadala nekom drugom.

Pravni sustav nije uvijek rješavao stvari na način koji je trebao. Bilo je i drugih načina da se osigura da taj tip ponovno ne priđe Elizi.

POGLAVLJE 109.

Florence Anderson, žena sijede kose, bila je borac u životu i većina onoga što je proživjela ocrtavalo joj se na iscrpljenom licu. Izražene bore prelazile su joj preko Čela i spuštale se pored nosa do usana. Bore koje su joj davale tmuran izgled. Tijekom proteklih pet godina nije se imala čemu smijati. Sada su samo njezine plave oči zračile velikom odlučnošću. Florence je poželjela dobrodošlicu u svoju kuću ekipi KEY vijesti.

Dok su se Eliza i Florence rukovale, oči su im se srele i odmah su se razumjele.

– Sinoć sam gledala Entertainment Tonight, – rekla je Florence.

– Žao mi je što si to morala proživjeti.

– Hvala Vam.

– Jako mi je drago što su uhvatili tog luđaka. Ali jednostavno ne mogu shvatiti kako to da su ga pustili van iz zatvora.

Eliza je slegnula ramenima. – Valjda to tako ide. Imao je nekakvu vezu i sada je na slobodi dok slučaj ne stigne na sud.

– To je čisto sranje, – izletjelo je Florence.

Eliza se gotovo nasmijala na neobično izražavanje starije žene, ali Florence je bila potpuno u pravu. Zaista je to bilo pravo sranje.

Snimateljska se ekipa smjestila u dnevnoj sobi, oltaru uspomena na Florencinu kćerku. Fotografije Linde Anderson.

Linda kao beba; Linda kao dvogodišnjakinja; Linda u kupaćem kostimu; Linda u haljinici sa šeširićem na glavi; Linda s mikrofonom u ruci dok intervjuira nekoga ispred sudnice; Linda sjedi na voditeljskoj stolici. Eliza je osjetila kako joj kroz tijelo prolaze trnci dok je gledala u fotografije oko sebe, u fotografije koje su prikazivale jedan život previše blizak njezinom.

Pitala se kako je Florence mogla živjeti i svakog dana gledati te fotografije koje su je podsjećale na nestalu kćerku. Ako se ikada nešto dogodi s Janie, Eliza je smatrala kako nikada ne bi mogla gledati njezine fotografije. Ako se ikada išta dogodi Janie, ona će uzeti crijevo koje će spojiti na auspuh svojeg Volva, sjesti unutra i čekati dok ne pronađe mir.

Nemoj sada o tome razmišljati!

Keith je predložio da za vrijeme intervjua gospođa Anderson sjedne na sofu. Eliza je znala da je Keith odabrao to mjesto jer je najviše slika na zidu iza sofe i tako će se one vidjeti u kadru. Na Florencinu košulju zakvačili su maleni crni mikrofoni.

– Pričajte mi o svojoj kćerki, gospođo Anderson.

– Linda je bila dijete kakvo bi svaki roditelj poželio imati, – počela je Florence. – Bila je vesela i vedra osoba, imala je krasan karakter i osobnost, u školi je bila odlična učenica, nikada nije zadavala brige svojem pokojnom ocu ni meni. Nemojte misliti da govorim kako je bila savršena. I ona se voljela zabavljati i raditi sve one stvari koje rade mladi. – Florence se nasmiješila kada se prisjetila. – Jednom smo morali po nju ići u policijsku postaju. Bila je uhićena s ostalom djecom, sjedili su na parkiralištu u automobilu i derali se. Naravno, bili su pripiti.

Eliza je klimala glavom u znak razumijevanja.

– Ali uglavnom, bila je dobro i pristojno dijete. Još otkad je postala tinejdžerka željela je raditi na televiziji. Ali Linda nije razmišljala o tome što bi joj se moglo dogoditi dok je sanjala o radu na televiziji.

Eliza se i s tim mogla poistovjetiti. – Shvaćam da joj je karijera bila u sponu. Meni je bilo rečeno samo da je imala intervju za posao na KEY vijestima.

– Da, prišao joj je jedan agent i intervjuirao ju. Linda je bila jako uzbuđena što je dobila priliku raditi u tako velikoj televizijskoj kući. – Florence se malo snuždila i pogledala u svoje

drhtave ruke položene u krilu. – Ali sve se to dogodilo prije nego što je Linda imala priliku pokazati svoju sposobnost i početi raditi za KEY.

– Linda je jamačno bila vrlo dobra. Agenti obično ne prilaze bilo kome. Obično onaj tko želi posao mora prilaziti agentima i uvjeravati ih u svoje sposobnosti i kvalitete kako bi ih zaposlili.

– Ona je bila odlična, – nježno je odgovorila Florence. – Znam, ja sam njezina majka, ali ne kažem to zbog toga. Ljudi su mi govorili da su pri prvom susretu s Lindom osjećali kao da je oduvijek poznaju. To se vidjelo i na ekranu.

– Možete li mi nešto reći o vremenu neposredno prije njezinog nestanka, – pitala je Eliza nježno.

Florence je zastala, uspravila se i odlučno govorila. – Nešto nije bilo u redu. Spremalo se nešto jako, jako loše. Linda je mislila da je netko uhodi. Nekoliko me puta zbog toga nazvala plačući. Željela sam da ponovno dođe živjeti kod nas dok se stvari ne srede. Da me je barem poslušala. – Plave oči su molećivo gledale u Elizu.

– Linda je otišla na policiju? – vodila ju je dalje Eliza.

– Naravno da jest.

Rekli su da je ne mogu zauvijek čuvati. Linda je rekla kako neće živjeti u strahu. Počela je odlaziti na satove samoobrane. Ali pretpostavljam da nije bila dovoljno snažna ili istrenirana da se mogla obraniti.

– A nakon Lindinog nestanka? Što se onda dogodilo?

– U početku, policija je davala sve od sebe. Pretraživali su cijelo područje, razgovarali s ljudima koji su je poznavali, ispitali bivše dečke, razgovarali s njezinim kolegama. Priča o njoj je svake večeri bila na Garden State Networku. Ljudi su vezali žute trake oko stabala u znak žalosti. Nudile su se nagrade za bilo kakvu informaciju, ali nitko ništa nije javio. Ali ako mene pitate, kako je vrijeme prolazilo, tako je policija polako odustajala. Jedan me je detektiv pozvao u policijsku postaju i otvoreno mi rekao da se, kako vrijeme prolazi, sve manje nadaju nekim rezultatima. Rekao je kako policija misli da ju je napao neki obožavatelj koji je s vremenom postao opsjednut Lindom, a s obzirom da je Lindu na televiziji gledalo mnoštvo ljudi, krug sumnjivaca je neograničen.

– Hvala Vam, gospođo Anderson, – istegla se naprijed kako bi pomilovala ženinu ruku. – Puno Vam hvala što ste pristali razgovarati s nama. Mogu samo zamišljati koliko Vam je to teško.

– Sve je to vrijedno truda samo ako pomogne da se sazna što se dogodilo mojoj kćerki. Želim da bude uhićen, tko god je to Lindi učinio.

Snimatelj je snimio nekoliko kadrova žene i Elize u neobaveznom razgovoru te uokvirene Lindine fotografije.

Dok je ekipa KEY vijesti odlazila iz kuće, Florence je iz vedra neba postavila pitanje.

– Poznajete li Abigail Snow? Ona također radi za KEY vijesti.

Eliza ju je oštro pogledala. – Da, poznajem je.

– Hoćete li joj, molim vas, reći da sam pitala za nju? Ona i Linda su bile jako dobre prijateljice dok su zajedno radile u Garden State Networku. Zajedno su išle na satove samoobrane. Ali nakon Lindinog nestanka, Abigail je dobila posao u New Yorku i više se nismo čule ni vidjele. Moja druga kćerka, Monica, vidi je ponekad u dvorani za vježbanje. – Gospođa Florence je naglasila. – Da, bile su dobre prijateljice.

Na povratku do televizijskog centra, Eliza i Keith su sjedili na stražnjem sjedalu službenog automobila i razgovarali o intervjuu.

– Možeš li uopće zamisliti kakav je život imala ta žena? – pitala je Eliza, gledajući kroz prozor.

Keith je klimnuo glavom.

– To je najgora noćna mora svakog roditelja. Samo čekaj da ti se rodi dijete, Keith. Strah od gubitka tog djeteta bit će veći nego što si ikada mogao zamisliti.

– To mi zasigurno daje nešto čemu se trebam veseliti, – rekao je natmureno.

Eliza je pogledala producenta koji je sjedio pored nje, grizao je nokte na rukama. Gađenje koje je osjećala prema njemu nakon onoga što se dogodilo u Dallasu, sada je prešlo u žaljenje. Evo ga, sjedi ovdje, planira nastaviti život sa svakodnevnim nezadovoljstvom. Budući da mu uskoro dolazi dijete u život, prisiljen je konačno ući u svijet odraslih. Čekaju ga velike odgovornosti i nema povratka natrag. Nije ni čudo što se osjećao kao ulovljen u klopku.

Eliza mu je željela reći kako ga potpuno razumije, ali ubrzo je odustala. Mogao bi drukčije protumačiti njezine riječi i pomisliti da mu se nabacuje. Za njihov odnos je bolje da privatni život drže odvojen.

– Znaš Keith, razmišljala sam. Možda bismo trebali napraviti SVJEŽIJI IZGLED s temom o gubitku djeteta.

– Naravno Eliza, što god ti želiš.

Samuel je prešao preko Pete Avenije i otišao u Pedeset drugu ulicu. Bio je jako zabrinut za Elizu. Zbog onog luđaka koji ju je napao u zoološkom vrtu, bezbrojnih prijetnji koje je primala, provale u kuću. Samuel je sada imao zadatak da joj pomogne da se bolje osjeća i da joj se pritom pokuša približiti.

Zastao je ispred izloga Tiffany's i zagledao se u izloženi nakit. Dijamanti, blistajući u svoj svojoj rijetkoj savršenosti, bili su različitih veličina i oblika. Samuel je opazio jedan bijeli dijamant prekrasnog oblika stavljenog u platinu. Ako dođe do toga, čemu se Samuel nadao, taj će prsten biti savršen za Elizu.

Samuel je proveo sljedećih četrdeset pet minuta u zlatarnici tražeći prikladan poklon. Konačno ga je pronašao. Naušnice od osamnaest karatnog zlata i dijamantata dizajnerice Else Peretti u obliku ribe.

Savršeno. One će podsjećati Elizu na more, njihovu zajedničku strast.

– Samuel! Baš sam te namjeravala nazvati.

– To je jako lijepo čuti.

– Možda nećeš tako misliti kad ti kažem razlog. – Oh?

– Radit ću na priči o... – Eliza je pokušavala pronaći prave riječi, ali je na kraju ipak odlučila da će biti direktna. – Pa, priča je o roditeljima koji su izgubili dijete.

Samuel nije znao što da joj kaže.

– Znam da te stavljam u nezgodan položaj, Samuel, – ispričavala se Eliza.

– Naravno, Eliza, pomoći ću ti u svakoj situaciji. Na što si zapravo mislila? – oprezno je upitao.

– Pa, upravo zovemo Sloan-Kettering da vidimo hoće li nam dopustiti snimanje na njihovom dječjem odjelu i u potrazi smo za roditeljima koji upravo proživljavaju najgore razdoblje svog života. Razmišljala sam bi li pristao na intervju s nama.

– To je još jako svježa rana, Eliza.

– Znam da jest, Samuel. Ali to i jest jedan od razloga zašto je ono što ćeš reći jako važno.

Nastala je tišina na telefonskoj liniji.

– Samuel?

– Ovdje sam, Eliza, – nervozno je odgovorio. – Mogu li malo razmisliti o tome i odgovoriti ti kasnije?

– Naravno.

– Vrijedi li još uvijek naš dogovor za subotu navečer?

– Vrijedi samo ako nemaš ništa protiv ponovnog odlaska u New Jersey. Zamolit ću gospođu Garciju da prespava kod mene i čuva

Janie, a ja ću rezervirati stol u jednom restoranu za kojeg sam čula da je savršen. Zove se Esty Street.

POGLAVLJE 111.

Augie nije imao priliku opljačkati ni jednu kuću nakon Elizine i zbog toga je postajao očajan.

U New Jerseyu mu nisu ni približno dovoljno ponudili za nakit, mislio je da vrijede puno više. To su bili kvalitetni komadi nakita.

Čak i da je Augie dobio za njih nekoliko tisuća dolara, svejedno mu nije bilo dovoljno. Želio je novac koji je uložio u vražji Larsonov posao. Ali jednom je, slučajno, Larson prihvatio Augiev poziv na koji mu je odgovorio.

– Uskoro, uskoro.

Augie je već bilo muka od riječi „uskoro”. Želio je svoj novac i želio ga je odmah. Ali ruke su mu bile vezane. Ugovori koje je Augie potpisao sadržavali su klauzulu da je novac na raspolaganju Richardsovoj firmi dok god se posao ne realizira. Tada, i samo tada, moći će doći do svojeg novca.

Što bi on, k vragu, u međuvremenu trebao raditi? Što ako se posao nikada ne realizira?

Augie je podigao telefonsku slušalicu.

– Molim Vas Larsona Richardsa. Augie Sinisi ga treba.

– Gospodin Richards je na sastanku, gospodine Sinisi.

– Pa, odmah ga izvucite s tog sastanka ili ću ja sada doći tamo i izvući ga vlastitim rukama!

– Molim Vas, pričekajte trenutak.

Augie se zadovoljno nasmiješio kada je čuo da Larson podiže slušalicu. Larson nije želio da mu prljavi mehaničar dođe ometati posao u njegovu otmjenu zgradu.

– Hej, čovječe, kako ide?

– Nemoj ti meni „hej, čovječe”. Želim svoj novac i želim ga odmah.

– Augie, Augie. Znaš da to ne ide tako, – Larson je razdraženo odgovorio. – Posao još uvijek nije realiziran.

– Pa, kada će, do vraga, posao biti realiziran?

– Takve stvari zahtijevaju određeno vrijeme, Augie.

– Komplikacije? Dat ću ja tebi komplikacije!

– Augie, prijetiš li ti meni? – Larsonov je ton bio hladan.

Augie je bio pametan, nije želio upasti u njegovu zamku. Pokušavao se smiriti.

- Ne, Larson. Ne prijetim ti, samo mi treba novac.
  - Posao je malo zastao, zar ne, Augie? – Ton mu je bio odmjeren i Augie ga je mrzio zbog toga.
  - Da, nešto poput toga.
  - To je nešto oko čega ti mogu pomoći. Mojem bi automobilu dobro došla generalka.
- Augieva prva reakcija je bila eksplozija bijesa na lukavog kretena, ali uspio se kontrolirati nakon što se sjetio boljeg plana.
- Dobro, Larsons, – rekao je prijatvornim tonom. – Ujutro ću doći po tvoj automobil i vratit ću ti ga na završetku radnog dana. Samo ostavi ključeve kod recepcionara.

POGLAVLJE 112.

Prije nego je napustio televizijski centar i otišao na vikend, Joe je nazvao svoju vezu u telefonskoj kompaniji.

- Imaš li nešto o onim pozivima?
- Joe, rekao sam ti. Obećao sam te nazvati iste minute kad nešto saznamo. Čak ti ni tada neću moći reći tko zove i s kojeg mjesta.
- Da, znam, znam. Ali ako me nazoveš iste sekunde kada nešto pronađeš, ja ću nazvati policiju da te kontaktiraju.
- Dogovoreno.
- Zašto to tako dugo traje, Fred?
- Ma daj, Joe. Znaš kako to ide. Traje onoliko koliko treba. Connelly je skinuo naočale crnih okvira i protrljao umorne oči. Postao je prestar za ove stvari.

Jerryu čak ni Loriene terapijske masaže nisu pomagale da prebrodi težak tjedan i otjera napetost koju je osjećao, s obzirom da je ponedjeljkom uvečer gledao Entertainment Tonight, a Evening Headlines svaku večer. Masaže su trebale otjerati bol, neugodu i stres. Jerry je i dalje patio od svega toga.

Nije mogao prestati razmišljati o tome. Želio bi da može, ali ne može. Život sa spoznajom da mu je Eliza tako blizu, a opet tako daleko, tjerala ga je u ludilo. Hitno mu je potrebno olakšanje.

Dok je Lori pakirala svoja ulja u torbu, Jerry je bio siguran da će večeras ponovno nazvati.

POGLAVLJE 113.

Iz restorana se probijalo svjetlo i osvjetljavalo drveće i raznovrsno grmlje, a kada su ušli unutra, oduševili su ih bijeli ljiljani u vazama.

– Dobrodošli u Esty Street. – Vlasnik restorana, Scott poveo je Samuela do njihovog stola koji se nalazio uz ostakljeni zid sa stilom uređene prostorije. Eliza je osjetila kako ju pogledom pomno prati nekoliko ljudi dok je sjedala na svoje mjesto. Opazila je kako za jednim stolom sjedi i Larson Richards, ali, hvala Bogu, on nije gledao u njezinom smjeru.

– Kakav je to osjećaj kad te ljudi neprestano promatraju, bez obzira gdje se pojavila? – pitao je Samuel.

– Ne tako dobar kao što neki ljudi misle, – rekla je Eliza dok je otvarala bijeli rubac i postavila ga preko krila. – To jednostavno ide uz posao koji obavljaš, ali moraš biti svjestan da će što god kažeš, što god napraviš, čak i kako nekoga pogledaš, biti kasnije komentirano. Ponekad žudim za anonimnosti.

– Pretpostavljam da je to nalik životu pod mikroskopom.

Eliza je slegnula ramenima. – Ne bih se zapravo trebala žaliti. Sama sam to izabrala. Većina ljudi moje profesije dala bi sve što ima samo da može biti na mojem mjestu.

Prišao im je konobar da uzme narudžbu za piće i još jedan koji im je donio hrskavi čips. Eliza je prekinula tišinu, uzevši ukusan čips i zahvalno ga jedući.

– Za sada je sve odlično, jako ukusno.

Pregledavali su jesenski jelovnik i zajedno su zaključili da ne znaju što bi naručili jer im se sve činilo izvrsnim. Eliza je ipak naručila pečenu patku sa slatkim pierogijem i mrkvom, a Samuel je naručio govedinu s roštilja i pohane gljive s rajčicom i kupinama. Sve je bilo ukusnije nego što je zvučalo. Iako su bili u iskrenom iskušenju, ipak su preskočili nevjerojatan jelovnik s desertima i naručili samo kavu.

Eliza je cijelu večer izbjegavala temu.

– Jesi li razmišljao o mojem prijedlogu, Samuel?

Na licu mu se ocrtavala bol. – Jesam, Eliza. Vjeruj mi, jesam. Ali jednostavno još nisam spreman razgovarati o gubitku Sarah. A definitivno to ne mogu učiniti pred nacionalnom televizijom i milijunskim gledateljstvom. Nadam se da me možeš razumjeti.

Ispružio je ruku preko stola i položio je na njezinu, te se zagledao u njezine oči.

– Naravno da te razumijem, Samuel. Nisam te trebala ni pitati. To je bilo jako bezosjećajno od mene. Oprosti.

– Nemaš mi se zbog čega ispričavati. Znam da si imala najbolje namjere. Kako to da si baš sada poželjela raditi priču o tome? Naša je veza potakla ideju o tome? Hoće li ti sada propasti priča?

– Zapravo, radit ću priču o drugom roditelju koji je izgubio dijete. Riječ je o progonjenoj televizijskoj voditeljici koja je nestala prije pet godina. Kada sam intervjuirala njezinu majku, shvatila sam kako je teško izgubiti dijete, bez obzira koliko ono imalo godina. Tada sam se sjetila tebe i Sarah.

Eliza se istegnula i jednom rukom odmaknula kosu koja je pala na Samuelovo čelo dok joj je druga bila u njegovoj ruci. Agonija se ocrtavala na njegovom izmučenom licu.

– Jako mi je žao, Samuel. Za sve, – šaptala je. Vidjela je kako se na silu pokušava izvući iz lošeg raspoloženja. Eliza je gledala kako je Samuel iz džepa jakne izvadio malu plavu kutijicu povezanu bijelom satenskom mašnom.

– Ovo je za tebe, Eliza. Nadam se da će ti se svidjeti. Povukla je jedan kraj satenske mašne i ugledala nezamjenjivu Tiffanyjevu kutiju.

– Oh. Samuel prelene su!

– Nadao sam se da će ti se sviđati. Moramo obnoviti onu tvoju kolekciju nakita.

– Odlične su, – rekla je Eliza, držeći dijamantne naušnice u rukama. – Odlične i jako ekstravagantne. – Ovo je počelo izmicati kontroli.

– Ne, nisu. Ne znaš koliko mi znači vrijeme provedeno s tobom, Eliza. Kada sam došao u New York, mislio sam da je moj život završen. Otkad sam s tobom, počinjem vjerovati u budućnost.

Čak i da je Eliza pozvala Samuela unutra, sivi automobil je još uvijek stajao parkiran ispred kuće, a unutra je Janie već spavala. Samuel nije navaljivao.

– Nazvat ću te, – rekao joj je nakon što ju je poljubio za laku noć.

Eliza je tiho ušla u kuću i pažljivo pozvala gospođu Garciju. Kućna pomoćnica je bila u dnevnoj sobi i gledala televiziju.

– Kakva je bila?

– La munequita je večeras bila jako umorna i bez pogovora je otišla na spavanje.

– Dobro, baš mi je drago. Je li bilo kakvih telefonskih poziva?

– Si. Senora Blake je nazvala odmah nakon što je Janie otišla na spavanje. Rekla ja da će sutra nazvati ponovno. I zvao je Senor McBride.

S obzirom kako joj je srce u grudima počelo tući na tu vijest, Eliza je znala da još uvijek nije preboljela Macka.

POGLAVLJE 114.

Larson je vozio kući iz Esty Streeta s osjećajem propasti. Ti investitori koji su večeras tako lijepo jeli na njegov račun ne planiraju uložiti u njegov posao. Mogao je to osjetiti.

Stisnuo je gumb za otvaranje vrata, polako uklizao u garažu svojim Mercedesom, te bezvoljno ušao u kuću. Svjetlo je treperilo na telefonu u kuhinji što je značilo da ima novih poruka. Larson je došao do telefona i utipkao šifru. Nije bilo novih poruka.

Crveno trepteće svjetlo ukazivalo je na to da je netko morao nazvati.

Larson je stisnuo tipku za premotavanje. Zvao je Carmine Carelli. Dva puta.

Naravno, Carmine nije ostavio nikakvu poruku. Bio je previše pametan da bi to učinio.

Isuse. Zašto se uopće spetljao s tim ljudima? Oni se nisu ni s kim zafrkavali. Jedne će večeri doći kući i dočekat će ga razbijač koji će mu polomiti noge. A to će biti u najboljem slučaju.

Zgrabio je pivo s police hladnjaka. Upravo kada je namjeravao zatvoriti vrata, shvatio je da je nešto drukčije. Sav sadržaj s polica je bio pomaknut u stranu.

Hvatala ga je panika dok je otvarao ledenicu. Kutije smrznutog graška i šparoga koje je tako lijepo posložio, sada su bile isprevertane. Bijesno je popipao žlijeb iznad njih.

Zašto je sačuvao zadnje majčino pismo? Prodao je njezin nakit, uništio ugovore za pozajmice. Ali, zadržao je to proketo pismo. Osjećajnost je bila samo za budale.

POGLAVLJE 115.

Onaj tip iz Moonachiea neće dobiti veću kaznu od obične packe po prstima za ono što je učinio Elizi u zoološkom vrtu. Čak i ako Cornelius Bacon završi u zatvoru na neko vrijeme, neće proći dugo i već će biti na slobodi.

To nije bilo pošteno.

Ponovno bi mogao napasti Elizu. To se jednostavno ne smije dopustiti.

Eliza je bila previše dragocjena. Morala je biti zaštićena.

Bacona se moralo zaustaviti.

POGLAVLJE 116.

Cijeli je vikend brinuo zbog toga. Lovac na telefonu nije davao rezultate očekivanom brzinom. Joe je otišao na posao ranije nego što to običava činiti ponedjeljkom ujutro, upalio računalo i kliknuo na datoteku: ČUDNO PONAŠANJE.

Connelly je pregledavao ulaze, nesiguran u ono što zapravo traži. Pozivatelj je morao reći nešto odakle bi Joe mogao početi raditi, nešto što bi mu moglo pomoći da otkrije identitet gnjavatora.

– Eliza, ti si prelijepa čak i nenašminkana.

To je bilo trag koji bi se mogao slijediti.

Šef osiguranja je čekao u Elizinom uredu dok nije stigla.

– Želim da se sjetiš svih onih koji su te nekada vidjeli bez šminke.

– Bože, Joe. Odakle da počnem? Nekim danima dolazim u ured potpuno nenašminkana. Svatko iz ove zgrade me je takvu mogao vidjeti.

– U redu. Ali što je s onima koji ne rade ovdje, – Connelly je navaljivao.

Eliza je davala sve od sebe da se prisjeti gdje je još bila bez šminke.

– Oh, sjećam se jednog čovjeka, to je onaj od kojeg sam kupila kuću, nenajavljeno je jednog jutra došao kod nas i donio Janie psića. On me je vidio bez šminke.

Joe je zapisao u svoj blok Larsona Richardsa. – Imaš li njegov broj telefona?

– Paige ga vjerojatno ima.

– Dobro. Dat ću ga na provjeru. Još nešto?

Sjećanje na Keitha Chapela iz Dallasa, kad joj se nabacivao u hotelskoj dvorani za vježbanje prostrujalo je kroz Elizine misli, ali nije se mogla natjerati da ga izdvoji. Osim toga, Keith je radio u njihovoj televizijskoj kući. Na njega treba gledati kao i na sve druge.

Eliza je klimnula glavom. – Trenutno mi nitko ne pada na pamet.

– Pa, nastavi razmišljati o tome, Eliza. Nazovi me ako se ikoga sjetiš.

POGLAVLJE 117.

Pismo je bilo pisano ukrasnim rukopisom na blijedo ružičastom uredskom papiru.

Dragi Larson,

ne mogu ti opisati koliko smo se uzrujali tvoj otac i ja nedavnim događajima. Kao tvoja majka, ne mogu vjerovati kako si nam mogao reći onakve stvari kada si zadnji puta bio kod nas.

Voljeli smo te i odgajali otkad si se rodio, mukotrpno smo radili kako bismo ti mogli omogućiti sve najbolje u životu. A ti si nas tako jako povrijedio da se to ne može riječima izraziti.

Rekao si da ćemo za tebe biti mrtvi ako ti ne damo još novaca za tvoj posao. Ne mogu vjerovati da je do toga došlo, pogotovo nakon što smo ti toliko puta već financijski pomogli. Očito je da ti mariš više za svoj posao nego za nas. To je jako bolno saznanje za nas.

Nećemo dopustiti da nam prijetiš, Larson. Ako ne želiš više kontaktirati s nama, neka bude tako. Ali ipak se molim da ćeš razmisliti o tome i shvatiti neke stvari. Tata i ja te jako volimo i spremni smo ti oprostiti i zaboraviti sve one riječi koje si nam rekao u ljutnji.

Želim da znaš da će sve što imamo na kraju pripasti tebi, Larson. Bez obzira napustiš li nas ili ne.

Volim te

Augie je pogledao datum na vrhu papira, presavio ga i gurnuo u džep. Morao je otići u gradsku knjižnicu. Ako stara izdanja Recorda potvrde ono u što je sumnjao, tada je gospođa Richards napisala sinu pismo samo malo prije svoje i muževe smrti.

POGLAVLJE 118.

– Mack, ne znam više kako se osjećam. I mislim da se ništa od ovoga ne može riješiti telefonom. Ako se vratiš za Dan zahvalnosti,

možda ćemo moći razgovarati o tome. – Eliza je pogledala na ručni sat. Trebala je biti dolje na šminkanju. – Moram ići.

Zureći u svoj odraz u ogledalu, Eliza se namrštila.

– Bože, odvratno izgledam.

– Ma, nije istina, slatkice, – Doris ju je razuvjeravala, – a kad ja završim s tobom, izgledat ćeš fantastično.

– Pa, bolje da posegneš za tubom korektora. Pogledaj samo ove podočnjake!

Doris je pažljivo razmazala bijelu kremu na kritična područja ispod Elizinih očiju.

– Sinoć opet nisi dobro spavala?

– Nisam. Zaspala sam oko ponoći, ali potpuno sam se razbudila već u dva sata u noći. Samo sam ležala i razmišljala o problemima, gledala sam u kazaljke sata i živcirala se kako dugo neću moći zaspati te ću sutra biti iscrpljena.

– Imaš puno briga, dušo. Nije ni čudo što ne možeš spavati. Jesi li razmišljala o uzimanju tableta za spavanje? – Doris je predložila.

Eliza je slegnula ramenima. – Možda i budem. Ali ako je ikako moguće, voljela bih ih izostaviti. Bojim se da ću čvrsto zaspati i da se neću moći probuditi ako me Janie bude trebala. Osim toga, trenutno sam toliko zaposlena, da jednostavno nemam vremena otići kod doktora.

– Imam ih ja kod kuće, – ponudila je Doris. – Sutra ću ih donijeti. Možeš ih probati pa ćeš znati odgovaraju li ti.

Vješte ruke šminkerice bile su bajne, ali ipak nisu mogle baš sve. Eliza je još uvijek izgledala umomo.

– Pokušaj se ovog vikenda odmoriti, Eliza. Potpuno se isključi od svega što te zamara.

– Kako da to napravim, Doris? Da ti ni ne pričam o čuvarima ispred moje kuće, o luđacima koji mi ne daju mira i još pored svega toga, Mack me je zvao.

– Što on hoće? – strogo je pitala Doris.

– Netko mu je poslao iz novina izrezanu fotografiju mene i Samuela.

– Dobro. Voljela bih da sam se ja toga sjetila. Elizine su se našminkane usne razvukle u neku vrstu poluosmijeha.

– Kako se osjećaš?

– Nejasno.

U direktorskom uredu, Yelena Gregory je zabrinuto gledala Evening Headlines. Eliza danas ne zrači onom posebnom ljepotom kao inače. U nekom savršenom svijetu možda ništa ne bi značilo

kako izgleda osoba koja donosi najnovije vijesti. Ali ovo je bio realni svijet, stvarnost. Izgled je po važnosti bio odmah do prezentacije.

Razumjela je pod kakvim je Eliza pritiskom. Yelena se redovito raspitivala o osiguranju i njihovom poslu. Upravo ju je danas poslijepodne Joe Connelly uvjeravao kako bi uskoro trebali dobiti neke informacije od telefonske kompanije u vezi onih prijetećih poziva.

Bolje je da se to konačno riješi.

POGLAVLJE 119.

Susan Feeney je ovog puta nadmašila samu sebe. Kostim Olive kojeg je sama šivala bio je nevjerojatno lijep. Janie se uokolo vrpeljila, obučena u košulju s ovratnikom, tajice s prugama i crne cipele. Susan je napravila umjetni nos i pronašla crnu periku koju je posložila u čvrstu punđu. Kreacija je bila preslatka.

James je obukao bijelo mornarsko odijelo i šešir, čvrsto držeći drvenu lulu u kutu usana, a u jednoj ruci limenku špinata. Jedan mu je rukav bio savinut, tako da je Susan nacrtala tetovažu na sinovo rame.

Planirali su svi zajedno otići u grad na paradu Noći vještica. Eliza je bila slobodna i mogla bi otići u vrtić i prirediti slatkiše za djecu i njihove roditelje kada se vrate, a Susan bi ostala sa Janie, Jamesom, pčelicom Kelly i Kimberly. Majke su bile svjesne da će ih pratiti čuvari.

Scena parade u centru HoHoKusa je bila iznimna. Djeca su ponosno paradirala uokolo vješto noseći svoje različite kostime. Bilo je tu vještica, čudovišta, mađioničara, vragova, bundeva i princeza. Djeca su sretno marširala na jutarnjem suncu. Eliza je sve snimala svojom kamerom i obećala je Susan izraditi kopiju snimke jer je ona imala pune ruke posla s Kelly i Kimberly. Kada su stigli do pola puta, Eliza je prestala snimati i udaljila se.

Drveni stolovi u školskom dvorištu su bili postavljeni, na njima je bilo mnoštvo krafni posipanih šećerom, raznih kolača i slatkiša, te ušećerenih jabuka s obližnje Demarest farme. Eliza je taman postavljala papirnate šalice kada joj je prišao Larson.

– I mislio sam da ću te ovog jutra pronaći ovdje s Janie. Nisam znao da ćeš se ti brinuti za osvježenje nakon parade.

– Željela sam i ja barem malenim dijelom sudjelovati, Larson, – odsutno je odgovorila. – Nastavila je postavljati šalice, nadajući se da će je on shvatiti i otići.

Umjesto toga, stavio joj je u ruku zgužvani list papira.

– Što je to?

– Kombinacija sefa.

– Malo prekasno, Larson. Vjerojatno si čuo, već sam opljačkana.

– Nisam čuo i žao mi je što ti to nisam prije donio. – Kako joj je mogao reći da joj nije dao kombinaciju sefa prije kako bi imao razlog ponovno je potražiti?

Ignorirala je njegovu ispriku.

– Pitao sam se bih li mogao razgovarati s tobom, Eliza.

– O čemu?

– O dobroj prilici za ulaganje u posao i mislim da bi te moglo zanimati.

– Ovo nije mjesto za razgovor o tome, Larson, – kratko je odgovorila.

Mislio sam da bismo se mogli naći preko vikenda i razgovarati o tome.

– Mislim da neće biti potrebno, Larson. Trenutno ništa ne planiram investirati.

– Ali ovo je jako dobra prilika, Eliza, – inzistirao je. Skupila je oči i zagledala se u njega. Iako zbog toga nije otišla na policiju, Eliza je još uvijek sumnjala da ju je Larson opljačkao. A ako Joe Connelly sazna da je to taj gad koji prijeti preko telefona, ona će mu osobno iskopati oči vlastitim rukama, ne zato što je prijetio njoj, već njezinoj kćerki.

– Gledaj Larson, nisam zainteresirana i točka. Molim te da me ostaviš na miru.

Ljutito je odšetao od nje. Eliza Blake je bila jedna nezahvalna kučka.

POGLAVLJE 120.

Još jedna subotnja večer.

Prošlo je dva sata ujutro kad je Meat završio čišćenje. Iz ogromne, teške plastične kante za smeće vadio je vreću koju je zavezao na krajevima. Tada je obukao jaknu i ugasio svjetla u gostionici.

Sada su šišmiši otišli i neće se vratiti do sljedeće godine, razmišljao je dok je hodao i dok mu je hladni noćni zrak puhao u

lice. Meat je spustio vreću smeća pored vrata i uvukao ruke u džepove kako bi pronašao ključeve da zaključa gostionicu. Veliki, zeleni kontejner stajao je odmah do vratiju. Parkirao jer je želio nakon zadnje dužnosti odmah uskočiti u njega i odvesti se što dalje. Tumarao je preko napuštenog parkirališta. Napušteno, ali ipak je još jedan automobil bio tamo i čekao s ugašenim svjetlima.

Isprva, Meat nije čuo kako mu se automobil približava. Ali čuo je kada ga je netko pokušao upaliti. Okrenuo se u smjeru dolaska buke. Upalila su se svjetla, potpuno ga zasljepljujući. Ispustio je vreću sa smećem na zemlju kako bi rukama zaštitio oči od prejakog svjetla.

Automobil je krenuo prema njemu, prešao preko njega, a zatim je vozač naglo stisnuo kočnicu kad je pogodio ciljanu metu. Tada je vozač ubacio u rikverc i još jednom prešao preko Meatovog zdrobljenog tijela kako bi bio siguran da je dobro obavio posao.

POGLAVLJE 121.

– Neka mi Bog oprost, ali uistinu mi je laknulo, Joe. – Kako nije željela da Janie čuje njihov razgovor, Eliza je doslovno šaptala u telefonsku slušalicu u spavaćoj sobi.

– Ja se isto tako osjećam, Eliza. Barem se zbog njega više ne moramo brinuti. Znao sam da se nećeš ljutiti ako te nazovem kući da ti to kažem.

– Da se ljutim? Ti se šališ! Sada se više neću morati brinuti je li mi suknja prekratka, – neuvjerljivo se našalila.

– Još uvijek nismo riješili tvoj problem, Eliza, – upozorio ju je Joe, – ali svejedno, znam da ću noćas malo bolje spavati.

– Za sada još ništa ne znaju, ali kako izgleda, tko god je to učinio, nama je napravio veliku uslugu.

Kada ju je te večeri nazvao Samuel, Eliza je pokušavala zvučati ravnodušno kad mu je govorila o Meatovoj smrti.

– Dobro, baš mi je drago, – čvrsto je rekao. – Ne znam što bih učinio da ti se nešto dogodi.

Eliza je bila u nevolji. Potpuno je jasno da Samuel gaji posebne osjećaje za nju, jake. I priznala je sama sebi da je kriva za to jer ga je ohrabivala. Željela je imati muškarca pored sebe u ovom napetom razdoblju života i samo ga je iskoristila. Ne zlonamjerno, ali ipak jeste. Govorila je sebi da mu pomaže prebroditi teško vrijeme, ali činjenica je bila da je on zapravo pomagao njoj.

Samuel je bio ljubazan čovjek, ali ušao je u njezin život u potpuno pogrešno vrijeme. Nedavno je proživio najveću roditeljsku noćnu moru i bilo je za očekivati da će se čvrsto držati za nešto ili nekoga. Ona, opet, s druge strane, još uvijek nije bila načisto sa svojim osjećajima koje je gajila za Macka. Ovo nije bio pravi način za počinjanje normalne veze. Osim toga, morala si je priznati, kemija između njih i nije bila nešto posebna. Lijepo je bilo biti uz Samuela, ali jednostavno nije osjećala nikakvo uzbuđenje od njegovih dodira. Eliza je znala da joj je to potrebno kako bi nastavila dalje.

Mora mu to reći. Ali kako? Mislila je da Samuel ne bi dobro podnio još jednu lošu vijest. Iako će biti mnogo teže ako bude duže čekala.

POGLAVLJE 122.

Prvi puta u svojem životu, Augie Sinisi je imao asa u rukavu. Samouvjerenost je stajao u mramornom predvorju Richards Enterprisesa.

– Trebam gospodina Richardsa, molim Vas. Glavna recepcionarka se zagledala u Augieve podočnjake. – Imate li dogovoren sastanak, gospodine?

– Nemam. Samo recite gospodinu Larsonu Richardsu da ga je došao vidjeti Augie Sinisi. Imam vrlo važne informacije za njega.

Za manje od deset minuta, Augie je sjedio u Larsonovom uredu.

– Bolje za tebe da je to nešto jako važno, Augie. Ja sam vrlo zaposlen.

– Znam, Larson. Ti si vrlo zaposlen tip. Vrlo zaposlen. – Augiev je lukavi osmijeh ukazivao na nevolju.

– Što je, Augie? Kakvu to informaciju imaš za mene?

– Samo sam mislio da bi te moglo zanimati da bi policija mogla primiti anonimni poziv o preranoj smrti tvojih roditelja.

– Što to treba značiti? – oštro je rekao Larson. Larson je brzo razmišljao. Ledenica. Augie je uzeo pismo. Pažljivo. Pažljivo.

– Znaš Augie, netko je preko vikenda provalio u moju kuću.

– Oh, pa to je strašno.

A to znači da je vrlo vjerojatno ta osoba i lopov. Tada bi ta osoba mogla imati jako puno problema zbog toga, a posebno ako se sazna da je provaljivala i u druge kuće.

– Da, pretpostavljam da bi mogla. Ali ipak ne takve probleme kao osoba koja je smaknula svoje roditelje.

Larson je odsutno prstima prebirao po hrpi financijskih papira koja je stajala na stolu. – Da, to je istina. Ali nijedna od tih osoba ne bi željela završiti u zatvoru, zar ne?

– Ne. I nitko ni ne mora. Ako izvučem natrag svoj novac iz tvog posla i uz to dobijem nešto povrh toga, nitko neće morati u zatvor. Policija ništa ne mora saznati.

POGLAVLJE 123.

– Imamo ga, Joe.

– To! – Connelly je poželio poljubiti svoju vezu iz telefonske kompanije odmah preko telefona. – Je li to Richardsov broj kojeg sam ti dao prošlog tjedna?

– Nije njegov, ali je broj iz New Jerseya. Znaš da ti ne mogu reći čiji je. Javi svojim detektivima da me nazovu.

Sjeverni New Jersey je bio vrlo blizu New York Citya, tako da je bilo sasvim uobičajeno da detektivi iz grada odlaze na slučajeve u Bergen County i njihove policijske urede kada je to potrebno. Detektivi Ed Kane i Kenneth Sheehan ušli su u policijsku postaju na Upper Saddle.

– Što možemo učiniti za vas?

– Trebamo pomoć. Imamo jednog telefonskog pretplatnika koji je odavde i vrši prijeteće pozive. Želimo otići do njegove kuće i razgovarati s njim, – rekao je Kane.

– Kako se taj tip zove? – pitao je narednik. Sheehan je pogledao u svoj blok. – Walinski. Jerry Walinski. Poznajete li ga?

– Naravno. Poznajem tog kućkinog sina. Svi ga poznajemo.

Neoznačeni automobil s njujorškim tablicama stao je na prilaz iza službenog automobila policije Upper Saddle Rivera. Dva detektiva i policajac otišli su do ulaznih vrata i pozvonili. Čuo se lavež psa.

Jerry Walinski je otvorio vrata sjedeći u invalidskim kolicima.

Joe je osobno, licem u lice, želio donijeti vijest. Jerry Walinski neće nikako nauditi Elizi niti njezinoj djevojčici.

– Zapravo, to je tako žalosno. Tip je invalid. Prije nekoliko godina nastradao je u prometnoj nesreći i otada je u kolicima. Ali, uspio je dobiti veliku svotu novca od osiguranja za pretrpljene ozljede zato što više nikada neće hodati.

– Što je s onim da me je vidio nenašminkanu? – pitala je Eliza.

– Izmislio je to. Jednostavno te takvu zamišljao. Policajci su rekli da je cijela kuća oblijepljena tvojim slikama. Ima i mnoštvo videosnimki. Ima dovoljno slobodnog vremena da sjedi i razmišlja.

Eliza nije znala što dalje. – Što ćemo sada?

– Pa, možemo ga tužiti.

Eliza je napravila grimasu. – Pa, ne znam, Joe.

– Ja mislim da bismo mogli zahtijevati da Walinski ode na neku vrstu psihijatrijskog liječenja. Ne bi morao završiti u zatvoru.

– Dobro. To mi zvuči sasvim dovoljno. – Eliza je bila zadovoljna.

– Znači, sada smo završili sa svime? Mislim, Bacon je mrtav, a Jerry na sigurnom.

– Izgleda da je tako, – Joe se nasmiješio. – Mislim da možemo maknuti čuvaru ispred tvoje kuće.

POGLAVLJE 124.

Eliza je zurila u monitor s tekstom i čitala uvod u posljednju reportažu emisije.

– Stotinama godina smatrali smo šišmiše simbolima zla i tame. Novo istraživanje dalo nam je potpuno novi pogled na njih, šišmiši su možda najprilagođeniji sisavci. S obzirom da se približava Noć vještica, smatrali smo da vas u ovom SVJEŽIJEM IZGLEDU trebamo upoznati s našim nedovoljno shvaćenim noćnim stvorenjima.

Dok je promatrala reportažu na monitoru, Eliza je morala čestitati Keithu. Napravio je posao prve klase. Reportaža je počinjala videosnimkom iz San Antonia. Nakon toga, snimka je pokazivala doslovno milijune meksičkih šišmiša kako lete iz mračnih usta Bracken Cavea. Ovdje je bila najveća koncentracija toplokrvnih životinja na svijetu. Dugačka, crna kolona šišmiša nalikovala je brzom tornadu na tekšaškom nebu dok su šišmiši odlazili u lov s namjerom da te noći pojedu više od dvjesto tona insekata.

– Šišmiši su više nego mirna stvorenja. Samo što se o njima uvijek loše pričalo. Jedine šišmiše koje ljudi vide su bolesni ili na samrti. Ako kojega vidite kako leži negdje na zemlji, šišmiši instinktivno otvaraju usta i pokazuju zube. Pokušavaju vas uplašiti i otjerati. Naravno, nikada ne smijete uzeti šišmiša koji leži na zemlji. Nikada ne smijete pokušati uhvatiti šišmiša ili ga držati zatočenog. Ali kad bi ljudi mogli shvatiti šišmiše, smatrali bi ih zanimljivima i slatkima kao i druge životinje.

Bio je to poduži monolog, ali je ipak upalio.

Keith se ponovno vratio u zoološki vrt Bronxa kako bi snimio reakciju gledatelja, i to je morao potpuno sam učiniti, s obzirom da se tamo odigrala neugodna epizoda s Meatom. Eliza se trgnula nakon što je vidjela isječke intervjua posjetitelja zoološkog vrta na izlazu iz Svijeta tame.

- Baš su jezivi, – rekla je jedna žena.
- Jednostavni su, – rekao je tinejdžer.
- Meni su fascinantni, – rekao je čovjek.

Bili oni fascinantni, korisni, lijepi ili neobični, Eliza je znala da će je šišmiši, dok god bude živa, podsjećati na Corneliusa „Meata” Bacona.

Eliza je osjećala veliko olakšanje kada ju je vozač dovezao pred kuću. Sivi automobil osiguranja, koji je toliko dugo bio parkiran ispred njezine kuće i koji ju je podsjećao na pogrebni automobil, više nije bio tamo.

Miris arroz confrijoles, specijaliteta gospođe Garcije, pozdravio je Elizitu kad je otvorila ulazna vrata. Čula je Janie kako cvrkuće iz kuhinje.

- Pollito, pile.
- Gallina, kokoš.
- Ypluma, pero.
- Ventana, prozor.
- Maestra, učiteljica.
- Y piso, pod.

Za ovime je Eliza žudjela. Dolazak u sigurno i dobro zbrinuto gnijezdo. Njezina je kćerka sretno pjevušila. Kako je bila sretna! Eliza je prešla preko svježe usisanog saga u hodniku i pošla prema kuhinji. Janie se zaletjela u majčin zagrljaj, a Eliza je nježno zagrlila svoje drago dijete.

Eliza je poljubila Janieno čelo i pokušavala odagnati uznemirujuće misli. Epizodu emisije SVJEŽIJI IZGLED koja će se emitirati sljedećeg tjedna. Noć vještica. Petu godišnjicu nestanka Linde Anderson.

Florence Anderson nije mogla večeras zagrliti svoju kćerku.

POGLAVLJE 125.

Abigail nije bila posebno raspoložena za odijevanje kostima i ove godine na Noć vještica, ali morala je nešto smisliti. To je bila tradicija. Nije bilo nikakve šanse da će joj prijatelji dopustiti da se

izvuče i ne ode na paradu u Greenwich Village. Odvući će je ako budu morali.

Bit će to poprilično velik događaj. Uvijek je i bio, sa stotinama homoseksualaca koji su za tu prigodu koristili svoju kreativnost kako bi izradili prekrasne i nezamislive kostime. Abigail je odlazila svake godine, otkad se doselila u grad, i zaista je uživala u tome, ali do određene granice.

Pet godina. Kako je vrijeme tako brzo proletjelo?

A Lindin nestanak još uvijek je prava nepoznanica.

Ali to će se možda uskoro promijeniti, s obzirom na skorašnju veliku medijsku eksponiranost. Keith joj je dao tu informaciju kada joj je donio videovrpcu za pravljenje promotivnog materijala.

– Poznavala sam Lindu Anderson, – rekla mu je.

– O, da. Njezina nam je majka spomenula nešto o tebi kad smo bili kod nje. Radila si s njom?

– Da, bile smo dobre prijateljice.

Mislila je da može čitati Keithove misli. Ne, Linda nije bila lezbijka, iako sam željela da jest, Abigail je bila u iskušenju da plane. Ali ništa nije rekla.

POGLAVLJE 126.

Eliza se izvukla za vrijeme pauze za ručak i uzela taksi kojim se odvezla do Bergdorf Goodmana. Sama je željela izabrati rođendanski poklon. Ispostavilo se da je Paige bila najспособnija i najsavjesnija pomoćnica koju je Eliza ikad imala. Eliza je bila impresionirana načinom na koji se mlada žena snalazila u napetoj situaciji koja ju je u posljednje vrijeme okruživala. Paige je imala i iznimnu osobnost. Eliza je bila s njom jako zadovoljna i sretna, te joj je to željela i pokazati.

Primijetila je da je Paige pomodna.

Eliza je otišla u trgovine na Petoj Aveniji i krenula ravno na odjel sa džemperima.

Skupocjena kolekcija je bila jako velika, s obiljem boja i stilova. Eliza se nije mogla odlučiti između plavog i crnog džempera s različitim ovratnicima. Jako joj se svidio plavi, ali iako bi lijepo pristajao Paige, možda bi joj crni bio praktičniji. Kupila je oba. Paige ih je i zaslužila.

Eliza je zastala i na dječjem odjelu te izabrala zimsku jaknu s odgovarajućom kapom i rukavicama za Janie. Nakon toga, otrčala je na odjel s čarapama i kupila hrpu za sebe. Bila je zadovoljna s

kupovinom koju je obavila u svega četrdeset pet minuta. Dok je stajala na uglu Pedeset sedme ulice i čekala taksi u najgore moguće vrijeme, jer su svi imali stanku za ručak, Eliza je bacila pogled preko puta ulice i ugledala Tiffanyjev izlog.

On nju nije vidio, ali je Eliza pomislila kako je vidjela Samuela da izlazi iz trgovine. Da, bio je to on, uvjerala se u to dok je čovjek hodao do ugla i čekao da se upali zeleno svjetlo na semaforu. Samuel je u ruci nosio malenu plavu vrećicu s logotipom Tiffanyja.

Elizi je laknulo kad joj je stao žuti taksi. Brzo je ušla i sjela na stražnje sjedalo. Trenutno se nije željela vidjeti sa Samuelom. Subotnja večer će doći dovoljno brzo, a tada će mu reći ono za što je znala da neće željeti čuti.

Ali iskreno se nadala da u onoj vrećici koju je nosio nije bio još jedan poklon za nju.

POGLAVLJE 127.

Cindy je bila kod ginekologa koji joj je rekao kako će do poroda čekati još nekoliko tjedana, zbog toga što ponekad žene koje nose prvo dijete mogu prekoračiti termin. Ali Cindy je već osjećala dosta jake trudove i Keith je bio nervozan.

On je uvijek bio nervozan. Jednostavno je bio takav.

Range mu je rekao da ga potpuno razumije, ali Keith je osjećao nekakvo zamjerenje u njegovom glasu. Keith se brinuo o slobodnom vremenu nakon rođenja djeteta. Činio je sve što je bilo u njegovoj moći da se na vrijeme pripremi. Želio je snimiti što je više moguće elemenata za sljedeći SVJEŽIJI IZGLED.

Već potpuno iscrpljen i umoran, Keith se uspio natjerati da nazove Sloan-Kettering kako bi potvrdio termin intervjuja dr. Liebera, šefa dječje onkologije.

Kada bi se barem Cindy mogla strpjeti dok još to ne obavi u ponedjeljak ujutro.

POGLAVLJE 128.

Eliza je u subotu poslijepodne ugurala Janie i Jamesa u automobil i odvezla ih na Demarest farmu po bundeve za Noć vještica. Njih su troje zajedno stajali u redu i čekali kola koja će ih odvesti na polje bundeva, odmah iza voćnjaka jabuka i bresaka.

Djeca su intenzivno tražila upravo savršene bundeve za njih, te su konačno izabrali one ogromne koje su jedva nosili. Na povratku s polja, Eliza je za večerašnji desert kupila sladoled od vanilije i pitu od jabuke.

Eliza je mnogo razmišljala o tome kako će riješiti situaciju između sebe i Samuela.

Sama će pripremiti večeru i, nakon što Janie stavi na spavanje, polako će o svemu razgovarati sa Samuelom. Nadala se da će moći ostati prijatelji. Nadala se da će je razumjeti i da neće biti previše povrijeđen.

Gospođa Garcia je kupila sve potrebne namirnice i Eliza je samo trebala početi kuhati. Debeli svinjski kotleti, slatko-kiseli kupus, velike ploške pečenog krumpira. Dobra jesenska večera.

Dok je izlazila iz prepunog parkirališta, Eliza je primijetila kako joj je spremnik s gorivom gotovo prazan. Gospođa Garcia ga je zaboravila napuniti. Eliza se okrenula u smjeru benzinske postaje.

– Što si to obukla? – zahtijevao je Augie odgovor.

– Šećeru, ti mene izbjegavaš. – Helene je omotala ruke oko muževog struka. – Ovo sam pronašla na dnu tvoje ladice. Ovo i još neke druge stvari. Prekrasne su, Augie. Želio si me iznenaditi?

Imali seks ili ne imali, Augie ju je verbalno napao.

Eliza je napola slušala Janie i Jamesa dok su se dogovarali kako će izrezbariti svoje bundeve, ali većinom je razmišljala o Samuelu dok je točila benzin u spremnik automobila. Upravo je došla do vrata benzinske postaje kako bi platila, kad je odatle izašla visoka i vitka plavuša, odjevena u džemper s perjem i crne kožne hlače.

Ovo nije bio sretan susret, pomislila je Eliza dok je gledala u kiselo ženino lice.

Žena je prošla pored nje i otišla do automobila, ali na putu ju je osvijetlio jedan automobil u prolazu i Eliza je ugledala prekrasnu ukrasnu iglu na njezinom ovratniku.

Eliza je ostala skamenjena kad je prepoznala ukrasnu iglu od dijamanata i safira koju joj je John kupio prije smrti. Poklon za Janieno rođenje.

Zgrabila je olovku i komadić papira koji joj se našao pri ruci i zapisala broj registracijskih tablica dok se žena odvozila u smjeru grada.

Predala je Janie New York Times.

– Uzmi. Ti i James možete ove novine raširiti na kuhinjski stol. Zatim možete otići po svoje flomastere da nacrtate lica svojim

bundevama. Ja moram nakratko otići gore. Kad se vratim, izrezbarit ćemo bundeve po oblicima koje ste nacrtali. Da se niste usudili uzeti iz ladice nož dok se ja ne vratim. Razumijete?

Djeca su poslušno klimnula glavom.

Eliza je otrčala u spavaću sobu i nazvala policijsku stanicu.

POGLAVLJE 129.

Eliza je sišla dolje nakon što je spremila Janie na spavanje. Na kuhinjskom stolu čekala ju je kutija s nakitom. – Što je to?

– Otvori, pa vidi. Čak ako policija uspije pronaći tvoj izgubljeni nakit, nadam se da ćeš ovo cijeliti isto onoliko koliko ja cijelim tebe, Eliza. – Samuel se zadovoljno nasmiješio.

Eliza se osjećala kao uhvaćena u klopku. – Samuel, ne mogu. Moramo razgovarati.

– Prvo ju otvori, – požurivao ju je. – Tada ćemo razgovarati.

Osjećajući neugodu, Eliza je skinula poklopac s plave kutije. Unutra je bila ogrlica koja se slagala s naušnicama koje je već dobila od njega.

– Prekrasna je, Samuel. Zaista prekrasna. Ali ne mogu...

– Dođi, daj da ti je stavim oko vrata, – upao joj je u riječ. Stajao je iza nje dok joj je zakopčavao zlatnu kopču, te ju je držeći za ramena okrenuo prema sebi.

– Na tebi izgleda savršeno.

– Ne mogu je prihvatiti, Samuel.

– Naravno da možeš, – inzistirao je. – Želim da je imaš. Kao da je izrađena za tebe.

– Oh, Samuel. Ti dragi, slatki čovječe. Toliko si toga prošao. Ni za što na svijetu te ne želim povrijediti.

Sretan izraz Samuelovog lica polako se počeo mijenjati.

Ta glupa Helene!

Bio je izvan sebe od bijesa kada se Helene danas pojavila kod njega na benzinskoj postaji s tom ukrasnom iglom. Sada su mu na vratima stajali policajci s nalogom za premetačinu.

Augie je brzo razmišljao. Gotovo sve što je ukrao je prodao. Ima još samo nekoliko Elizinih stvari kojih se još nije stigao riješiti. Sada mu je bilo drago što u Larsonovoj kutiji ima same papire.

Mogli su mu prišiti samo pljačku Elizine kuće.

Augie je zahtijevao da nazove svojeg odvjetnika. Dobar će odvjetnik možda uspjeti nagovoriti policiju da ga oslobode optužbe u zamjenu za informaciju o dvostrukom ubojstvu.

– Žao mi je, Samuel. Ali nadam se da ćeš, kad malo bolje razmisliš o tome, shvatiti da sam u pravu. Ovo jednostavno nije dobro vrijeme za nas, ali se svejedno nadam da možemo ostati prijatelji.

Prijatelji. Čak i kad je to dolazilo iz Elizinih usta, djelovalo je bez veze.

Samuel je pokušavao ostati sabran i hladnokrvan, ali nije mogao sakriti patnju na licu. Povrijeđen, polako je odšetao do vrata.

– Evo, moraš ovo ponijeti sa sobom. – Eliza mu je predala kutiju s nakitom.

– Ne, – klimnuo je glavom. – Molim te, zadrži je. Neka to bude poklon zahvale za sve ono što si učinila za Sarah i mene.

POGLAVLJE 130.

Hodnici kliničke bolnice Sloan-Kettering polako su vratili sva sjećanja.

Koliko je puta prošla ovim ulaštenim hodnicima. Je li bila odbojna zbog prvih mjeseci trudnoće ili je to bilo zbog toga što je njezin mladi muž ležao u patnji i boli na bolničkom krevetu i polako umirao?

Ali Eliza nikada nije bila na pedijatriji.

Bolničko osoblje se trudilo napraviti što veselije okruženje. Ali ipak je to bilo ono što je bilo. Bolesna djeca, od kojih su mnoga u invalidskim kolicima, prelazili su s terapije na terapiju. Njihove ćelave glave činile su ih starijima nego što su zapravo bili. Mali, ćelavi dječaci i djevojčice, žestoko su se borili za svoje mlade živote.

Snimatelj je snimao dr. Liebera dok je pratio Elizu preko hodnika.

– Problem nam je što djeca tako brzo rastu. Istom brzinom rastu i njihovi tumori.

– Kada se uvjerite da ništa više ne može pomoći nekom djetetu, kako pomažete njihovim roditeljima? – pitala je Eliza.

– Među osobljem imamo i psihijatre. Ali unatoč svim uložnim naporima, nisam siguran koliko im oni u tom trenutku mogu pomoći. Kako nešto poput toga učiniti boljim? Ponekad dijete toliko pati da roditelji žele da se dijete što prije riješi tih muka.

Eliza je pomislila na Samuela. – Imam prijatelja koji je nedavno izgubio kćerku zbog tumora. Zapravo, dolazila je ovdje na zračenja.

– Kako se zvala?

– Sarah Morton.

Dr. Lieber je klimnuo glavom. – Ne mogu se sada sjetiti po imenu. Ali nisam iznenađen. Ovdje ima tako puno djece. Kako se sada drži Vaš prijatelj?

– Ne baš dobro, – odgovorila je Eliza, pomišljajući na Samuelov izraz lica kad je u subotu navečer odlazio od nje.

– Potrebno je puno vremena da rane zacijele.

Ekipa je snimala sobe s bolesnom djecom, ali pažljivo gledajući da se snime samo potiljci ćelave djece ili kadrovi iz ugla odakle se neće moći prepoznati dječji identitet. Nijedno se lice nije smjelo vidjeti na snimci dok netko od roditelja ne da svoj pismeni pristanak.

Bila je jedna djevojčica čije se lice smjelo snimiti. Roditelji su pristali na intervju u reportaži. Majka se vrlo hrabro držala dok je pričala što su sve proživjeli u posljednje dvije godine. Otac ih je zamolio da isključe kameru u trenutku kad se počeo lomiti.

Dr. Lieber se ponovno s njima sastao kada su ih prestali snimati. Predao je Elizi svoju posjetnicu.

– Nazovite me opet ako Vam ikako mogu pomoći. Razmišljao sam o Vašem prijatelju, gospođo Blake. Ako želite, možete me nazvati i ja ću mu ugovoriti savjetovanje, naravno ako gospodin bude želio.

Nakon večerašnje emisije, Eliza je nazvala Samuela. Kad je u njegovom glasu prepoznala početnu nadu, pitala se je li ispravno postupila.

– Samo sam željela vidjeti kako si.

– Oh, – jednolično je rekao. – Ja sam dobro. Molim te, nemoj se brinuti za mene, Eliza. To bi samo pogoršalo stvari.

– Zabrinuta sam, Samuel. Toliko si toga prošao. Danas sam intervjuirala jednog doktora s pedijatrije u bolnici Sloan-Kettering i ponudio je, naravno ako ti želiš, da će ti dogovoriti stručno savjetovanje zbog gubitka djeteta.

– Ne, hvala. Ovo je nešto na čemu moram sam poraditi.

– Malo profesionalne pomoći ti ne bi štetilo.

– Što će mi oni tamo reći što ja već sam ne znam? Sarah je mrtva. – Glas mu je bio grub. – Hvala ti što si mislila na mene.

Čula je samo naglo spuštenu slušalicu.

Razmišljala je o Samuelu dok se vozila autocestom West Side. Na mostu Georgea Washingtona Eliza je iz svojeg novčanika izvadila posjetnicu dr. Liebera i otkucala njegov broj na mobitelu. Uključila joj se automatska sekretarica, te je ostavila poruku.

– Dr. Lieber, ovdje Eliza Blake. Jako sam zabrinuta za prijatelja o kojem sam Vam danas pričala. Hoćete li me, molim Vas, nazvati kada Vam god bude odgovaralo?

Ostavila je broj telefona iz ureda i od kuće.

POGLAVLJE 131.

To je bilo zadivljujuće. Jedne minute razmišljaš kako imaš najveći mogući problem. Sljedećeg trenutka, shvatiš da su ti problemi pali u sjenu jer su došli novi i još veći. Kada je primio poziv, Larsonu financijski problemi nisu bili ni na kraj pameti.

Zvala ga je policija da dođe u postaju na informativni razgovor.

POGLAVLJE 132.

– Žao mi je, gospođo Blake. Nisam primio Vašu poruku do jutros.

Eliza je znala da se većini ljudi doktori ne ispričavaju zato što nisu odgovorili na hitan poziv koji je stigao poslije radnog vremena. To je bila moć KEY vijesti. Odgovaralo se na njihove telefonske pozive. Hitno.

Opisala je dr. Lieberu svoj razgovor preko telefona koji je vodila sa Samuelom.

– Ja nisam psihijatar, gospođo Blake, ali zvuči mi da Vaš prijatelj hitno treba stručnu pomoć.

Eliza je vagala ponudu. Radi li ona to zbog osjećaja krivnje? Bi li se Samuel ljutio na nju? To joj ne bi trebalo biti važno ako je u pitanju njegovo zdravlje. Ali mogao bi se potpuno zatvoriti u sebe, osjećajući se prevarenim jer je njegovo stanje povjerala nekom drugom i tako izigrala njegovo povjerenje. Nije bila sigurna što da napravi. Željela je učiniti nešto da mu pomogne.

– Da, dr. Lieber, – odlučila je Eliza. – Mislím da bi to možda bila dobra stvar. Ja jednostavno ne mogu prodrijeti do njega.

Samuel ju je nazvao tog poslijepodneva.

– Znam što pokušavaš učiniti, Eliza. Znam da imaš dobre namjere. Ali molim te, zaboravi me. Ne možemo biti prijatelji,

barem ne sada. Moram sam krenuti dalje, na neko vrijeme maknuti se od svega.

POGLAVLJE 133.

Noć podvala, kako se zove večer uoči Noći vještica, omogućila je adolescentima da se, kako oni to smatraju, bezazleno našale s drugim ljudima. Izašli su na ulice i počeli uređivati svoja susjedstva sapunom, toaletnim papirom i razbijenim jajima.

Grupa tinejdžera prolazila je kroz ulicu Larsona Richardsa sapunajući stakla automobila koje su ljudi nepromišljeno ostavili na svojim prilazima. Ako vlasnici tih automobila nisu bili dovoljno pametni da ove noći sklone svoje ljubimce na sigurno, onda su zaslužili da, kad se sutra ujutro probude, budu šokirani novim izgledom svojih automobila.

Na prilazu kući Larsona Richardsa nije bilo automobila, a cijela je kuća bila u potpunom mraku. Djeca su se prišuljala skroz do kuće. Lako im je bilo nasapunati svaki prozor u prizemlju.

Nastavili su svoju šalu na sljedećoj kući, nesvjesni da je u Larsonovoj garaži parkiran Mercedes-Benz koji se punio ugljičnim monoksidom.

Tko se mača lača, taj od mača i pogiba.

POGLAVLJE 134.

Janie je iskočila iz kreveta u jutro Noći vještica, nestrpljivo čekajući polazak u vrtić odjevena u kostim Olive. Susan i gospođa Garcia će poslijepodne voditi djecu po susjedstvu na uobičajeni ritual. Eliza je obećala svojoj kćerki da će doći kući što prije bude mogla, te će zajedno dijeliti bombone onima koji ih budu posjetili.

Doris je ove godine opet nadmašila samu sebe. Sate i sate je provela lijepeći tanke i dugačke trakice na crnu košulju i suknju. Tada je pažljivo izmjerila i označila kvadrate, označavajući kutove pojedinih kvadrata kemijskom olovkom. Kupila je jeftine sunčane naočale na kojima je mjestimično nacrtala kvadratiće. Iskoristila je svoje profesionalno umijeće i lice prekrila bijelom smjesom na kojoj je iscrtala, doduše pomoću ravnala, vertikalne i horizontalne linije. Odjenula je crne neprozirne uske hlače i košulju maštovito dizajniranom muškom kravatom. To je bila inspiracija za njezin kostim.

Ranije je izašla iz svojeg stana i uputila se prema studiju ABC-a.

Producent Regisa oduševio se njezinim kostimom i želio je da prisustvuje šou. Ali, upozorili su je, nije mogla osvojiti nikakvu nagradu budući da ju je dobila lani.

Ma nema veze.

Doris se uputila u KEY vijesti, jedva čekajući reakcije ljudi kada je budu vidjeli.

Florence Anderson se probudila prije zore i ostala ležati sama u svojem krevetu. Bio je to dan od kojeg je strahovala cijele godine.

Prve godine nakon Lindine smrti nije bila u stanju niti otvoriti vrata kad su joj dolazila djeca iz susjedstva moleći za bombone. Sljedeće godine uspjela je podijeliti djeci pakete M&M bombona. Bez lješnjaka. To su bili Lindini omiljeni.

Sada, i svake godine otada, djecu je na stolu u predsoblju čekala velika zdjela paketića čokoladnih bombona. Život je morao ići dalje.

I možda, samo možda, će si Florence večeras dopustiti neki tračak nade, možda će se zbog večerašnje emisije KEY Evening Headlinesa netko prisjetiti nečega i osvježiti svoje pamćenje što će dovesti do zaključenja slučaja i do spoznaje zbog koje je svih ovih godina patila.

POGLAVLJE 135.

Nazvao je Keith iz prostorije za montažu.

– Sve je završeno. Želiš li doći dolje pogledati?

– Naravno, odmah dolazim, – odgovorila je Eliza. Stubištem je sišla dva kata niže i stigla do dijela za

montažu, prolazeći pored desetak malih prostorija koja su imala ostakljena klizna vrata, dok nije stigla do prostorije Joea Leidinga. Keith je ustao sa stolca i ponudio joj da sjedne.

– Jesi li ti zadovoljan s time? – pitala ga je dok je sjedala.

– O, da. Mislim da je zaista dobro. Pogledaj, pa da vidimo što ti misliš, – rekao je Keith. Stao je iza Elize nervozno grickajući nokte, a Leiding je pritisnuo tipku play. Reportaža je počela s vijestima koje je vodila Linda Anderson. Nakon toga, Eliza je počela govoriti.

– Linda Anderson nije znala, kada je izašla iz televizijske kuće prije pet godina uoči Noći vještica, da joj je to bilo posljednje vođenje emisije. Mislila je da pred sobom ima cijeli život.

Na ekranu se pojavilo zabrinuto lice gospođe Anderson. – Ljudi su govorili da su se nakon prvog susreta s Lindom već osjećali kao da je poznaju. To se vidjelo i na televiziji.

– Uistinu, publika je obožavala Lindu, – Eliza je nastavila. Imala je puno obožavatelja u New Jerseyu.

Govor je nastavila Florence Anderson. – Prišao joj je jedan agent i pozvao je na razgovor za posao. Linda je bila jako uzbuđena zbog mogućnosti da počne raditi na jednoj od velikih televizijskih kuća.

Elizin se glas nadovezao na priču. – Ali Linda nikada nije otišla na taj razgovor. Nakon što je završila vođenje emisije i otišla s posla, nikada je nitko više nije vidio.

Florence Anderson: – U početku je policija sve pretražila. Sve su provjeravali, razgovarali s ljudima koji su je poznavali, s bivšim dečkima, sa suradnicima i kolegama. – Glas gospođe Anderson se i dalje čuo, ali na ekranu su se pojavile slike koje su nagovještavale njezine sljedeće riječi. – Priča o njezinom nestanku emitirala se svake večeri na Garden State Networku. Ljudi su žalili za njom, nudila se i novčana nagrada za bilo kakvu informaciju, ali nitko nije ništa rekao. Ali kako je vrijeme prolazilo, tako je i policija prestala raditi na tome.

– To je optužba koju policija poriče, – pričala je Eliza.

– Slučaj Linde Anderson je još uvijek otvoren i tako će ostati sve dok se slučaj ne riješi, – rekao je detektiv kojega je Keith intervjuirao u policijskoj postaji. – U ovoj zemlji postoji opsjednutost slavnim osobama i, iako smo sve pretražili, slijedili svaki trag koji smo imali, ostaje činjenica da je svatko od gledatelja mogao napasti Elizu. To je ogroman popis sumnjivaca.

To je bio kraj montiranog dijela. Keith je predao Elizi papir s tekstom kojega će govoriti u kameru.

– Prije nego što je nestala, Linda Anderson je rekla svojoj obitelji i prijateljima kako misli da je netko uhodi. Uhođenje je ilegalno u cijeloj zemlji i dok se uhođenje zvijezda ili poznatih osoba dodatno medijski prati, žrtve većinom nisu televizijski voditelji ili filmske zvijezde. Zna li koji je pravni savjet? Ako upoznate nekoga pored koga se osjećate nelagodno, slušajte svoje osjećaje. Udaljite se od te osobe i prekinite svaki kontakt s njom.

– Što misliš? – pitao je Keith.

– Dobro je, Keith. Samo bih željela da imamo više vremena pa da tu priču možemo ispričati s većom dubinom.

– Vjerovala ili ne, Range je tražio da od toga izbacimo još deset do petnaest sekundi. Rekao sam mu da više nemamo. Što izrezati.

Eliza je klimnula glavom. Dobro je shvaćala vremensku preokupiranost izvršnog producenta. – Dobar posao, Joe, – dala je kompliment montažeru dok je ustajala. Eliza je opazila kutiju s kazetom Linde Anderson i uzela ju je.

– Mogu li ovo ponijeti? – pitala je. – Voljela bih je pogledati.

Bilo je jezivo koliko ju je Linda podsjećala na nju samu.

POGLAVLJE 136.

Vrata prostorije za šminku su bila otvorena, ali nikoga nije bilo unutra.

Doris vjerojatno maršira kroz hodnike sa svojom šarenom kravatom, pomislila je Abigail dok je ulazila unutra i provjeravala torbu sa šminkom koja je stajala na pultu. Ugledala je i police na kojima su stajali korektori, puderi, kreme, sjenila i ruževi za usne. Abigail je bacila pogled na emitiranja emisije. Abigail je željela izbjeći potencijalno neugodan susret.

S jedne od polica uzela je tamnu masku za lice. Upravo joj je to trebalo. Da je Doris sada ovdje i da je može pitati, Abigail je bila sigurna kako je ne bi odbila. Abigail će je sutra vratiti nazad.

Ugurala je plastičnu kutijicu u svoj džep.

Eliza je sjedila u Fishbowlu čitajući tekst kad je stigao Keith sav zadihan.

– Cindy je pukao vodenjak! Moram ići.

– Sretno, prijatelju, – viknuo je Range, jedva odvajajući pogled sa svojeg monitora.

– Da, Keith, sretno, – poželjela mu je Eliza. Pobrini se da nam javiš čim se dijete rodi. Imaš moj broj kućnog telefona, – podsjetila ga je.

– Hoću, – rekao je Keith. – Okrenuo se i potrčao preko studija.

Range se okrenuo prema Elizi i glupo se nasmijao. – Možeš li zamisliti kako bi ti bilo da je on tako nervozan s tobom u rađaonici?

– Bolje da je i takav tamo nego da nema nikoga, Range. Prisjećajući se okolnosti pod kojima je rađala Eliza, Range je po prvi puta u životu ostao bez teksta.

POGLAVLJE 137.

Zašto je Eliza radila tu priču? Zašto ponovno izvlačiti tu tugu? Lindino se lice smiješilo s televizijskog ekrana. Bila je tako lijepa, tako puna života. Da se barem nije odupirala. Zašto bi netko odbacio priliku za pravu ljubav? Linda je to učinila. Sada to isto čini i Eliza.

POGLAVLJE 138.

Eliza je ugurala videosnimku Linde Anderson u svoju torbu misleći kako će je imati vremena pogledati kod kuće. Nešto ju je uvijek ometalo u uredu, a ona je željela samo mirnih petnaest minuta kako bi mogla pregledati kazetu.

Pozdravila se s Paige, oduševljeno promatrajući kako joj je plavi džemper prekrasno stajao i koliko joj se svidio, te je potrčala prema automobilu koji ju je čekao. Promet nije bio posebno gust i za četrdeset pet minuta je stigla kući. Bilo je tek osam sati navečer.

Policija HoHoKusa je na Noć vještica odredila policijski sat poslije devet.

Eliza je obećala Janie da može ostati budna do tada kako bi zajedno mogle dijeliti slatkiše.

Zvono na vratima je samo ponekad zazvonilo. Dva gusara i jedan pijetao u pratnji svojih roditelja koji su ih čekali na cesti ispred kuće. Neke tinejdžerke koje su se smijale obučene u uniforme navijačica. Skupina adolescenata koji uopće nisu bili maskirani, koliko ih je Eliza vidjela. Vrećaste traperice, prevelike flannelske košulje i odvezane tenisice su vjerojatno bile uobičajena garderoba za odlazak u školu.

Između posjeta, Janie se zabavljala sortirajući bombone koje je ovo poslijepodne skupila po susjedstvo zajedno s Jamesom. Paketiće žvakaćih guma će definitivno zadržati. Kao i M&M, Snickers čokoladice i Milky Way. Sve drugo što je imalo kokosa u sebi, Janie je ponudila svojoj mami.

Kada je kazaljka sata pokazivala devet, Eliza je objavila da je došlo vrijeme za spavanje. Više nitko večeras neće doći po bombone.

Strašilo tamno obojenog lica stajalo je sa skupinom slavljenika na Šestoj Aveniji u njujorškom Greenwich Vil-lageu. Među

ljudima zamaskiranim u duhove, muškarcima odjevenima u žene i ženama odjevenima u muškarce, Abigail je bila okružena veseljem, a svejedno se osjećala usamljenom.

Večerašnja reportaža o Lindi ju je progonila. Sva ta Lindina izgubljena obećanja. Prošlo je pet godina i još uvijek je bilo tako tužno.

Abigail se nije željela pretvarati da se odlično provodi. Barem ne večeras.

Vratila se na pločnik dok se skupina kretala naprijed. Bilo je lako pobijeći od roditelja.

Eliza je spremila Janie u krevet i otišla u svoju sobu obući nešto ugodnije. Tada je sišla dolje i otišla u kuhinju. U hladnjaku ju je čekala večera koju joj je gospođa Garcia spremila, ali večeras nije bila raspoložena za obilan objed, pogotovo tako kasno. Umjesto toga, uzela je komad sira kojega je izrezala na nekoliko manjih komada. Bacila je šaku krekerica na tanjur, te u čašu natočila bijelog vina pripremajući se za gledanje videosnimke.

Upravo je u dnevnoj sobi izvlačila kazetu iz svoje torbe kada se oglasilo zvono na vratima. Zakašnjeli posjetitelj na Noć vještica, pomislila je Eliza dok je hodala prema vratima, ostavljajući kazetu na stolu.

– Samuel! – rekla je iznenađeno. – Uđi.

Jimmy Willis se sakrio iza stabla i čekao dok se policijska patrola nije udaljila.

Policijski sat je bio prava glupost, a on je odlučio obići barem još nekoliko kuća prije nego ode doma. Majka se već ljutila na njega jer ga je sinoć policija pokupila i odvela na razgovor u policijsku postaju nakon što su ga uhvatili kako baca jaja na susjednu kuću. Zabranila mu je izlazak, ali iskrasti se uopće nije bilo teško. Bio je uvjeren kako će ga slijediti kazna zbog toga.

Četrnaestogodišnjak je čekao skriven iza stabla dok se crvena svjetla nisu udaljila i krenuo ulicom prema Saddle Ridge Roadu.

Samuel je izgledao kao da je izgubio najboljeg prijatelja dok je sjedio na sofi u njezinoj dnevnoj sobi.

– Ne mogu jesti. Ne mogu spavati. Osjećam se užasno bez tebe u svojem životu.

Zazvonio je telefon, dajući Elizi nešto vremena. Zvono me je spasilo. Što bi mu trebala reći da se osjeća bolje?

– Ispričaj me, Samuel. – Eliza je odšetala do stola na kojemu je stajao telefon i podigla slušalicu. Na drugoj strani linije bio je ponosni novopečeni tata.

– Čestitam, Keith! To je prekrasno. Kako je Cindy? – Eliza je osjetila kako ju Samuel promatra dok je slušala Keithov odgovor. Podigla je videosnimku i počela je prebacivati po rukama.

– Carski rez? Oh, žao mi je. Ali bolje i to, nego da se nešto dogodilo djetetu.

Eliza je odsutno otvarala i zatvarala kutiju kazete.

– Četiri i pol kile. O-ho! To je veliki dječarac. Jeste li mu već nadjenuli ime?

Keith joj je rekao ime svojeg sina, ali ga ona nije registrirala. Eliza je ponovno otvorila kutiju kazete i pogledala oznaku koja je bila prilijepljena na nju.

Ispod imena Linde Anderson pisalo je ime njezinog poslovnog predstavnika. Agent se zvao Samuel Morton.

Abigail je skinula smeđu šminku s lica i preodjenula se u džemper. Kako nije željela biti dio ludila Noći vještica, tako nije željela sjediti sama u toj odjeći. Izašla je van pogledati može li pronaći neki miran bar.

Sitne oči su bile sklopljene, a majušna usta su zijevala. Savršene uši, savršen nos i, dobro umotani ispod pamučne dekice, savršeni prstići na rukama i nogama.

Keith je gledao u pravo čudo koje je ležalo u naručju njegove žene.

Cindy je pogledala u svojeg muža i oči su im se srele u potpunom razumijevanju.

Sve je bilo vrijedno toga. Sada mogu krenuti zajedno naprijed, kao prava obitelj.

Cindy je prošla kroz toliko toga i Keith se nadao da će mu oprostiti kako se ponašao prema njoj, nadao se da će kad-tad i on sam sebi moći oprostiti.

Eliza se pokušavala prisjetiti. Nije li pričala Samuelu o SVJEŽIJEM IZGLEDU na kojemu radi? Točno. Rekla mu je one večeri kada su večerali u Esty Streetu. Ništa nije komentirao.

Silno ga je željela opravdati. Mislila je da nije spomenula Lindu Anderson. Možda ništa nije povezao. Ali čak i da nije spomenula Lindino ime, kada mu je ispričala neke stvari, morala ga je izazvati da odgovori s obzirom da je priča bila slična onoj koja se dogodila voditeljici koju je zastupao.

Eliza nije znala na čemu je. Trebala je vremena za razmišljanje. Možda je to bio neki drugi Samuel Morton. Sjela je nasuprot Samuela.

– Gdje smo stali? – pitala je.

– Govorio sam ti koliko sam nesretan bez tebe. Molim te, Eliza, postoji li šansa da još jednom o svemu razmisliš? Možemo ići polako. Obećavam, neću ništa požurivati. Ali moram znati da smo još uvijek zajedno.

– Možemo biti bliski, Samuel, ali samo kao dvoje prijatelja.

To nije bio odgovor koji je Samuel želio. Trgnuo se na pomisao kao da ga je Eliza udarila.

– Dođi, – rekla mu je ustajući iz stolice. – Idemo u kuhinju da ti natočim piće.

Upravo je napunila čaše s vinom kad je telefon ponovno zazvonio. – Ne želim ga pustiti da zvoni, – ispričavala se. – Mogao bi probuditi Janie.

Samuel je natmureno klimnuo glavom.

– Gospođo Blake? Ovdje Bob Lieber iz Sloan-Ketteringa. Nadam se da nemate ništa protiv što Vas zovem kući.

– Ne, nikako. Kako ste?

– Zabrinuto. Još uvijek sam u uredu. Naš savjetnik je pretražio ime kćerke Vašeg prijatelja u računalu.

– Da?

– U posljednjih šest mjeseci nitko pod imenom Sarah Morton nije primljen u ovu bolnicu.

Još jedna kuća i to bi bilo to. Jimmy će prestati izazivati svoju sreću. Trebao bi dobiti dobar poklon od jedne televizijske voditeljice.

Bacio je zabranjenu cigaretu, polako prišao velikoj bijeloj kući i pozvonio na ulazna vrata. Ali vrata se nisu otvarala.

Netko je bio kod kuće. Jimmy je to znao. Konstantno je kucao na vrata.

– Nemoj otvarati vrata.

– Vraćam se za minutu, Samuel.

– Upozoravam te, Eliza. Nemoj otvarati vrata. Željela je istrčati kroz vrata u tamnu noć. Ali Janie...

Janie je bila na katu. Nije mogla ostaviti svoju malenu napolju.

Eliza je bila zapanjena veličinom Samuelove prijevare. Morala se dogoditi neka pogreška. Nijedna Sarah Morton nije bila u bolnici za oboljele od tumora. Zašto joj je Samuel lagao o tome? Nije se mogla sjetiti nikakvog razloga.

A tada se prisjetila zaista strašne mogućnosti. Što ako nikada i nije bilo nikakvog djeteta?

Ali vidjela je djetetove slike u albumu s pismima kojeg je dobila od Samuela. Između Samuela i djeteta je bila očita sličnost.

Strah je u njoj samo rastao.

Što ako je Samuel Morton ubojica Linde Anderson?

Što je ta žena zamišljala da je ona? Bi li ju ubilo da otvori vrata i dobaci mu nekoliko slatkiša? Njegova je majka mislila kako je cool što se ta velika televizijska faca doselila u njihov grad. Jimmy nije bio impresioniran.

Jimmy je još jednom pritisnuo zvona na vratima i čekao dok nije čuo kako u ulicu dolazi automobil. Policajci. Sakrio se u grmlje odmah do prozora.

Dok je policijski automobil prolazio pored njega, Jimmy se predomislio. Ako mu vlasnik ove kuće ne želi ništa dati, onda će on njemu napraviti jednu smicalicu. Izvukao je oružje iz vreće napravljene od jastučnice.

Provirio je kroz prozor i vidio je dnevnu sobu. Budući da nikoga nije bilo unutra, nasapunao je mala stakla koja je mogao dokučiti.

Ali još uvijek je bio ljut. Otišao je na drugu stranu kuće i provirio u knjižnicu. Ponovno, nikoga nije bilo unutra. Ljutito je zaprljao prozorsko staklo.

Zašto ne dovršiti posao? Jimmy je neustrašivo krenuo u dvorište. U kuhinji su svjetla bila upaljena i s bočnog prozora vidio je unutra muškarca i ženu.

Trebao bi pobjeći odatle.

Hipnotiziralo ga je ono što je ugledao. Prepoznao je ženu s televizije. Stajala je leđima okrenuta prema kuhinjskim elementima. Čovjek je nervozno šetao gore-dolje. Dok čovjek nije gledao, voditeljica je uzela nož s kuhinjskih elemenata i sakrila ga ispod džempera, zataknuvši ga u traperice.

Morala je nekako istjerati Samuela iz kuće. Nije smjela dopustiti da sazna na što je sumnjala i morala ga je udaljiti od Janie.

Eliza se pretvarala da otpija gutljaj vina. – Samuel, možda sam se prevarila. Možda bismo mogli izglediti stvari između nas. Tako sam zbunjena. Moram razmisliti. – Eliza je prstima prešla kroz svoju kosu.

Samuel ju je pogledao s puno nade.

– Pođimo napolje i prošetajmo oko jezera da malo razbistrimo glave, – predložila je.

– I da ostavimo Janie?

– Samo nakratko, ništa joj neće biti. Nećemo otići daleko. Hajde. – Posegnula je prema njemu i uhvatila mu hladnu ruku. – Svježi zrak će nam oboma goditi.

Sveti Bože!

Gdje je policija kad ju trebaš?

Jimmy je potrčao niz Saddle Ridge Road, po prvi puta u životu moleći se da naleti na policijski automobil. Ali nije.

Rekli su da se to ponekad tako dogodi.

Upoznaš nekoga i odmah znaš.

Abigail je proučavala lice mlade žene koja je sjedila na barskoj stolici do nje. Po prvi puta u nekoliko posljednjih mjeseci nije razmišljala o Elizi.

Jezero je bilo mirno, osvjetljeno jesenjom mjesečinom.

Eliza se suzdržavala koliko je god mogla kako se ne bi odmaknula od Samuela koji joj je položio ruke na ramena. Bolje i tamo nego oko struka.

– Stvarno misliš da bismo mogli nekako riješiti stvari između nas? – nježno ju je upitao.

– Sigurna sam da možemo, – lagala je.

Zašto nijedan automobil ne prolazi? Molim te, Bože. Molim te da netko naiđe. Molim te, molim te, molim te. Samuel je zastao i okrenuo ju prema sebi.

– Volim te, Eliza. – Podignuo je njezinu bradu i nagnuo se da je poljubi. I ona je njega poljubila. Život joj je ovisio o tome.

– A gdje si ti bio, mladiću? – Jimmyeva ljutita majka zahtijevala je odgovor.

– Mama! Mama! Moramo zvati policiju!

– Ne misliš li da nam je dosta policije u zadnje vrijeme?

– Mama, ti ne razumiješ.

– Ja razumijem savršeno dobro. Sita sam tvojih gluposti. Rekla sam ti da ne izlaziš iz svoje sobe. Sada si u kazni

Jimmy je odšetao u svoju sobu i skočio na krevet. Trebao je zaboraviti to što je vidio, ali nije mogao. Uzeo je telefonsku slušalicu, nazvao informacije i zatim nazvao policiju HoHoKusa.

Njegov je adolescentni glas bio kreštav dok je počinjao pričati o onome što je vidio.

– Tko je to? – zahtijevao je odgovor policajac s druge strane linije.

– Jimmy Willis.

– Malac koji je sinoć bio ovdje?

– Da. Ali nemojte se sada zbog toga zabrinjavati. Kažem Vam, otiđite do kuće one televizijske voditeljice na Saddle Ridge Roadu. Jedan tip i ona su bili u njezinoj kuhinji i vidio sam kako je sakrila veliki kuhinjski nož u hlače. Izgledalo je zbilja zastrašujuće.

– Da, malac, naravno. Sretna ti Noć vještica.

Eliza nije sklopila oči, nego je gledala u Samuela koji je progledao na pola poljupca. Odmaknuo je svoje usne od njezinih.

– Što je sada bilo? – pitao je.

– Ništa, ništa.

– Zašto me tako gledaš?

Elizina je desna ruka pošla prema nožu u hlačama.

– Ti si saznala, zar ne, Eliza?

– Što sam saznala?

Rukom je opipala dršku noža.

– Sve o meni.

– Što to sve o tebi, Samuel? – Nije uspjela smiriti svoj glas koji je podrhtavao. Zašto nitko nije naišao? Ako vrisne, možda je nitko neće čuti i onda će Samuel biti siguran da je sve saznala.

– Nemoj mi lagati, Eliza. Znam da mi sada lažeš. Dugo sam te već promatrao. Gledao sam te svakog jutra kada si vodila KEY za Ameriku. Posljednjih te mjeseci pratim dok vodiš Evening Headlines. Snimio sam te emisije na videokasete i stalno ih iznova gledam. Tako da znam kada lažeš.

– Lažem o čemu, Samuel?

– Znaš da ne postoji nikakva Sarah, Eliza. Znam da znaš. Nemoj se sa mnom igrati. Ja sam je izmislio kako bih ti se približio.

– Ali ja sam vidjela njezinu sliku, – odgovorila je Eliza. – Izgleda kao i ti.

– To je bila slika kćerke moga brata Lea. Eliza je zgrabila dršku noža.

– Morao sam pronaći način na koji bih ti se približio, Eliza. Znao sam da smo stvoreni jedno za drugo i nadao sam se da ćeš i ti to shvatiti. Išlo nam je tako dobro. Zbližavali smo se. Stjecala si povjerenje u mene. Ali sve si uprskala. Uništila si to.

Eliza je brzo razmišljala.

Linda je mislila da je netko slijedi, ali kada je imala policijsku pratnju, nije bilo nikoga. Je li se Linda povjerala svojem agentu, nenamjerno obavještavajući Samuela da je sada sigurno, da ju policija više ne čuva?

– Nadao sam se kako neće doći do ovoga. – Samuel je pogledao u bljeskajuće jezero. – Ali ti voliš vodu, baš kao i ja, baš kao što ju je voljela i Linda. Voda je umirujuća, posljednje počivalište. Često razmišljam o Lindi. Kako je lijepo počivati u prostranom atlantskom oceanu.

– Je li Linda tamo, Samuel?

Slegnuo je ramenima. – Zašto ne? Pretpostavljam da ti mogu reći jer ti nećeš reći nikome drugom. Da, Lindino je tijelo na obali Sandy Hooka.

– Sigurno je voda negdje izbacila Lindino tijelo, Samuel. – Eliza je pokušavala smiriti svoj glas.

– Ma daj, Eliza. U svojem kombiju sam odvezao Lindino tijelo prethodno ga dobro umotavši u padobran i zavezao je s nekoliko utega. Tada sam, prije nego što sam ju bacio u duboku vodu, označio padobran i na mjesecini gledao dok je Linda plutala i zatim potonula među valovima.

Eliza je donijela odluku. Jednim brzim pokretom ruke zabila je nož u Samuelovo tijelo.

Policajac kojega je nazvao mali Willis mogao bi se kladiti u cijelu svoju tjednu plaću da klinac laže. Mora da se tinejdžer perverzno oduševljava obavještavajući policiju o nekim navodnim problemima kako bi policijska patrola uzaludno išla na teren zbog lažne dojave.

Ali što ako klinac govori istinu? Nastat će pravi pakao ako ne budu reagirali na ovu dojavu, a ispostavi se da su trebali.

Bolje je da ipak pošalje automobil u obilazak.

Samuel je vrisnuo od bola dok je držao Elizu za vrat. Imao je stisak luđaka. Eliza se borila kako bi se oslobodila, ali on je bio suviše jak.

Što je mogla učiniti?

Uspjela ga je udariti koljenom u prepone. Eliza je osjetila kako mu stisak popušta i uspjela je pobjeći. Ali njezin udarac nije bio dovoljno snažan da bi ga oborio na pod. Trčala je kao nikada u životu, čuvši zvuk njegovih koraka na šljunčanoj podlozi iza sebe.

Tada je čula kako je Samuel jauknuo kad se spotaknuo i pao na pločnik. Taj pad joj je poklonio nekoliko dragocjenih sekundi prednosti.

Treba li trčati do Feeneya?

Tada bi Janie ostala sama. Kad bi samo mogla ući u kuću, nazvala bi policiju. Ali Samuel je bio izvan sebe od ljutnje, lako je mogao provaliti unutra.

Instinktivno se vratila kako bi bila blizu svojeg djeteta. Eliza je zaključala vrata za sobom i potrčala do telefona. Hitni brojevi su bili zalijepljeni na telefonu. Otipkala je brojeve što je brže mogla i nakon samo jednog zvona, čula je glas koji govori: – Policija HoHoKusa.

Policijska patrola je primila zapovijed preko radio stanice i poslušno pošla u smjeru Saddle Ridge Rода.

– Mogla bi to biti podvala, ali svejedno otiđite provjeriti.

Patrola je bila samo nekoliko ulica dalje od Elizne kuće kad je policija primila i drugi poziv.

– Sumnjivac je naoružan i opasan. Šaljem vam pojačanje.

Eliza ih je čekala, bojeći se pogledati kroz prozor. Gdje je ta policija? Gdje su sada?

Ako Samuel uspije ući u kuću, sama će se suočiti s njim.

Čime? Uspaničeno je razmišljala o tome. Otišla je do kamina i zgrabila čelični žarač.

Rana ga je jako boljela. Samuel se dovukao do Elize.

Eliza će ipak završiti u vodi. Zatim je, ogromnom snagom luđaka, uzeo jedan od velikih kamenja koji su ograđivali dvorište i bacio ga kroz staklena vrata kuhinje. Eliza ga je čekala.

Policijski automobil se parkirao na Elizin prilaz. Policajac je istrčao napolje i zalupao na ulazna vrata očekujući odgovor koji nije dolazio.

Izvukao je pištolj, ne znajući s čim će se suočiti.

Morao je čekati pojačanje.

Samuel je prešao preko razbijenog stakla, ušao unutra i pažljivo osluškivao. Gdje je ona?

Polako je, prikradajući se, prošao kroz kuhinju, blagovaonicu, dnevnu i radnu sobu, ostavljajući krvavi trag za sobom.

Sigurno je otišla gore čuvati svoje dijete.

Odlučno se penjao stubištem. Kad je stigao na kraj stubišta, okrenuo se kako bi provjerio hodnik. Elizine su se oči susrele s njegovima.

Sa svom svojom majčinskom snagom udarila ga je teškim žaračem po glavi, a on je od tog udarca pao niz stubište.

Eliza je samo ukočeno stajala dok je slušala korake i tada je ugledala čovjeka odjevenog u plavu policijsku odoru kako se saginje pored sklupčanog, krvavog tijela koje je nepomično ležalo na podu.

Janie je sve to prespavala.

EPILOG

Vjetar je snažno puhao preko mutne vode Sandy Hooka, otpuhujući kapute i mrseći kose ljudi koji su se skupili na obali. Ispred skupine ljudi, na mokrom pijesku, stajale su Florence i Monica Anderson i slušale svećenikovu molitvu.

– Od pepela smo nastali, u pepeo se pretvaramo...

S ostalim ljudima koji su došli oplakivati Lindu, Eliza Blake i Abigail Snow su prišle vodi i u Atlantski ocean bacile ružičaste karanfile.

Eliza je čekala kako bi razgovarala s Lindinom majkom. – Jako mi je žao, gospođo Anderson. – Nije znala što bi joj drugo rekla.

Florence Anderson je podigla ruke i zagrlila Elizu.

– Hvala ti, draga moja. Sada barem znam što se dogodilo. Bolje je ovako.

Eliza se povukla natrag i zagledala se u ženine tužne plave oči. Molila se da ova majka konačno pronađe svoj mir.

– Hoćeš li nam se moći pridružiti za ručak? – pitala je Florence.

– Hvala Vam, ali ne mogu. Moram se vratiti na posao i pripremiti se za pokus povodom izbora.

Eliza je ponudila Abigail prijevoz natrag do televizijskog centra, od nje očekujući da će radosno prihvatiti. Ali Abigail je odbila. Ide na ručak s bivšom kolegicom iz Garden State Networka koja je također bila na misi zadušnici.

– Eliza, samo želim da znaš, neću te više gnjaviti.

– Drago mi je, Abigail, zaista.

Sama, Eliza je kroz pijesak hodala do automobila koji ju je čekao. Opet je razmišljala o Macku. Za nekoliko će tjedana doći kući, upravo na Dan zahvalnosti. Možda bi mogli izgladiti stvari.

Svatko je griješio.

– Kao agent Linde Anderson, Samuel Morton je dobivao znatan postotak ako bi uspio srediti potpisivanje ugovora s televizijskom kućom. Policija je ispitivala Samuela sa svim ostalim Lindinim prijateljima i kolegama, ali njega su odbacili kao sumnjivca. On je bio obrazovan, uglađen i samouvjeren čovjek koji nije imao nikakvog motiva za ubojstvo. Zapravo, Morton je dobivao samo ako je Linda živa.

Kad se Eliza nakon mise zadušnice vratila u televizijski centar, Joe Connelly joj je proslijedio informaciju koju je dobio od lokalnih detektiva koji su radili na tom slučaju, od Lindinog nestanka.

– I samo tako se mogao izvući? – pitala je Eliza. To nije imalo nikakvog smisla.

– Naravno da je mogao. Nije bio okrivljen ni za kakav zločin. Policija je znala da se godinu dana nakon Lindinog nestanka preselio na Floridu. Nije se činilo da je pobjegao. Pridružio se bratovoj odvjetničkoj firmi, preselio se u predivan grad s ugodnom klimom. Kome bi to bilo čudno?!

– Jesu li ga ikada provjeravali kod policije u Sarasoti? Joe je klimnuo glavom. – Jesu. Iako nisu morali. Ali svi su izvještaji govorili da je Morton uzoran građanin, da je volio ljude i bio veliki dobrotvor.

Bože, nikada se ne zna. Urbani, sofisticirani čovjek s kravatom koji sjedi pokraj tebe na nekoj dobrotvornoj zabavi.

– Što je sa Samuelovim bratom? Je li on znao išta o ovome?

– Policija Sarasote misli da ništa nije znao. Leo Morton je rekao kako je zabrinut zbog bratove depresije. Rekao je kako se Samuel nekada nije pojavljivao na poslu, objašnjavajući to mirnom šetnjom po plaži. Leo je bio zabrinut zbog bratovog ponašanja, ali nikada nije pomislio da je ubojica. Leo je bio prisutan kada je policija pretraživala Samuelov stan u gradu. Doimao se istinski iznenađenim kada su pronašli videosnimke Linde Anderson i tebe.

– Zna li da je Samuel koristio sliku njegove kćerke i pretvarao se da je njegova?

Joe je klimnuo glavom. – Sada zna. Čuo sam da je sav problijedio kada je to čuo.

– I ja bih isto kada bih saznala da netko tako iskorištava Janienu sliku. – Eliza je pokušavala misliti na budućnost. – Što će sada biti?

– Da si preciznije ciljala, ili da si bila malo snažnija, sada ne bi morala to pitati. Kada mu rane zacijele, ići će na suđenje. Morat ćeš svjedočiti. Na neki bolestan način, on će opet uživati jer će po posljednji puta biti blizu tebe.

Policija je pronašla njezin zaručnički prsten, smaragdnu narukvicu i jako cijenjenu ukrasnu iglu. Detektivi HoHoKusa su joj rekli kako su ključeve i drugih kuća koje su opljačkane pronašli na benzinskoj postaji. Augie Sinisi će otići u zatvor.

– Večeras djeluješ bezbrižno, dušo, – komentirala je Doris dok je nanosila šminku na Elizinu čistu kožu.

Zaista, kad je Doris otišla u kontrolnu sobu kako bi provjerila Elizinu šminku pod jakim svjetlima reflektora, primijetila je kako voditeljičino lice zrači zadovoljstvom.

Janie je gledala kroz prozor automobil koji se parkirao na prilazu.

– Mamica je stigla kući! – povikala je gospođi Garciji.

Janie je pozdravila svoju mamu s cijelom litanijom svega onoga što se danas dogodilo. Danas su u vrtiću učili o hodočasnicima. Daisy je poslušno sjedila. Gospođa Garcia ju je naučila dvije nove španjolske riječi.

Eliza je pažljivo i s velikim zadovoljstvom slušala o običnim, dragocjenim detaljima koji su sačinjavali život. Sagnula se dolje, podigla svoju djevojčicu i čvrsto ju držala uz sebe. Eliza se zaklela kako više ništa neće uzimati zdravo za gotovo, iako je znala da je to u životu neizbježno. To je bilo u ljudskoj prirodi.

SVRŠETAK